

Béke Zárandok

Béke

Zarándok

ÉLETE ÉS MUNKÁJA
A SAJÁT SZAVAIVAL

Összeállította: néhány barátja.

Kiadja:

BÉKE ZARÁNDOK BARÁTAI

és az

OCEAN TREE BOOKS

Béke Zarándok más művei —

LÉPÉSEK A BELSŐ BÉKE FELÉ *(angolul, spanyolul, kínaiul, héberül és arabul)*. Egy ingyenes példányért, kérjük írjon az alábbi címre:

FRIENDS OF PEACE PILGRIM

Post Office Box 2207

Shelton, Connecticut 06484 USA

Telefon:(203) 926-1581

www.peacepilgrim.org friends@peacepilgrim.org

OCEAN TREE BOOKS

Post Office Box 1295

Santa Fe, New Mexico 87504

(505) 983-1412, www.oceantree.com

Könyvesboltok: A kapcsolódó anyagok listájáért beleértve a *Béke Zarándok* szabvány, kereskedelmi kiadását, kérjük írjon az Ocean Tree Books kiadónak.

Copyright ©1982, 1992, 1994, 1998, 2004, 2013 by Friends of Peace Pilgrim.

Ez a könyv csak a visszaélések megakadályozása céljából jogvédett.

Azok számára, akik a békéért dolgoznak, a spirituális gyarapodásért és az emberek informálásáért, engedélyt adunk, hogy az anyagait felhasználják.

Második Kiadás. Az Amerikai Egyesült Államokban nyomtatva.

Első kiadás: 1982.

Első kemény fedeles kiadás:1991.

Kompakt kiadás: 1988.

Második kiadás: 1994.

Minden kiadást figyelembe véve a Béke Zarándok közel egy millió példányban került nyomtatásra.

Tervezte: Richárd Polese és Patricia Yohn.

A borítón látható fényképet Jim Burton készítette, *Topeka Capital-Journal*.

International Standard Book Numbers:

ISBN-13: 978-0-943734-29-3 ISBN-10:0-943734-29-0

Compact edition: 978-0-943734-15-6

Kongresszusi Könyvtár Katalógus Publikációs adatok:

Peace Pilgrim, d. 1981.

Peace Pilgrim: her life and work in her own words.

1.Peace Pilgrim, d. 1981. 2. Pacifists — United States — Biography.

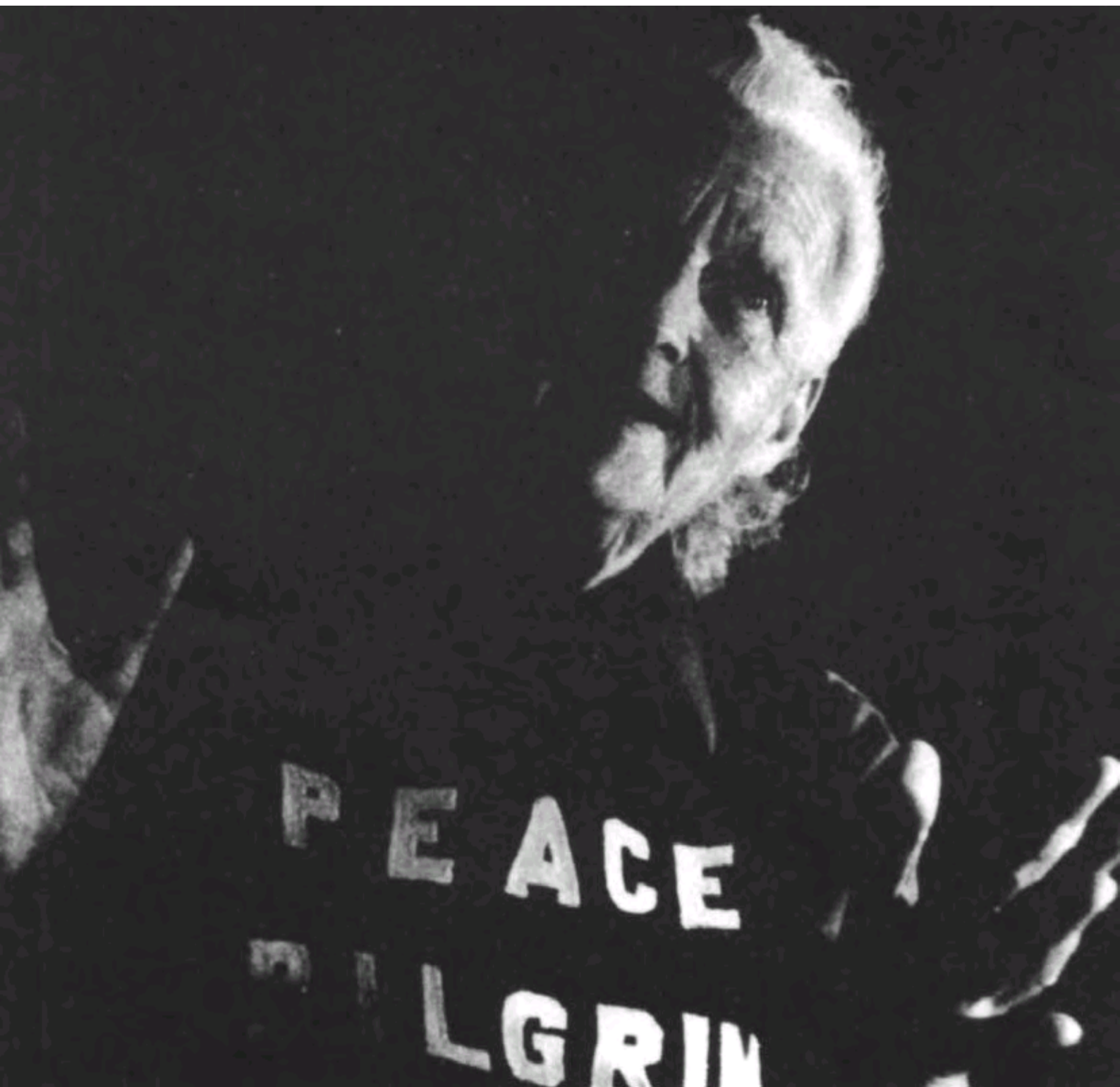
I.Title

JX1962.P35A36 1982 327.1'72'0924 [B] 82-18854

A magyar fordításban talált hibák a puzdra121@yahoo.com email címen jelezhetők.

Verzió: 1.0 (2018. március 25.)

Minden keresőnek, szeretettel.

a fényképet Carla Anette készítette

*Én egy zarándok vagyok, egy vándor. Addig fogok vándorolni,
amíg az emberiség meg nem tanulja a béke útját, addig gyalogolok, amíg
szállást nem adnak és addig böjtölök, amíg ételt nem adnak.*

— Béke Zarándok

Béke Zarándok bemutatása

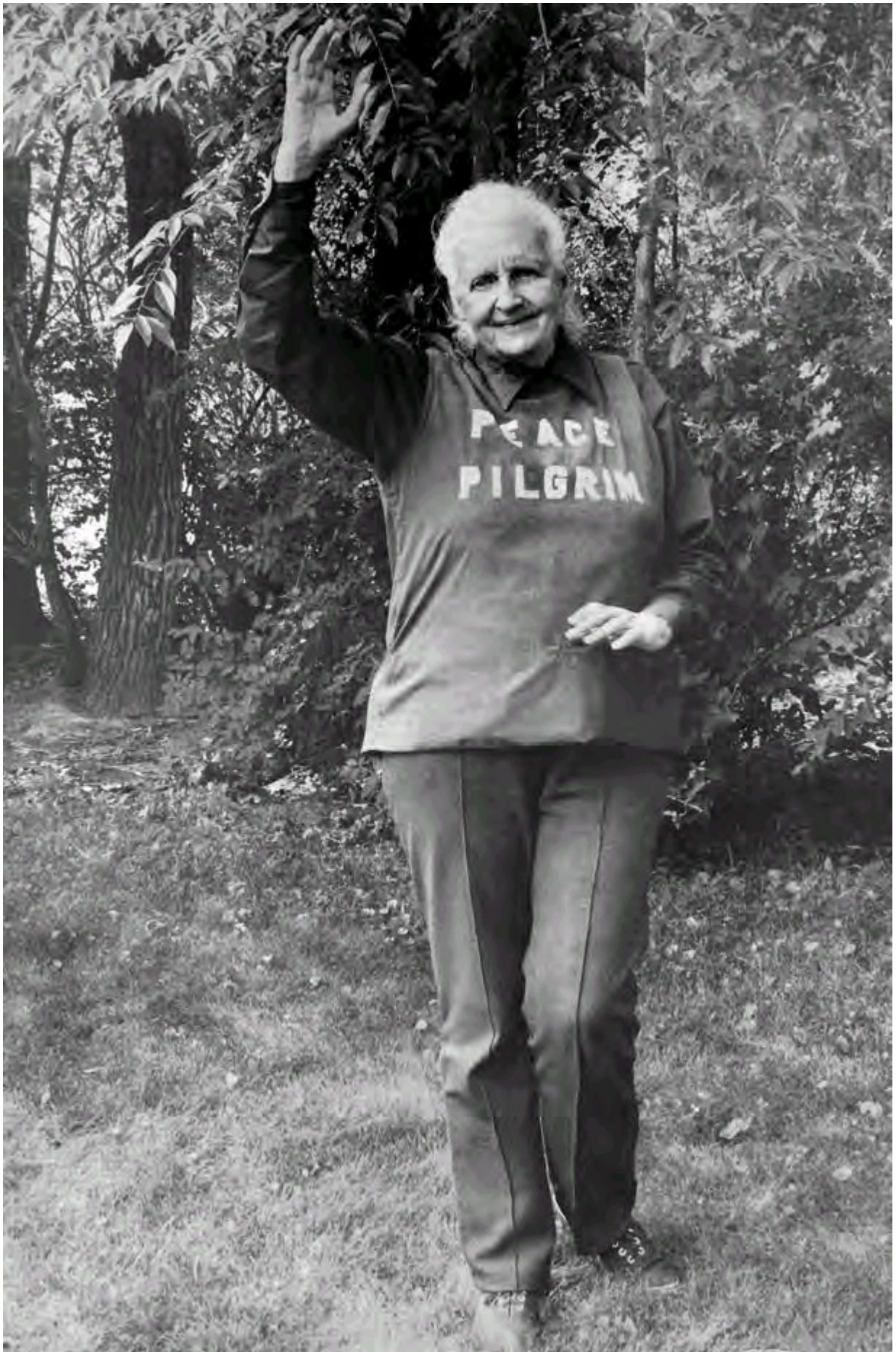
LÁTHATOD ŐT, amint keresztülmegy a városon, ahol élsz vagy az autópálya mentén - egy ezüsthajú nő, sötétkék nadrágban, pólóban és egy rövid tunikában, amin körben alul zsebek vannak, bennük az összes földi tulajdonával. A tunika elején fehér betűkkel a "BÉKE ZARÁNDOK", a hátulján pedig a "25.000 Mérföld Gyalog a Békéért" felirat látható. Már megtette a 25.000 mérföldet. Ennek ellenére folytatja az útját, mert fogadalmat tett, "Addig fogok vándorolni, amíg az emberiség meg nem tanulja a béke útját, addig gyalogolok, amíg szállást nem adnak és addig böjtölök, amíg ételt nem adnak." Egy garas sincs a zsebében és nem áll kapcsolatban semmilyen szervezettel. Gyaloglása egy imádság és egy lehetőség, hogy lelkesítsen másokat, hogy vele együtt imádkozzanak és tegyenek a békéért. Útközben beszédbe elegyedik emberekkel, beszédeket tart csoportoknak, templomokban, egyetemeken, hírlapokon, magazinokon keresztül vagy a rádióban és tv-ben - érdekes és hasznos tapasztalatokat oszt meg a belső és külső békével kapcsolatban. Úgy érzi megtanultuk már, hogy háborúval nem lehet békét teremteni, hogy a biztonságot nem a felhalmozott robbanófejek mennyisége adja. Rámutat, hogy ez egy válságos időszak az emberiség történelmében, és nekünk, akik most a világban élünk, választanunk kell egy atomháborús megsemmisülés és egy békés aranykor között. Habár ő nem kéri, hogy eredményeket lásson, levelek ezrei érkeznek hozzá, a következő üzenet különböző variációival: "Azóta, hogy beszéltem veled, úgy döntöttem, hogy nekem is tennem kell valamit a békéért." bizonyítva, hogy útja nem volt hiábavaló.

(Ez az üzenet egy kis szórólapra volt nyomtatva, amiből Béke Zarándok magánál hordott néhányat a tunikájában, hogy bemutathassa magát velük.)

Tartalomjegyzék

Előszó.....	12
I. Ifjúkor.....	15
II. A Lelki Felnövés: Lépéseim a Belső Béke Felé.....	18
<i>Előkészületek.....</i>	19
<i>Megtisztulások.....</i>	22
<i>Lemondások.....</i>	24
<i>A belső béke elérése.....</i>	26
III. A Zarándoklat.....	29
IV. Gondolatok a zarándoklatról.....	40
V. Egyszerű életet élni.....	45
VI. Az élet adta problémák megoldása.....	50
<i>Az aggodás szokásáról.....</i>	52
<i>A düh szokásáról.....</i>	53
<i>A félelem szokásáról.....</i>	54
<i>Az isteni oltalomról.....</i>	55
<i>Egy hasznos meditáció.....</i>	56
VII. Spirituális életet élni.....	58
<i>Az imádkozás módjai.....</i>	58
<i>A böjtölésről.....</i>	60
<i>A gyógyításról.....</i>	61
<i>A gondolat ereje.....</i>	62
<i>A halálnak nevezett változás.....</i>	63
<i>A vallásról.....</i>	65
<i>A szeretet útja.....</i>	66
Gondolatok megfontolásra.....	68
VIII. A béke útja.....	76
<i>Történetek az erőszaktól való tartózkodásról.....</i>	81
<i>Reménytelen látomás a békéért.....</i>	82
<i>További Gondolatok a Békéről és Fegyverletételről.....</i>	82
<i>A béke ára.....</i>	84
IX. A pacifizmus kiterjesztésének lehetőségei.....	85
X. A béke útja és a gyerekek.....	88
XI. A Társadalmunk Átalakítása.....	90
<i>A Demokráciáról és a Társadalomról.....</i>	90
<i>Közösségi béke akciók.....</i>	92
XII. A zarándok útja.....	94
Mellékletek:	
<i>I. Béke Zarándok Élete Dióhéjban.....</i>	100
<i>II. Béke Zarándok Grafikonja, a Spirituális Fejlődéséről.....</i>	101
<i>III. Kérdések és Válaszok a Levelezésből.....</i>	102

<i>IV. Versek, Imák és Dalok</i>	121
<i>V. Béke Zarándok a Hírekben</i>	126
<i>VI. Levelek Béke Zarándoknak</i>	147
<i>VII. Béke Zarándokkal Kapcsolatos Élmények</i>	149
Tárgymutató.....	154

Előszó

AHOGY BÉKE ZARÁNDOK vidáman keresztülsétált az országon olyan hatást tett az emberekre, amit sosem lehet majd igazán kifejezni. Sok ezer embert ébresztett fel és inspirált huszonnyolc évig tartó zarándoklata alatt a békéért. Azok, akiket személyes találkozás során érintett meg, nagyon különleges emlékeket őriznek róla – beszélgetések, nevetés, közös gyaloglás, a zarándoklattal kapcsolatos történetek hallgatása a vacsoraasztalnál vagy mialatt egy beszéd helyszínére fuvarozták őt, búcsúzkodás, amint sebesen útnak indul zarándoklata következő állomása felé.

1953-tól 1981-ig ez az ezüst hajú nő a világ szolgálatában élt, vidám engedelmisségben az elhívása iránt. Ahogy megérkezett egy vidéki faluba vagy nagy városba, mindenkinek, akivel találkozott a béke üzenetét közvetítette, ilyen egyszerűen kifejezve: Mikor elegen közülünk megtalálják a *belső békét*, az intézményeink is békésebbek lesznek és nem lesz több indok a háborúra.

Halálát követően, 1981-ben összegyűltünk néhányan a barátai közül, az ország különböző pontjairól, hogy Santa Fében, Új-Mexikó államban, megemlékezzünk rá és megosszuk a hozzá kapcsolódó történeteinket. Egy kis csoport ott maradt, hogy dolgozzon egy könyv tervezeten, aminek az ötlete már egy ideje ott volt, külön-külön mindegyikünk szívében. Ebben a könyvben megpróbáltuk bemutatni Béke Zarándok rendkívüli életútját és tanításait a lehető legtisztább formában – az ő saját szavaival. Ezek a *Lépések a Belső Béke Felé* című füzetéből, a tizenkilenc *Béke Zarándok Haladása* című hírlevélből, magánbeszélgetésekből, a levelezéséből és a különböző emberek által rögzített beszélgetésekből lettek összeválogatva. Egy másik hasznos forrást a Swarthmore-i Egyetem Béke Könyvtárában, a Béke Zarándok Gyűjteményben fellelhető több ezer újságcikk és más nyomtatott anyag jelentett.

Habár ezek az ő szavai, ez a könyv nem egy önéletrajzi regény, amit ő írt. Vannak részek, amik szó szerint lettek átírva kazettákról, ami miatt egyes szakaszok inkább a beszélt, mint az írott nyelv stílusát idézik. Mi azt kívánjuk bár megírta volna a saját könyvét. Az emberek gyakran kérdezték tőle, hogy hajlandó lenne-e megírni a saját történetét és többször is azt válaszolta, „Tulajdonképpen összeírtam már egy könyvnyi anyagot – csak nem könyv formában van.”

Könyvet csinálni belőle a mi feladatunk volt.

Habár üzenetének lényege sosem változott, a változó részletek és a különböző körülmények minden előadásának egyedi színezetet adnak. Olvasóként tapasztalhatod, hogy némely elvei és aforizmái ismétlődnek de általában új kontextusban.

Béke Zarándok életének és szavainak egyszerű és mégis mélyenszántó üzenetére sürgős szükség van, az emberiség békéért folytatott keresésében. Új reményt adott nekünk, ami ennek a világnak a jövőjét illeti - reményt, hogy talán elegen találják meg a belső békéjüket ahhoz, hogy a világbéke lehetségessé váljék. Példát adott nekünk egy olyan személyre, aki belső békében élt és tele volt határtalan energiával, ami a korról csak nőtt, ahelyett hogy csökkent volna.

Robert Steele ezt írta az indiai *Gandhi Marg* lapba: „Béke Zarándok lenyűgöző erővel és magabiztossággal beszél; az embert a bibliai idők Isten akaratát közvetítő profétáira emlékezteti. Viszont a kijelentései nem fanatikusra vallanak vagy dogmatistára, hanem egy mélységesen őszinte és odaadó emberi lényre, aki egy bölcs és szavakba nem önthető elhivatottsággal rendelkezik...”

A kontinens egyik partjától a másikig egyszerűen csak Béke Zarándokként ismerik, az ő szándéka volt, hogy hangsúlyozza „az üzenet számít, nem az, aki hordozza.” Sosem árult el olyan részleteket az életéről, amiket nem tartott fontosnak, mint például az eredeti nevét, korát és a születési helyét. Mivel ez a könyv az ő zarándoklatáról szól, az ő saját szavain keresztül, úgy döntöttünk, hogy nem adunk helyet benne ezeknek a konkrétumoknak, amik máshol megtalálhatók.

„Sosem vágyom arra, hogy az emberek emlékezzenek rám, kivéve a békével kapcsolatban,”

mondta ő. Azoknak, akik jól ismertük őt és több éven keresztül figyelemmel kísértük, ő mindig megmarad a derűs, melegszívű Béke Zarándoknak – tele humorral, életerővel és életörömmel.

Egy kis farmon született, a keleti parton, ennek az évszázadnak a korai szakaszában, szolid körülmények között nőtt fel és mint sok más ember, apránként gyűjtötte a pénzt és a tárgyakat. Mikor belátta, hogy ez az én-központú élet értelmetlenné vált és hogy a világi javak inkább terhet mint áldást jelentenek számára, egy egész éjszakát az erdőben sétálva töltött, amíg elfogta egy érzés: „teljes hajlandóság minden fenntartás nélkül, hogy az életemet Istennek és a szolgálatnak adjam.”

Fokozatosan és módszeresen átalakította az életét, hogy önként vállalt egyszerűségben élhessen. Belekezdett abba, ami végül egy tizenöt évig tartó felkészülési időszaknak bizonyult, nem tudva, hogy pontosan mi is az, amire felkészíti magát.

Dolgozott önkéntesként béke-csoportoknak és dolgozott emberekkel, akiknek fizikai, érzelmi vagy mentális problémái voltak.

Ezalatt a ‘felkészülési időszak’ alatt, sok lelki hullámvölgyön és magaslaton túl megtalálta a belső békéjét és elhívását az életben.

A békéért folytatott zarándoklata 1953. január 1-én kezdődött. Fogadalmat tett, „vándorolni fogok, amíg az emberiség meg nem tanulja a béke útját.” Béke Zarándok egyedül járt, pénz nélkül és bármiféle szervezet támogatása nélkül. ‘Imaként’ gyalogolt és közben adott volt a lehetőség, hogy másokat is arra lelkesítsen, hogy a békért imádkozzanak vagy dolgozzanak. Sötétkék pólót és nadrágot viselt, egy rövid tunikát, amin körben alul végig zsebek voltak, bennük hordozta minden földi tulajdonát: egy fésűt, egy összecsukható fogkefét, egy golyóstollat, másolatokat az üzenetéből és az aktuális levelezését.

Miután legyalogolt 25.000 mérföldet, ami 1964-ig tartott, abbahagyta a mérföldek számolását és a beszéd lett számára az elsődleges fontosságú, habár továbbra is minden nap gyalogolt. Az egyre sűrűsödő előjegyzései előadások tartására szükségessé tették, hogy gyakran elfogadja a felkínált fuvarokat.

Béke Zarándok több ezer emberrel beszélt a McCarthy periódus alatt, a koreai háború alatt, a vietnámi háború alatt és azután. Találkozott emberekkel városok utcáin, poros utakon, gettóban, külvárosokban, sivatagokban és kamionos pihenőkben. Adott interjút az összes nemzeti rádió és televízió csatornának és több száz helyi állomásnak szerte az országban. Újságírók számtalan faluban és városban, kicsiben és nagyban, írtak róla. Ő is felkereste őket, ha nem találták meg előbb, hogy elmondhassa üzenetét az embereknek. Tartott előadást egyetemeken, pszichológia, politológia, filozófia, szociológia szakos hallgatóknak, középiskolásoknak, polgári kluboknak, és beszélt sok felekezet templomának szószékéről is.

Ahogy teltek az évek, ragadós lelkesedése, gyors észjárása és egyszerű bölcsessége egyre szélesebb körben talált figyelemre és a hallgatóságok egyre gyakrabban reagáltak meleg és kitörő nevetéssel, magvas kérdésekkel.

És végig az évek alatt, míg sokunk egyre jobban félt, hogy kilépjen az utcáinkra, ő keresztülsétált ‘veszélyes’ városrészekre és az út mellett aludt, partokon, buszmegállóban, mikor nem ajánlottak neki ágyat. Az évek alatt az idegenekből barátok lettek, beinvitálták őt az otthonaikba, előadásokat szerveztek neki, gyakran egy évre előre vagy még távolabbi időpontra.

Béke Zarándok meggyőződése volt, hogy egy kritikus periódusába értünk az emberi történelemnek, „a nukleáris háború okozta megsemmisülés és a béke aranykora közti határon járunk”. Úgy érezte, hogy az ő elhívása az, hogy felrázza az embereket az apátiából és hogy rávegye őket a gondolkodásra és a békért való aktív munkálkodásra. Mindig arra bátorította az embereket, hogy a béke igazi forrását magukban keressék és hogy a béke módszereivel éljenek a másokkal való kapcsolataikban.

Halálának idejében Béke Zarándok hetedik alkalommal vágott keresztül az országon. Mind az ötven államot bejárta, látogatást tett Kanada tíz tartományában és Mexikó egyes részeiben is. 1976-

ban egy férfi elintézte, hogy repülővel eljuthasson Alaszkába és Hawaiiira is, hogy találkozhasson a férfi gyerekeivel, beszélhessen templomokban és megszólalhasson a médiában.

1979-ben és 1980-ban visszatért ezekbe az államokba, kis csoportokat víve magával, amiknek tagjai jobban meg akarták ismerni az életvitelét. Tervei között szerepelt, hogy 1984-ben újra meglátogassa Alaszkát és Hawaiiit és fontolgatta, hogy meghív másokat is, hogy csatlakozzanak hozzá 'lelkesítő túsókra' több államon keresztül az elkövetkező években.

Amit ő a „pompás átalakulás egy szabadabb életbe” kifejezéssel szokott leírni, vele 1981. július 7-én történt meg, Knox közelében, Indiana államban. Halála azonnali volt, egy frontális ütközésben, mialatt egy előadás helyszínére fuvarozták. Barátainak sokasága, szerte az országban, megdöbbenéssel fogadta a hírt. Valahogy sosem képzeltük, hogy Béke ilyen korán hívást kap, hogy hagyja itt a földi létet. De azért egy barát azt írta: „Biztos vagyok benne, hogy egy hirtelen átalakulás az - a tevékenységének megszakítása nélkül az utolsó pillanatig - ahogy ő is szeretne volna, hogy megtörténjen.”

Az utolsó újságnak adott interjújában arról beszélt, hogy ragyogó egészségnek örvend. Dolgozott az útitervén, az aktuális zárandokútját követő útjait tervezte és 1984-ben végig be volt táblázva előadásokkal. Ted Hayes, a knox-i WKVI rádiótól ezt a megjegyzést tette egy vele rögzített interjúban július 6-án, „Rendkívül boldog nőszemélynek látszik.” Ő ezt válaszolta, „Persze, hogy boldog ember vagyok. Hogy ismerheti valaki Istent, anélkül, hogy eltölné a boldogság?”

Az üzenetek továbbra is érkeznek barátoktól, akik értesültek az eltávozásáról, a kis New Jersey állambeli Cologne postahivatalába, ahova a leveleit mindig továbbították. A levelek meghatóak: „Drága Békém, most értesültem a halálozódrol ebben a földi testben ... ha nem így van, kérlek írd vissza!” Valaki más ezt írta, „Tudom, hogy egy vagy Istennel ... viszontlátlak az Univerzumban.”

Egy újságíró, aki az 1960-as években interjút készített vele és később jó barátok lettek, ezt írta, „... imák ismétlődnek a szívemben, amik a tanításai iránti megbecsüléséről beszélnek neki, a befolyásról és hatásról, amit tett az életemre, s mindent jót kívánnak neki az útján ...”

Egy massachusettsi barát ezt írta, „Nagy megrázkódtatás volt, hogy enyhén fogalmazzak és nagy veszteség a mi kis bolygónknak! A szívem csordultig van most, mert mint sok ezren mások, nagyon szerettem Békét! De ugyanakkor érzem, hogy mindig jelen lesz köztünk, a gyönyörű tanításai és a példát mutató élete által... „

Sokan írtak abban reménykedve, hogy egy könyv fog készülni, ami majd segít az ő különleges béke és szeretet üzenetének a terjesztésében. Néhányan azt mondták, hogy cikkek vagy egyéb hosszabb anyagok írásán gondolkoznak róla. Mi reméljük, hogy ez a könyv hasznos forrásnak bizonyul majd nekik és más jövőbeli íróknak, amellet, hogy inspirációként és bátorításként szolgálhat azok számára, akiknek sosem volt szerencsájük találkozni vele.

Valaki, aki jól értette Béke Zárandok szellemiségét, ezt írta, „A béke magjai gondosan szét lettek szórva és mindenkinek, akit ő megérintett, kötelessége, hogy hozzájárasson a betakarításhoz.”

Mi reménykedünk benne, hogy az ő szavai és szelleme továbbra is ösztönzésként fognak hatni. És csatlakozunk hozzátok a szeretet körében mindazokkal együtt, akik ismerték őt és akiket megérintett...

*A földtől szabadon, szabadon mint a levegő.
Most már mindenhol eljutsz.*

— Öt, Béke számos barátja közül,
Santa Fe, Új-Mexikó állam
1982. március 31.

Ifjúkor

AZ INDULÁSOM KÖRÜLMÉNYEI NAGYON KEDVEZŐEK VOLTAK, bár az olvasók közül ezzel sokan nem értenének egyet. Szegény családban születtem, egy kis farmon, egy kis falu szélén, és mindezért hálás vagyok. Boldog gyerek voltam. Volt egy erdő, amiben játszhattam, egy patak, amiben úszhattam és rengeteg helyem a növekedéshez. Azt kívánom bár minden gyerekeknek jutna elég hely a növekedéshez mert szerintem a gyerekek olyanok mint a fiatal növények. Ha túl közel nőnek egymáshoz, gyengék és betegesek lesznek és sosem érik el a maximális méretüket. A növekedéshez helyre van szükségünk.

Elkezdjük a felkészülést a feladatra, amit el kell végeznünk és szokás szerint fogalmunk sincs róla, hogy mi az, amire készülünk. Tehát mikor gyerek voltam én sem tudtam, hogy mi az, amire készülök. És mégis, természetesen a felkészülésem zajlott, sok szempontból. A zárandoklatra készültem mikor lefektettem magamnak a szabályt, hogy „a fontos dolgok az elsők” és elkezdtem fontossági sorrendet kialakítani az életemben. Mindez egy nagyon rendezett élethez vezetett és megtanultam belőle az önuralmat - ami egy nagyon értékes lecke, ami nélkül sosem járhattam volna zárandoklatot. A tanultakat vittem magammal a felnőtt életbe.

Gyerekként nem kaptam intézményes vallási oktatást. (Így később kevesebbet kellett eltávolítanom a fejemből!) Tizenkét évesen láttam először egy templom belsejét, egy katolikus templom kapuján keresztül néztem, ahogy a gondnokok takarítják a katedrális. Tizenhat éves voltam mikor először bementem egy templomba, hogy részt vegyek egy esküvőn.

Az utolsó középiskolás évemben kezdtem el Isten keresését, de az összes próbálkozásom a külvilágra koncentrált. Így kérdezősködtem, „Micsoda Isten? Mi Isten?”. Nagyon kíváncsi voltam és sok kérdést tettem fel sok embernek, de sosem kaptam egyetlen választ sem! De nem volt szándékomban feladni. Intellektuálisan nem voltam képes megtalálni Istent a külvilágban, ezért másképp próbálkoztam. Elmentem egy hosszú sétára a kutyámmal és mélyen elgondolkoztam a kérdésen. Később ágyba bújtam és aludtam rá egyet. És másnap reggel megkaptam a választ belülről, egy nyugodt kis hangtól.

A középiskolás válaszom egy nagyon egyszerű válasz volt, eszerint mi emberi lények összevonunk mindent az univerzumban, ami túl van a képességeink határán és ezeket a dolgokat vannak, akik Istennek hívják. Nos, ez elindított engem egy keresésre. És az első dolog, amit tettem az volt, hogy ránéztem egy fára és azt mondtam, *itt van egy*. Ha mindannyian összefognának is akkor sem lennének képesek létrehozni ezt az egy fát, de még ha úgy is nézne ki, mint egy fa, nem lenne képes növekedni. Létezik egy rajtunk túlmutató alkotó erő. Később este a szeretett csillagaimat néztem és azt mondtam, *ez még egy*. Létezik egy fenntartó erő, ami a bolygókat a pályájukon tartja.

Figyeltem az összes változást, ami végbemegy az univerzumban. Akkoriban megpróbáltak egy világítótoronyot megmenteni attól, hogy beledőljön a tengerbe. Végül beljebb vitték és azt mondták, hogy megmentették. De nekem feltűnt ez a sok változás és azt mondtam, *itt van még egy*. Van valami az univerzumban, ami az állandó változás felé hajtja a dolgokat.

Mikor megkaptam a belülről jövő megerősítést, minden kétséget kizáróan tudtam, hogy megérintettem a legfelsőbb fényemet.

Intellektuálisan sokszor megérintettem Istent az igazság formájában és érzelmileg a szeretet formájában. Érintkezésbe kerültem Istennel a jószágban. Érintkezésbe kerültem Istennel a

jóindulatban. Ráébredtem, hogy Isten egy alkotó energia, egy ösztönző erő, egy átfogó intelligencia, egy mindig jelenlevő, mindent átható szellem - ami mindent összeköt az univerzumban és életet ad mindennek. Ez közel hozott Istenhez. Nem lehettem sehol, ahol Isten nem volt jelen. *Benne vagy Istenben. Isten benned van.*

Egy filléres boltban dolgoztam a 3. és 4. középiskolás évem között. Szerettem ott dolgozni, különösen az áruk elrendezését a polcokon, hogy szépen nézzenek ki. Még azt is megengedték nekem, hogy a kirakatokat megcsináljam, mert szerettem csinálni. Hát, ami az illeti, kevesebbet kértem mint egy kirakatrendező!

Két pénztárgép volt a pultomon. Egy nap nem volt elég pénz az egyikben, hogy jól adhassak vissza, így magától értetődő, hogy odamentem a másikhoz, leütöttem a Kassanyitás gombot és kivettem a visszajárót. Később kiderült, hogy ezzel az egyik legfőbb bűnt követtem el. Hallottam, ahogy suttognak, „Megnyomta a Kassanyitást!”. A felügyelő férfi odajött hozzám és azt mondta, „Gyere velem!”. Egy sarokban leültetett egy pénztárhoz, ami épp javításra szorult. Otthagytam, aztán visszajött és azt kérdezte, „Miért csináltad ezt?”. Azt válaszoltam, „Én még mindig nem tudom mit követtem el. Csak a visszajárót vettem ki a kassából - semmit nem loptam el.” Ő azt mondta, „Az eligazításon megmondták neked, hogy sose használd a Kassanyitás gombot.” Én azt válaszoltam, „Semmiféle eligazítást nem kaptam.”

Aztán odament egy női eladóhoz, akinek a feladata lett volna, hogy eligazítást tartson nekem. Visszahelyeztek. De emiatt az eset miatt a nő gyűlölt engem. Tudtam, hogy valamit tennem kell ez ügyben. Később elmentem az asztala mellett és észrevettem rajta néhány hervadó virágot. A következő reggel hoztam neki egy gyönyörű csokor virágot a kertemből. Azt mondtam, „Észrevettem azokat a hervadt virágokat. Tudom, hogy szereted a virágokat és hoztam néhányat a kertemből.” Nem tudott ellenállni nekik. Mire véget ért a hét, egymásba karolva sétáltunk ki onnan!

Úgy érzem biztos, hogy a zárandoklatomra készültem mikor elolvastam az aranyszabályt az emberiség történelmében, „És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük!”¹ - számos megfogalmazásban létezik, amiből látszik, hogy minden kultúrának része. Egy belső megerősítést éreztem vele kapcsolatban. Az egész életemre hatást gyakorolt. Sőt levontam az aranyszabályból bizonyos következtetéseket, amiket még a zárandoklatomba is magammal vittem. Mikor középiskolába jártam, volt egy olyan mondásom, hogy *ha barátokat akarsz szerezni, akkor barátságosnak kell lenned*. Ha megvizsgálod, ez egy következtetés az aranyszabályból. Annak a felismerése, hogy az emberek aszerint reagálnak, hogy mások milyen befolyást fejtenek ki rájuk. Manapság ez ebben a formában van jelen az életemben, *Ha békét akarsz teremteni, békésnek kell lenned*.

Alighogy véget értek a diák napjaim, elkezdtem alkalmazni az aranyszabályt. Egy olyan feladatot osztottak rám, amit az egyik barátnőm szeretett volna megkapni és megválasztottak egy olyan pozícióba egy közösségi klubban, amire szintén ő vágyott. Azt hitte, hogy gyűlöl engem. Mindenféle rosszindulatú dolgot mondott rólam. Tudtam, hogy ez egy nagyon egészségtelen helyzet. Úgyhogy elővettem az aranyszabályt és átgondoltam majd kimondtam az összes pozitív dolgot, amit őszintén állíthattam róla. Próbáltam szívességeket tenni neki. Úgy alakult, hogy rám esett, hogy egy jelentős szívességet tehessek neki. És hogy rövidre fogjam a hosszú történetet, mikor férjhez ment egy évvel később, én voltam a főkoszorúslány az esküvőjén. Látjátok, hogy egy kis alkalmazott spiritualitás mekkora hatást tehet?

Tudom, hogy a zárandoklatra készültem mikor meghoztam bizonyos döntéseket. Általános iskolás voltam, mikor megkínáltak cigarettával egy csomagból, amit én nem szívtam el, de a barátaim igen. Gimnáziumban mindenféle alkohollal kínáltak, amit én nem ittam meg, de a barátaim igen. Majd közvetlenül a diákéveim után, egyfajta próbának lettem alávétve, mert az összes akkori barátom dohányzott és alkoholt is fogyasztott. Abban az időszakban olyan erős volt a

1 Lk 6:31 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

kényszer a beilleszkedésre - ma ezt szociális nyomásnak nevezik - hogy lenéztek engem, mert én nem csináltam ezeket a dolgokat. Mikor összegyűltünk valakinek a nappalijában ezt mondtam nekik, „Figyeljete, az élet döntések sorozata és senki nem tudja megakadályozni, hogy meghozzátok a döntéseiteket, de nekem is jogom van meghozni a saját döntéseimet. És én a szabadságot választottam.”

Ezenfelül ahogy telt az idő, tettem két nagyon fontos felfedezést. Először is rájöttem, hogy pénzt keresni könnyű. Elhitették velem, hogy a pénz és a dolgok birtoklása boldog és nyugodt életet fog biztosítani számomra. Így ez volt az ösvény, amit jártam. Másodikként arra jöttem rá, hogy a pénzcsinálás és a pénz esztelen elköltése teljesen értelmetlen. Tudtam, hogy nem ez az, amiért itt vagyok, de akkoriban még nem tudtam pontosan, hogy miért is vagyok itt.

Annak belátása, hogy a pénz és a tárgyak nem fognak boldoggá tenni, volt az, ami elindította bennem a készülődést a zarándoklásra. Talán azon gondolkoztok hogyan voltam képes egyáltalán belegabalyodni a pénzbe és a materiális dolgokba, de tudjátok, tanítják nekünk ezt a két ellentét-párt, ami rendkívül megkavaró.

Az én helyzetem nagyon kedvező volt annyiban, hogy engem csak az egyik ellentét-pár zavart össze; a legtöbb embert mind a kettő.

Egyfelől arra neveltek, hogy elhiggyem, hogy nekem jónak és mások felé szeretettel fordulónak kell lennem és hogy sose ártsak senkinek, ami rendben van. Másfelől arra neveltek, hogy elhiggyem, hogy ha megparancsolják akkor a becsületesemre válik ha megnyomorítok és megölök másokat egy háborúban. Még kitüntetések is adnak érte. Nos, ez az, amelyik nem zavart össze. Sosem hittem el, hogy bármikor, bármilyen körülmények között van olyan helyzet, amikor helyénvaló ha ártok valakinek.

De a másik ellentét-pár megkavart egy időre... Arra neveltek, hogy legyek nagylelkű és önzetlen de közben arra is neveltek, hogy elhiggyem, hogy ha sikeres akarok lenni, akkor ki kell mennem a világba és többet kell magamhoz ragadnom mint, amennyi az én részem ennek a világnak a javaiból. Ezek az egymásnak ellentmondó filozófiák, amiket a gyerekkori környezetemből szedtem össze, összezavartak egy időre. De végül gyökerestül eltávolítottam magamból ezt a helytelen tanítást.

A Lelki Felnövés: Lépéseim a Belső Béke Felé

AHOGY KÖRÜLNÉZTEM A VILÁGBAN, és láttam, hogy milyen sokan élnek elszegényedve, egyre kényelmetlenebbül éreztem magam, amiért nekem olyan sok van, míg a testvéreim éheznek. Végül találnom kellett egy másik utat. A fordulópont akkor jött el, mikor kétségbeesésből és egy nagyon elszánt keresésből egy értelmes élet iránt, egy egész éjszakát azzal töltöttem, hogy az erdőben sétáltam. Eljutottam egy holdfényes tisztáshoz és imádkoztam.

Teljes hajlandóságot éreztem, bármiféle fenntartás nélkül, hogy odaadjam az életem - hogy felajánljam az életem - a szolgálatra. „Kérlek használd fel!” imádkoztam Istenhez. És nagy békesség árasztott el.

Higgyétek el, attól kezdve nincs visszaút. Ezután sosem leszel képes visszatérni egy teljesen én-központú életbe.

És ezzel beléptem életem második szakaszába. Azért kezdtem élni, hogy *adjak*, amit tudok, ahelyett, hogy megszerezsem, amit tudok és ezzel beléptem egy új és csodálatos világba. Az életem megtelt értelemmel. Elnyertem a jó egészség óriási áldását; azóta sem volt semmi kínom, fájdalmam, megfázásom vagy fejfájásom. (Tudjátok, a legtöbb betegség pszichológiai eredetű.) Attól az időtől fogva tudom, hogy az életem munkája, a békért lesz és hogy a *béke minden aspektusáért*: nemzetek közti béke, csoportok közti béke, egyének közti béke és a nagyon nagyon fontos belső béke. Viszont nagy különbség van aközött, hogy *hajlandó vagy* odaadni az életed és hogy *ténylegesen odaadod* az életed, számomra tizenöt év felkészülés és belső keresés választotta el a kettőt.

Alig kezdtem el a lelki utamat járni mikor megismertem, amit a pszichológusok egónak és tudatnak hívnak, amit én alsóbb énnak és felsőbb énnak hívok vagy az én-központú természetnek és az Isten-központú természetnek. Habár olyan mintha két énünk lenne vagy két természetünk vagy két akaratunk, ami két egymással ellenkező szemlélettel rendelkezik.

Az alsóbb éned egyedül a fizikai jóléted szemszögéből látja a dolgokat - a felsőbb éned figyelembe veszi a pszichológiai vagy spirituális egészségedet is. Az alsóbb éned szemében te vagy az univerzum középpontja - a felsőbb éned úgy lát téged mint egy sejtet az emberiség testében. Mikor az alsóbb éned irányít, önző vagy és anyagias, de amennyiben követed a felsőbb éned jelzéseit, reálisan fogod látni a dolgokat és harmóniára lelsz magadban és másokban.

A test, az elme és az érzelmek eszközök, amiket vagy az én-központú természet használ vagy az Isten-központú természet. Az én-központú természet csak használja ezeket az eszközöket viszont sosem képes teljes mértékben irányítani őket és ez folyamatos küzdelemhez vezet. Csak az Isten-központú természet képes teljes mértékben irányítani őket.

Mikor az Isten-központú természet átveszi az irányítást, megtaláltad a belső békét. Amíg ez meg nem történik, csak részleges irányítás érhető el fegyelem által. Ez lehet a korai nevelés által kívülről szerzett fegyelem, ami beépült az én-központú természet tudatalatti részébe. Lehet fegyelem, amit önként vállalunk magunkra, önfegyelem. Ha olyan dolgokat csinálsz, amiket tudod, hogy nem volna szabad csinálnod és nem is akarsz igazán csinálni, akkor biztos, hogy nincs elég önfegyelméd. Azt javaslom, hogy növekedj lélekben - addig pedig gyakoroldj önfegyelmet.

A lelki felnövés időszaka alatt a belső konfliktus viharossága változó. Az enyém nagyjából átlagos volt. Az én-központú természet egy nagyon komoly ellenfél és hevesen küzd azért, hogy

megőrizze az identitását. Ravasz módon védi magát és nem szabad félvállról venni. Ismeri a páncélod leggyengébb pontjait és akkor próbál támadni, amikor a legkevésbé vagy tudatában ennek. A támadások ezen időszakai alatt maradj béketűrő és ne figyelj semmire csak a felsőbb éned suttagó vezetésére.

A felsőbb ének sok csodálatos nevet adtak már a vallási vezetők, néhányan e felsőbb irányító erőt a *belső fénynek* hívják vagy a *szívben lakó Krisztusnak*. Mikor Jézus azt mondta, hogy „... az Isten országa ti bennetek van”², nyilvánvalóan a felsőbb éne utalt. Egy másik helyen azt mondja, „... Ez a titok az, hogy Jézus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek”³. Jézust azért hívták a Krisztusnak⁴ mert az életét a felsőbb irányító erő vezette.

Mikor a belső béke felé tett lépéseimről beszélek, egy kialakított rendszert használok, de nincs semmi meghatározó a lépések számában. Ki lehet nyújtani őket vagy összebb lehet vonni. Ez csak egy módja annak, hogy beszéljek a témáról, de ami fontos: a belső béke felé tett lépéseket nem egy bizonyos sorrendben teszi meg az ember. Az, ami valakinek az első lépés, lehet, hogy másnak az utolsó. Úgyhogy azokat a lépéseket válaszd, amik számodra a legkönnyebbnek tűnnek, és miután megtettél néhány lépést, könnyebb lesz még többet megtenni. Ezen a téren tényleg egy cipőben járunk. Talán egyikőtök sem érez készletet arra, hogy zarándoklatot tegyen - és én nem próbállak rávenni titeket erre - de ami a harmónia keresését illeti az életünkben, abban osztozhatunk. És gyanítom, hogy mikor halljátok majd, ahogy mondom a belső béke felé vezető lépéseket, lesz amit felismertek mint olyan lépést, amit már megtettetek.

Előkészületek.

Szeretnék megemlíteni néhány előkészületet, amiket szükséges volt megtennem. Az első előkészület az, hogy *megfelelő módon kell hozzáállni az élethez*. Ez azt jelenti, hogy abba kell hagynod a folytonos menekülést! Ne legyél többé olyan, aki a felszínen él, aki semmivel sem hajlandó mélyebbre merülni a haboknál. Emberek milliói élnek így és sosem találnak semmit, amivel érdemes foglalkozniuk. Legyél hajlandó szembenézni az élettel és merülj mélyebbre a felszínél, ahol az igazságokat és a valóságokat lehet megtalálni. Ez az, amit mi most csinálunk itt.

Egy külön téma az, hogy értelmes hozzáállást kell tanúsítanod a problémákkal szemben, amiket az élet esetleg az utadba állít. Ha képes lennél látni a teljes képet, ha ismernéd az egész történetet, akkor megértenéd, hogy soha olyan probléma nem adódik, aminek nincs célja az életedben, ami nem tud hozzájárulni a belső növekedésedhez. Ha meglátod ezt, rájössz, hogy a problémák álruhába bújtatott lehetőségek. Ha nem kerülnél szembe problémákkal, egyszerűen csak átsodródna az életen. A problémák megoldása az, a bennünk levő legfelsőbb fénynek megfelelően, ami a belső növekedést eredményezi. A közösségi problémákat nekünk kell megoldanunk közösen és senki nem találja meg a belső békét, aki kihúzza magát a közösségi problémák megoldásának ráeső részéből, mint pl. a világ lefegyverzése és a világbéke. Ezért ezekről a problémákról mindig közösen kell gondolkodnunk, beszélnünk és együttesen dolgoznunk a megoldáson.

A második előkészület arról szól, hogy *az életünket összhangba kell hoznunk a törvényekkel, amik az univerzumot irányítják*. Nem csak világok és élőlények teremtettek, hanem a törvények is, amik irányítják őket. Vonatkoznak a fizikai tartományra és a lelki tartományra, ezek a törvények szabályák meg az emberi életet. Amennyiben képesek vagyunk megérteni és összhangolni az

2 Lk 17:21 (Károli fordítás).

3 Kol 1:27 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

4 A Krisztus nem Jézus neve volt, hanem egy titulus, melynek jelentése: felkent, kiválasztott.

életünket ezekkel a törvényekkel, az életünk harmonikus lesz. Amennyiben ellenszegülünk ezeknek a törvényeknek, nehézségeket támasztunk magunknak, az engedetlenségünkkel. Mi magunk vagyunk a legrosszabb ellenségünk. Ha tudatlanságból nem vagyunk összhangban; akkor szenvedünk valamennyit, de ha tudjuk mi a helyes és mégsem vagyunk összhangban akkor sokat szenvedünk. A szenvedés az engedelmesség felé hajt minket.

Felismertem, hogy van néhány széles körben ismert, kevésbé megértett és ritkán gyakorolt törvény, amik szerint élnünk kell, ha békére akarunk lelni magunkban és magunk körül. Ideértve a törvényt, hogy a gonoszt csak jóval lehet legyőzni; hogy csak jó eszközökkel lehet jó célt elérni; hogy azok, akik úgy cselekszenek, hogy nincs szeretet bennük, ártanak maguknak lélekben.

Ezek a törvények minden ember számára ugyanazok és be kell tartani őket ahhoz, hogy a harmónia megmaradjon.

Úgyhogy belekezdtem egy nagyon érdekes tervbe. Az volt a célom, hogy minden jó dolgot, amiben hittem, átültessem gyakorlatba. Nem zavartam meg magam azzal, hogy az összessel egyszerre próbálkozzak, hanem inkább ha tudtam, hogy csinállok valamit, amit nem volna szabad, akkor abbahagytam és mindig gyorsan tettem ezt. Ez a könnyű út. Fokozatosan lemondani valamiről nehéz és hosszas feladat. És ha nem csináltam valamit, amit tudtam, hogy csinálnom kéne, akkor belekezdtem. Elég sokáig tartott mire a gyakorlat utolérte mindazt, amiben hittem, de ez természetesen megvalósítható és ma már ha hiszek valamiben akkor azt gyakorlom is. Máskülönb tökéletesen céltalan lenne. Ahogy a *legfelsőbb fényem* szerint éltem, felfedeztem, hogy *még több fényt* kaptam; megnyitottam magam arra, hogy több fényt kapjak, ahogy a meglevő fényem szerint éltem.

Van egy harmadik előkészület, ami azzal kapcsolatos, ami minden emberi életben egyedi, mert mindannyiunknak van egy *speciális helye az Élet Rendjében* és nincs két ember, akinek pontosan ugyanazt a szerepet kell játszania Isten tervében. Létezik egy útmutatás, ami belülről jön mindenkinek, aki hajlandó meghallgatni. Ennek az útmutatásnak az alapján minden egyes ember vonzást érez a dolgok rendszerében valamelyik részhez.

Isten *törvényeinek megismerése* jöhet belülről, de meg lehet őket tanulni a külvilágból is, az összes nagy vallási tanító beszélt róluk. De Isten *útmutatását* csak belülről lehet megismerni.

Nyitottnak kell maradjunk Isten útmutatása iránt. Isten sose készítet minket arra, hogy isteni törvényt szegjünk meg és ha ilyen negatív készíttést tapasztalunk, biztosak lehetünk benne, hogy az nem Istentől van. Rajtunk múlik, hogy állhatatosan harmóniában tartsuk az életünket az isteni törvénnyel, ami mindannyiunk számára ugyanaz. Csak akkor érnek minket jó dolgok, amennyiben harmóniában maradunk az isteni törvénnyel.

Mikor belépsz ebbe a világba, a feladataid az isteni tervben adottak. Csak fel kell ismerni és meg kell élni őket. Ha még nem tudod, hogy hol van a helyed, azt javasolom, hogy fogékony csendességben próbálkozz a kereséssel. Én a természet szépségében sétáltam régen, csöndességben, fogékonyan és csodálatos meglátásaim támadtak.

Úgy kezdted el ellátni a feladatodat az Élet Rendjében, hogy megteszed az összes jó dolgot, amire készíttést érzel, akkor is ha ezek eleinte csak apró jó dolgok. Elsőbbséget adsz ezeknek a dolgoknak az életedben azokkal a felszínes dolgokkal szemben, amik szokás szerint megtöltik az emberi életeket.

Minden reggel Istenre gondoltam és azokra a dolgokra, amiket tehetnék azon a napon, hogy Isten gyermekeit szolgálhassam. Minden helyzetben, amibe kerültem, azt néztem, hogy tudok-e tenni bármit, amivel szolgálhatok. Annyi jó dolgot cselekedtem minden nap, amennyit csak tudtam - nem elfeledve egy kedves szó és egy biztató mosoly fontosságát. Azokkal a dolgokkal kapcsolatban, amik úgy tűnt, hogy meghaladják a képességeimet, imádkoztam - és a megfelelő ima motivál a megfelelő cselekedetre.

Teli voltam zabolátlan lelkesedéssel, hogy másoknak segítek és mondhatná azt valaki, hogy azzal, hogy olyan sok problémát megoldottam másoknak, megfosztottam őket attól a lelki-növekedéstől, amit a problémák megoldása eredményez. Hamarosan beláttam, hogy hagynom kell

lehetőséget jó cselekedetekre másoknak is, hogy megáldathassanak általa.

Kezdetben egyszerű módokon segítettem az embereket, elmentem helyettük ide-oda, kertészkedtem és felolvastam nekik. Egy ideig idősekhez és felépülésben levő betegekhez jártam az otthonukba és támogattam őket abban, hogy felülkerekedjenek a különböző kórságaikon. Dolgoztam problémás tinédzserekkel, zavart lelki állapotú emberekkel és fizikai vagy mentális fogyatékkal élőkkel. A indítékaim tiszták voltak, a munkám nagy része pozitív és jó hatást tett. A módszert, amit alkalmaztam, úgy hívom, hogy spirituális terápia: Kiderítettem az összes jó dolgot, amit azok, akikkel dolgoztam, meg akartak tenni és segítettem nekik, hogy megtegyék ezeket a dolgokat. Voltak néhányan, akik túlzott módon kötődni kezdtek hozzám és dolgoznom kellett azon, hogy megtörjem ezt a kötődést.

A szaktudásom hiányát több mint pótolta a szeretet, amit másoknak adtam. Mikor az életed tele van szeretettel minden korlát eltűnik. Az orvosság, amire ennek a beteg világnak égető szüksége van, a szeretet.

Ezenkívül végeztem némi önkéntes munkát az Amerikai Barátok Szolgálati Bizottságának⁵, a Nők Nemzetköz Ligája a Békéért és Szabadságért⁶ elnevezésű szervezetnek és a Kibékülés Szövetségének⁷, egy legalább tíz éves időszak alatt, alkalmanként.

Vannak, akikben megvan a tudás, de nem cselekednek. Ez nagyon szomorú. Ebben az anyagi korban, annyira hamis kritériumok alapján mérjük a sikert. Dollárban és anyagi dolgokban. De a boldogság és a belső béke nem abban az irányban található. Ha *tudod*, de nem *cselekszel* akkor igazán boldogtalan ember vagy.

Van egy negyedik előkészület. Ez az *élet leegyszerűsítése*, annak érdekében, hogy a belső és külső jólét, a pszichológiai és anyagi értelemben vett jólét, harmóniában legyen az életedben. Számomra ez nagyon egyszerűvé lett téve. Rögtön az után, hogy az életem a szolgálatra ajánlottam fel, úgy éreztem, hogy többé nem tudok *többet* elfogadni mint, amire szükségem van, amíg a világban másoknak *kevesebb* jut mint, amire szükségük lenne. Ez arra készítetett, hogy lehozzam az életemet a *szükségeim szintjére*. Azt gondoltam nehéz lesz. Azt gondoltam, hogy nagyon sok nélkülözésben lesz részem, de nagyot tévedtem. Nélkülözések helyett a béke és öröm csodálatos érzése lett a részem és egy meggyőződés, hogy a szükségtelen tulajdon csak szükségtelen terhet jelent.

Ebben az időszakban képes voltam fedezni a kiadásaimat heti 10 dollárból, két kategóriára bontva őket. 6.5 dollárt fordítottam élelmiszerre és egyéb esetleges költségekre és 3.5 dollárt szállásra.

Azt nem állítom, hogy mindenkinek ugyanazok a szükségletei. A te szükségleteid lehetnek sokkal nagyobbak mint az enyéme. Például ha családod van, akkor a gyermekeid számára szükséges egy családi egység stabilitása. De azt állítom, hogy bármi, ami túlmegy a szükségesen - és a szükség néha lehet olyan dolog is, amit nem a test igényel - bármi, ami több a szükségesnél, hajlamos teherré válni. Ha valami a tied, gondoskodnod kell róla!

Az egyszerű élet nagy szabadságot ad és miután megéreztem ezt, rátaláltam a harmóniára az életemben, a külső és belső jólét között. Sokat kellene beszélni erről a harmóniáról, nemcsak ami az egyén életét illeti, de a társadalmak életével kapcsolatban is. Mert a világ szintjén oly mértékben elvesztettük az összhangot, oly mértékben eltolódott minden az anyagi oldal felé, hogy mikor felfedezünk valamit, mint pl. az atomenergiát, még mindig képesek vagyunk arra, hogy betegyük egy bombába és arra használjuk, hogy embereket öljünk vele! Ez azért lehetséges mert a belsőnk állapota nagyon le van maradva a külső állapotok nyújtotta lehetőségekhez képest. A jövő érdemi kutatása a *belsőre* koncentrál, a spirituális oldalra, hogy ezt a kettőt egyensúlyba tudjuk hozni - és hogy aztán már tudjuk hogyan használjuk helyesen a már meglévő külső lehetőségeket.

5 American Friends Service Committee.

6 Women's International League for Peace and Freedom.

7 Fellowship of Reconciliation.

Megtisztulások

Aztán felfedeztem, hogy szükséges, hogy keresztül menjek bizonyos megtisztulásokon. Az első egy nagyon egyszerű dolog: *a test megtisztítása*. Ez a fizikai életem szokásaival volt kapcsolatos. Régen megettem az összes megszokottnak számító ételt. Ma már kiráz a hideg ha belegondolok, hogy mit szemeteltem bele a lélek eme templomába.

Mikor még nagyon fiatal voltam nem törődtem a testi templomommal; ez később kezdődött az életemben. Öt évvel azután kezdtem el gondját viselni a testi templomomnak, hogy éreztem a teljes hajlandóságot, hogy odaadjam az életem - *öt évvel!* Ma már leginkább csak gyümölcsöket, magvakat, zöldségeket, teljes kiőrlésű gabonát (lehetőleg organikus természetűt) és talán egy kevés tejet és sajtot fogyasztok. Ezeket élek és gyalogolok.

Volt idő, amikor szokásom volt a koffein fogyasztás. Felkeltem reggel és az első dolgom volt, hogy megittam a csésze kávémat. Egy reggel, közvetlenül azt követően, hogy befejeztem a kávémat, ott ültem, ránéztem a kávécsészére és azt mondtam, „Te függesz ettől, hogy megélnékülj reggel! Én nem leszek a koffein rabszolgája. Ez véget ér itt és most!” És véget ért. Sose nyúltam többet hozzá. Hiányzott néhány napig de én erősebb vagyok mint az a csésze kávé!

Kezdem rájönni, hogy megszegem azt az élet-szabályomat miszerint: *Nem fogok senkit megkérni, hogy valami olyasmit tegyen meg helyettem, amit én nem volnék hajlandó megtenni.* Én nem ölnék meg semmilyen élőlényt - még egy csirkét vagy halat sem ölnék meg - következésképpen azonnal felhagytam a húsevással.

Sok éve nem ettem már húst, se marhát, se halat, se szárnyast. Azóta megtudtam, hogy a húsevés árt az egészségnek, de akkoriban egyszerűen csak ki akartam terjeszteni a szeretetemet az embertársaim mellett az állat-társaimra is, ezért felhagytam azzal, hogy ártsak nekik és megegyem őket.

Akkoriban még nem tudtam, hogy a húsevés árt a léleknek. Csak azt tudtam, hogy ez valami, amit többé nem vagyok képes megtenni mert ellentétes az egyik élet-szabályommal. Kicsit később megtudtam egy orvostól, hogy a húsevés mérgező anyagmaradványokat hagy a testben, ami szintén arra készítetett volna, hogy a vegetarianizmust válasszam. Én hiszek a megelőzés gyakorlásában, mivel a test a lélek temploma.

Aztán megtanultam egy egyetemi professzortól, aki könyvet írt erről a témáról, hogy többször annyi földterület szükséges azoknak az állatoknak a tartásához, amiket megeszünk mintha gyümölcsökkel, zöldségekkel vagy gabonával élnénk. Mivel azt akarom, hogy Isten gyermekei közül a lehető legtöbbnek jussanak elegendő élelemhez, emiatt is a vegetarianizmust választottam volna.

A probléma az, hogy még nem tanultuk meg, hogy *ne öljük meg egymást*. Ez az aktuális leckénk – nem megölni egymást. Hogy megtanuljuk az osztozkodás leckéjét és a leckét, hogy ember ne öljön embert. Annak megtanulása, hogy ne öljünk állatokat még kicsit távolabb van a jövőben, de azok közülünk, akik többet tudnak, meg kell hogy feleljenek a legfelsőbb fényünknek.

Mikor a tudomásomra jutott, hogy a fehér liszt és a fehér cukor árt az egészségnek abbahagytam az evésüket. Mikor megtudtam, hogy az erősen fűszerezett dolgok ártalmasak, felhagytam velük. És mikor megtudtam, hogy minden feldolgozott élelmiszer tartalmaz olyan anyagokat, amik károsak a testnek, nem ettem őket többet. Legtöbbször még a víz is, ami a csapból jön egy kémiai koktél. Én a palackozott vagy a desztillált víz fogyasztását javasolnám.

Eleget tudok a élelmekről ahhoz, hogy megfelelően tápláljam a testem és az egészségem kitűnő. Élvezem, amit eszek de azért eszek, hogy éljek és nem azért élek, hogy egyek, ahogy egyes emberek teszik és tudom mikor hagyjam abba az evést. Nem vagyok az étel rabszolgája.

Az emberek éhesek maradhatnak azután is ha nem megfelelő ételekből nagy mennyiséget megesznek. Sőt akár alultáplált is lehetsz annak ellenére, hogy rendszeresen degeszre eszed magad rossz ételekkel. Kialakíthatsz egy egészséges étrendet, úgy, hogy csak jó és egészséges ételleket tessel hozzáférhetővé magadnak. Egyél lassan és rágd meg alaposan az ételt, ahogy én. Aztán tedd az evést egy mellékes részévé az életednek azáltal, hogy úgy megtöltöd értelmes

elfoglaltságokkal, hogy alig marad idő az ételre gondolni.

Ami az evési és alvási szokásaimat illeti olyan közeli kapcsolatban maradok a természettel, amennyire ez számomra lehetséges. Minden nap annyit vagyok friss levegőn és a napon, a természettel érintkezve, amennyit tudok. Az életem nagy részét kint akarom élni, része akarok lenni a tájképnek. A pihenés és a testmozgás fontos. Nem vagyok olyan, aki rendszeresen kihagyja az alvást. Amikor lehetséges ágyba bújok alkonyatkor és nyolc órát alszom. A testmozgást gyaloglás formájában végzem, miközben lengetem a karjaimat, ami ezt egy átfogó gyakorlattá egészíti ki.

Azt gondolhatnátok, hogy talán a test megtisztítása az első terület, amin az emberek hajlandóak dolgozni, de a tapasztalatom alapján azt kell mondjam, hogy gyakran az utolsó - mert ez azt jelentené, hogy meg kell szabadulnunk néhány rossz szokásunktól és azoknál semmihez sem ragaszkodunk kitartóbban.

A második megtisztulás *a gondolatok megtisztulása*. Ha tudnád, hogy mekkora ereje van a gondolataidnak, soha többé nem gondolnál negatív gondolatokat. Hathatós befolyást jelenthetnek a jóra, mikor a pozitív oldalon vannak és képesek rá, hogy fizikailag beteggé tegyenek mikor a negatív oldalon vannak. Nem eszem rossz ételt és nem gondolok rossz gondolatokat! Állítom, hogy a rossz gondolatok még a rossz ételnél is gyorsabban tönkretesznek valakit. A rossz gondolatoktól óvakodni kell.

Hadd mondjak el egy történetet egy emberről, aki rossz gondolatoktól szenvedett. Mikor ismertem, 65 éves volt és krónikus fizikai betegségre utaló tünetei voltak. Mikor beszéltem vele, feltűnt, hogy van valami keserűség az életében. Viszont nem tudtam azonnal megmondani, hogy honnan eredhet, mert láttam, hogy jó a kapcsolata a feleségével, a felnőtt gyermekeivel és az emberekkel a környezetében. De ettől függetlenül a szomorúság ott volt. Kiderítettem, hogy az édesapjával kapcsolatban van benne keserűség - aki már hosszú évek óta halott volt - mert az édesapja az öccsét taníttatta és nem őt. Nagyon intellektuális ember volt ezért hosszasan beszéltem vele. Mikor ő, a legidősebb fiú, mehetett volna iskolába, az édesapjának egyáltalán nem volt erre pénze. Ami azt illeti akkoriban a család nagyon szegény volt. Született ő utána még néhány húga is és azt hiszem hárman közülük szintén nem mentek iskolába. Az öccse volt a legifjabb és addigra az édesapjuknak már több pénze volt és az öccsének tudott oktatást biztosítani. Nem irigyelte az öccsétől a taníttatást, csak azt gondolta, hogy neki is meg kellett volna kapnia. Miután megértette racionálisan, hogy az édesapja mindent megtett amit tudott, mindkét fiáért, képes volt elengedni a keserűséget, ami benne élt. Az az úgynevezett krónikus betegség elkezdett enyhülni, hamarosan sokat javult az állapota, míg végül a betegség teljesen eltűnt.

Hacsak a legkisebb keserűség van benned valakivel kapcsolatban vagy bármilyen rosszindulatú gondolat, gyorsan szabadulj meg tőlük! Senkinek nem ártnak csak neked. Nem elég a helyes dolgokat tenni és a helyes dolgokat mondani - muszáj, hogy a helyes dolgokat is *gondold*, mielőtt az életed elérheti a harmónia állapotát.

A felkészülés időszaka alatt nem azonosultam teljesen az igazi énemmel, még csak tanultam. Nagyon megbocsátó voltam másokkal szemben, ez nem jelentett gondot. De magamnak nem tudtam megbocsátani. Ha csináltam valamit, ami nem a lehető legfelsőbb indítatásból jött, azt mondtam magamnak, „Te jobban is tudhatnád.” Aztán egy nap, mikor a hajamat fésültem a tükörben, magamra néztem és így szóltam, „Te hiú teremtés! Miért gondolod azt, hogy te jobban tudod, miközben mindenki másnak megbocsátasz azért ha tudatlan? Te sem vagy jobb mint ők.”

Meg kell tanulnod olyan könnyen megbocsátanod magadnak, ahogy másoknak is megbocsátasz. Aztán tegyél még egy lépést és fordítsd az összes energiát, amit önmagad elítélésére szoktál használni, arra, hogy fejleszd önmagad! Ezután számomra igazán beindultak a dolgok - mert csak egy ember van, akit megváltoztathatsz és az te magad vagy. Miután magadat megváltoztattad, képessé válhatsz rá, hogy a változás keresésére ösztönözz másokat.

A gyakorlatnak elég sokáig tartott mire fel tudta venni a lépést a hittel, de végül sikerült. És mikor ez megtörtént, elindult egy folyamat, ami sose ért véget. Ahogy elkezdtem a bennem levő legfelsőbb fény szerint élni, magasabb és magasabb fény jött hozzám.

A harmadik megtisztulás *a vágyak megtisztulása*. Mik azok a dolgok, amikre vágysz? Felszínes dolgokra vágysz, mint az élvezetek, új ruhák, új lakásberendezési tárgyak vagy autók? Mivel azért vagy itt, hogy harmóniába kerülj a törvényekkel, amik az emberi életet irányítják és a résszel, amit betöltesz a tervben, ezért a vágyaid ebbe az irányba kell, hogy koncentrálódjanak. Nagyon fontos, hogy a vágyaidat *összpontosítsd*, hogy csak arra vágj, amit neked Isten akarata szerint tenned kell. El lehet érni, hogy egyetlen vágy maradjon, ismerni és megtenni a rád eső részt az Élet Rendjében. Ha belegondolsz van bármi más, amire igazán fontos vágynunk?

Van még egy megtisztulás és ez az *indíték megtisztulása*. Mi az oka bárminek, amit esetleg csinálsz? Ha pusztán kapzsiság vagy önzés vagy öndicsőítés keresése, azt mondanám, hogy *hagyj fel vele*. Ne tegyél semmit, ilyen indítékokkal. De ez nem könnyű mert hajlamosak vagyunk mindent egyes indítékokból kifolyólag csinálni. Sosem ismertem olyan embert, akinek minden indítéka rossz lett volna. Lehet, hogy van ilyen, én eggyel sem talákoztam. Jó és rossz indítékok teljesen összekutyulva. Például talákoztam egy férfival az üzleti világból, aki bevallotta, hogy az indítékai nem a legnemesebbek és mégis, közjük keverve voltak jó indítékok is - a családjának fenntartása és valamelyest a közösség segítése, ahol élt. Vegyes indítékok!

Beszélek csoportoknak, akik a legmodernebb spirituális tanokat hallgatják és néha ezek az emberek csodálkoznak, hogy miért nem történik semmi változás az életükben. A motivációjuk a belső béke elnyerése saját maguk számára - ami természetesen egy önző indíték. Ezzel az indítatással nem fogod megtalálni. Ha meg akarod találni a belső békét az indítatásod kifelé irányuló kell, hogy legyen. Szolgálat, természetesen a *szolgálat*. Adás, nem kapás. A motivációd jó kell, hogy legyen ha azt akarod, hogy a munkádnak jó hatása legyen. Az élet titka az, hogy szolgálni kell.

Ismertem egy férfit, aki egy jó építész volt. Egyértelműen ez volt számára a megfelelő munka, de rossz indítékkal végezte. Az volt az indítéka, hogy sok pénzt keressen és több legyen neki mint Joneséknak. Betegre dolgozta magát és én nem sokkal ezután talákoztam vele. Rávettem, hogy tegyen apró szolgálatokat. Beszéltem neki a szolgálat örömről és tudtam, hogy miután megtapasztalja ezt, sosem lesz képes teljesen visszatérni az én-központú élethez. Egy rövid ideig leveleztünk utána. Néhány évvel később alig ismertem meg, mikor benéztem hozzá, hogy meglátogassam. Egészen más ember lett belőle! De még mindig építész volt. Egy tervrajzot készített éppen és beszélt nekem róla: „Látod, azért ilyenre tervezem, hogy beleférjen a költségvetésükbe, aztán ráigazítom a telkükre, hogy jól mutasson...” Az indítéka az volt, hogy jó szolgálatot tegyen azoknak az embereknek, akiknek a terveket rajzolta. Egy sugárzó, átalakult ember volt. A felesége azt mondta nekem, hogy többen keresik a munkáját, az emberek mérföldekről jönnek hozzá otthonterveikért.

Talákoztam néhány emberrel, akiknek munkát kellett váltaniuk, hogy megváltoztassák az életüket de sokkal többel talákoztam, akiknek elég volt a motivációjukat megváltoztatniuk ehhez, a szolgálat irányába.

Lemondások.

Az utolsó rész a lemondásokról szól. Ha sikerül az első lemondás akkor megtaláltad a belső békét mert az első, *a lemondás az én-akartról*.

Dolgozhatsz az alsóbb-én uralom alá hajtásán úgy, hogy távol tartod magad a nem jó dolgoktól, amikre indítatást érzel - nem az elnyomásukkal, hanem az átalakításukkal, hogy a

felsőbb-én átvehesse az életed felett az irányítást. Ha késztetést érzel arra, hogy valami rosszindulatút tegyél vagy mondjál, mindig megteheted, hogy valami jóra gondolsz helyette. Tudatosan megfordulsz és felhasználod *ugyanazt az energiát*, hogy tegyél vagy mondjál egy jó dolgot helyette. Működik!

A második lemondás *a különállás érzéséről való lemondás*. Kezdetben nagyon különállónak érezzük magunkat és aszerint ítéljük meg a dolgokat, hogy velünk milyen kapcsolatban vannak, mintha mi lennénk az univerzum középpontja. Még azután is így ítéljük meg a dolgokat, hogy intellektuálisan belátjuk, hogy ez helytelen. A valóságban természetesen mindannyian sejtek vagyunk az emberiség testében. Nem állunk külön az embertársainktól. Az egész egy egység. Csak egy magasabb nézőpontból lehet belátni, hogy mit jelent szeretni az embertársaidat mint saját magadat. Ebből a felsőbb nézőpontból jön, hogy az egyetlen igazi módja a munkának, ha az egész javára dolgozunk. Amíg az önző kis énedért dolgozol, csak egy sejt vagy az összes többi sejttel szemben és teljes diszharmóniában. De amint elkezdesz az egész érdekében dolgozni, az összes embertársaddal harmóniában találsz magad. Tudjátok, ez a könnyű, harmonikus módja az életnek.

Aztán ott a harmadik lemondás, *a minden kötődésről való lemondás*. Senki nem szabad igazán, aki még kötődik anyagi dolgokhoz vagy helyekhez vagy emberekhez. Az anyagi dolgokat a helyükön kell kezelni. Azért vannak, hogy használják őket. Rendben van ha használjuk őket, ezért vannak ott. De mikor már nincsenek a hasznunkra, legyél kész arra, hogy lemondj róluk és talán add őket tovább valakinek, akinek a hasznára lesznek. Bármi, amiről nem tudsz lemondani miután már feleslegesség vált, az uralmában tart és ebben az anyagi korbán sokunk él a tulajdonaink hatalma alatt. Nem vagyunk szabadok.

Én felszabadítottam tartottam magam már jóval azelőtt, hogy divat lett belőle. Először a káros szokások alól szabadítottam fel magam, aztán folytattam a harcias, agresszív gondolatokkal. Ezenkívül félredobtam bármilyen szükségtelen tulajdont. Úgy érzem, hogy ez az igazi felszabadulás.

Létezik egy másik fajta birtoklási vágy is. *Nem birtokolsz egyetlen emberi lényt sem*, attól függetlenül, hogy mennyire szoros a kötelék az illetővel. Egy férj sem birtokolja a feleségét; egy feleség sem birtokolja a férjét; egy szülő sem birtokolja a gyermekeit. Mikor az hisszük, hogy birtokolunk embereket, hajlamosak vagyunk irányítani az életüket helyettük és ebből rendkívül diszharmonikus helyzetek alakulnak ki. Csak azután, hogy belátjuk hogy nem birtokoljuk őket és hogy a saját belső indíttatásaik szerint kell élniük, leszünk képesek felhagyni azzal, hogy irányítani próbáljuk az életüket és ezt követően felfedezzük, hogy képesek vagyunk harmóniában élni velük. Bármi, aminek a fogva tartására törekszel téged fog fogva tartani és ha szabadságra vágysz szabadságot kell adnod.

A kapcsolatok, amiket ebben a földi életben kialakítunk, nem szükségszerűen az életünk végéig tartanak. Az elszakadás egy állandóan zajló folyamat és amíg ez *szeretetlenben* történik, nemcsak, hogy nem jár lelki sérüléssel de a lelki fejlődésnek még a javára is válhat.

Képesek kell legyünk arra, hogy értékeljük és élvezzük a helyeket, ahol időt töltünk de arra is, hogy gyötrelmek nélkül továbbálljunk ha máshová szólítanak minket. A lelki fejlődésünk során gyakran megköveteli a helyzet, hogy kitépjük a gyökereinket és hogy sokszor lezárjunk fejezeteket az életünkben, addig a pontig, amíg többé már nem kötődünk semmilyen anyagi dologhoz és tudunk szeretni minden embert, anélkül, hogy ragaszkodnánk hozzájuk.

Végül az utolsó: *az összes negatív érzésről való lemondás*. Szeretnék megemlíteni csak egy negatív érzést, amit a legjobb szándékú emberek is átélnek, ez pedig az aggodalmaskodás. Az aggodalmaskodás nem törődés, ami arra ösztönözne, hogy egy helyzetben mindent megtégy, amit lehet. Az aggodalmaskodás egy haszontalan rágódás olyan dolgokon, amiken nem tudunk változtatni.

Még egy utolsó megjegyzés a negatív érzésekkel kapcsolatban, ami nekem sokat segített egy időben és másoknak is. Semmilyen külső dolog - senki és semmi a külvilágból - nem árthat a belsőmnem, lelkileg. Rájöttem, csak három dolog miatt érhet bántalom lelkileg, a saját nem megfelelő *tetteim* miatt és a tetteimet én irányítom; a saját hibás *reakcióim* miatt (ezeket nehezebb, de lehet irányítani őket); vagy a saját *tétlenségem* miatt bizonyos helyzetekben, mint például a világ jelenlegi helyzete, ami részemről cselekvést kíván. Mikor mindezt rájöttem olyan szabadnak éreztem magam! Egyszerűen abbahagytam önmagam bántását. Ma már valaki a legrosszindulatúbb dolgot tehetné velem és én mély részvétellel reagálnék az iránt az összhangot nem találó ember iránt, egy beteg személy iránt, aki képes aljas dolgokat cselekedni. Biztosan nem ártanék magamnak azzal, hogy helytelenül keserőséggel és haraggal reagálok. Teljes mértékben az irányításod alatt áll, hogy ér-e bántalom lelkileg vagy sem és bármikor, amikor akarod, abbahagyhatod önmagad megsebzését.

Ezek a lépéseim a belső béke felé, amiket meg akartam osztani veletek. Nincs köztük semmi újdonság. Ezek általános igazságok. Pusztán annyit tettem, hogy hétköznapi stílusban beszéltem róluk, felhasználva a saját személyes tapasztalataimat velük kapcsolatban. A törvények, amik a világegyetemet irányítják jól működnek és ezt megtapasztalhatjuk, amint elkezdjük betartani őket és bármi, ami ellenszegül ezeknek a törvényeknek, nem marad meg sokáig, mert magában hordozza önmaga elpusztításának magvait. Az összes emberéletben jelenlevő jó, mindig lehetségessé teszi, hogy betartsuk ezeket a törvényeket. Szabad akarattal rendelkezünk ez ügyben, így rajtunk áll, hogy milyen korán kezdünk el engedelmeskedni és ezáltal rátalálni a harmóniára magunkban és a világunkban.

Ebben a lelki növekedési időszakban arra vágytam, hogy megismerjem és megtegyem azt, ami Isten akarata számomra. A lelki növekedés nem jön könnyen de megéri az erőfeszítést. Időbe telik, ahogy minden növekedés időbe telik. Az ember örvendjen az apró sikereknek és ne legyen türelmetlen, a türelmetlenség hátráltatja a növekedést.

Az apránként való lemondások útja, amiben megválnak a lelki növekedést akadályozó dolgoktól, egy nehéz út, mert a jutalmak csak akkor jönnek igazán ha a lemondás teljes mértékben megtörtént. A gyors lemondás útja a könnyű út, mert az áldásai azonnal jelentkeznek. Mikor Isten tölti meg az életed, Isten ajándékai túláradnak és áldást jelentenek mindenkire, akivel kapcsolatba kerülsz.

Számomra ez volt a kiút az illúziók mesterséges világából a valóság gazdagságába. A világ szemében úgy tűnhet, hogy sok mindent feladtam. Feladtam a terhet jelentő tulajdonokat, az idő értelmetlen eltöltését, azokat a tevékenységeket, amiket tudtam, hogy nem volna szabad csinálnom és feladtam a tétlenséget azokkal a dolgokkal kapcsolatban, amiket tudtam, hogy csinálnom kellene. De számomra úgy tűnt, hogy sokat nyertem, köztük az egészség és a boldogság felbecsülhetetlen kincseit is.

A Belső Béke Elérése

Voltak hegyek és völgyek, sok hegy és völgy a lelki felnövelés időszakában. Aztán a küzdelem közepén eljött egy csodálatos hegycsúcs-élmény - az első bepillantás abba, hogy milyen az élet ha az ember megtalálta a belső békét..

Ez egy kora reggeli sétám során történt a szabadban. Egyszer csak nagyon emelkedettnek éreztem magam, sokkal emelkedettebbnek mint valaha. Emlékszem, hogy *időtlenység*, *határtalanság* és *könnyedség* fogott el. Olyan volt, mintha nem a földön járnék. Nem voltak a közelben emberek, még állatok sem de úgy tűnt, minden virágot, minden bokrot, minden fát fényudvar vesz körül. Fényt sugárzott minden és a levegőben arany pettyek hullottak rézsútosan, mint az esőcseppek a szélben. Ezt az élményt van hogy a megvilágosodás idejének nevezik.

A legfontosabb benne nem maga a jelenség volt: annak meglátása volt lényeges, hogy az egész teremtés egy nagy egység. Nem csak az emberi lények - korábban is tudtam, hogy minden ember egy. De most már tudtam, hogy az egységesség a teremtés többi részére is kiterjed. A föld állataira és a föld összes növekvő lényére. A levegőre, a vízre, magára a földre. És, ami a legcsodálatosabb mindenből, *az egység érzése azzal, ami áthat mindent, összeköt mindent és életet ad mindennek.* Az egység azzal, amit sokan Istennek hívnának.

Azóta sem éreztem magam különállónak soha. Újra és újra vissza tudtam térni erre a csodálatos hegycsúcsra és képes voltam ott maradni egyre hosszabb és hosszabb időre, csak alkalmanként vesztettem szem elől.

Ekkortájt kezdtem késztetést érezni a zarándoklatra. Egy magas dombon ültem, amiről New England vidéki tájképe látszott. Előző nap elveszítettem a kapcsolatot a harmóniával és előző este Istenre gondoltam, „Úgy hiszem, ha mindig harmóniában lehetnék akkor sokkal hasznosabb lennék - mert minden alkalommal mikor kiesek a harmóniából, az a hasznosságom kárára van.”

Mikor hajnalban felébredtem újra a lelki hegycsúcs tetején találtam magam egy csodálatos érzéssel. Tudtam, hogy soha többé nem kell lemennem a völgybe. Tudtam, hogy a küszködés számomra véget ért, hogy végre sikerült odaadnom az életem vagy megtalálni a belső békém. Ez is egy olyan pont ami után nem lehet visszafordulni. Soha többé nem tudsz visszatérni a küszködésbe. A harcnak vége mert a helyes dolgot *akarod* tenni és már nincs rá szükség, hogy rákényszerítsenek.

Kimentem, hogy egyedül lehessek Istennel egy időre. Amíg kint voltam, eszembe jutott valami: Erős belső késztetést éreztem a zarándoklatra - erre a különleges bizonyágtételre a békéről.

Láttam magamat a lelki szemeimmel, ahogy gyalogolok a küldetésem öltözetét viselve - láttam az Egyesült Államok térképét, a nagy városok bejelölve - és olyan volt mintha valaki fogott volna egy színes zsírkrétát és egy kacskaringós vonalat rajzolt volna keresztben, parttól partig, határtól határig, Los Angelestől New Yorkig. Tudtam, hogy mit kell tennem. Ez egy látomás volt az első zarándoklatom útvonaláról, amit megtettem 1953-ban!

Beléptem egy új és bámulatos világba. Az életem megáldatott egy tartalmas céllal.

Azonban a fejlődés nem ért véget. Nagy előrelépések történtek ebben a harmadik szakaszában az életemnek. Olyan mintha az életet kirakós játékában a központi rész már teljesen kész lenne és változatlan míg a széleken a darabkák folyamatosan kerülnek a helyükre. Mindig van egy növekvő szegély, de a folyamat harmonikus. Olyan érzés mintha minden jó dolog állandóan körülvenne, a szeretet, a béke és az öröm. Olyan mintha védelem övezne, míg belül társul hozzá egy rendíthetlenség, ami keresztülvisz bármilyen helyzetben, amivel esetleg szembetalálsz magad.

A világ szemében talán úgy tűnhet, hogy nagy gondokkal küzdesz, de a belső forrás mindig ott van, hogy könnyedén felülkerekedj a problémákon. Semmi sem tűnik nehéznek. Jár vele egy nyugaltság, derű, a hajszoltság hiánya, nincs több küzdelem és erőlködés semmi miatt. Ez egy nagyon fontos dolog, amit megtanultam. Ha az életed összhangban van a szerepeddel az Élet Rendjében és ha betartod a világot irányító törvényeket akkor az életed teljes és jó de soha többé nem túlszűfolt. Ha túlszűfoltnak érzed, akkor többet teszel, mint amennyit neked helyes - többet mint, amennyi a te feladatod a mindenség tervében.

Létezik olyan élet, ami az adásról szól, a szerzés helyett. Ahogy az adásra összpontosítasz, ráébredsz, hogy ahogy adás nélkül nem kaphatsz, úgy adni sem tudsz anélkül, hogy kapnál - ideértendők még a legcsodálatosabb dolgok is, mint az egészség, a boldogság és a belső béke. Lehet érezni egy kifogyhatatlan energiát - egyszerűen sose merül ki; olyan végtelennek hat mint a levegő. Olyan mintha *bekötnéd* magad az univerzum energiaforrásába.

Ekkor már te irányítod az életed. A felsőbb természeted, ami Isten uralma alatt van, irányítja a tested, az elmét és az érzelmeidet. (Az egó sosem képes igazán irányítani. Az egót a jólét és a

kényelem iránti vágyak irányítják, amik a testtől származnak vagy az elme igényli őket vagy fellángoló érzelmek.)

Mondhatom az a testemnek, hogy „Feküdj le oda a betonra és aludj el,” és engedelmeskedik. Mondhatom azt az elmémnek, hogy „Zárj ki minden mást és koncentrálj a feladatra, ami előtted van,” és megteszi. Mondhatom azt az érzelmeimnek, hogy „Ne zavarogjatok, még ebben a szörnyű helyzetben sem,” és lecsillapodnak. Egy nagy filozófus azt mondta, „aki úgy tűnik mintha nem találná a ritmust, lehet, hogy egy másik dobost követ”⁸. És most te egy másik dobosra figyelsz: a felsőbb természetre az alsóbb helyett.

Mikor túl vagy a lelki felnövekvésen, meglátod, hogy minden emberi lény egyforma fontossággal bír, mindnek feladata van ebben a világban és egyforma potenciállal rendelkeznek. Mindannyian a felnövés különböző fázisaiban vagyunk; ez azért van így mert szabad akartunk van. Te döntöd el, hogy végig akarod-e csinálni a szellemi és érzelmi felnőtté válást. Sokan azt választják, hogy nem. Szabad akaratod van eldönteni, hogy belekezdész-e a lelki felnövésbe. Ennek az időszaknak a kezdete, amikor teljes mértékben elszánts az érzés magad, minden fenntartás nélkül, hogy elhagyd az én-központú életet. És a legtöbben úgy döntenek, hogy nem teszik meg. De ennek a növekvésnek a végigcsinálása és a belső béke megelégedése volt az, ami felkészített a zarándoklatra, amit ma járok.

Az isteni természet szemeivel nézve látod az esszenciát a teremtésben, az alkotót az alkotásban és ez egy csodálatos, csodálatos világ!

1952-ben úgy gondoltam, hogy itt az ideje, hogy színre lépjen egy zarándok. Tombolt a háború Koreában és a McCarthy korszak javában tartott. Ez egy olyan időszak volt, amikor a kongresszusi bizottságok bűnösnek tekintettek az emberekre, amíg azok be nem bizonyították az ártatlanságukat. Félelemmel teli periódus volt és a legbiztonságosabb viselkedés ilyenkor az apátia. Igen, határozottan ez volt a megfelelő idő arra, hogy megjelenjen egy zarándok mert egy zarándok feladata az, hogy felrázza az embereket az apátiájukból és gondolkodásra készítse őket. A pénzem utolsó maradékából nem csak papírt és stencilt vásároltam az üzenetem első példányaihoz hanem az anyagot is az első tunikámhoz. Bár én terveztem meg, a varrást egy hölgy csinálta Kaliforniában a feliratokat pedig egy férfi festette, aki cégér festő volt. Mikor először felöltöttem, a reakcióm egy csodálatos ‘helyesség’ érzés volt és azonnal el is fogadtam.

8 Henry David Thoreau (1817–1862) amerikai író, filozófus.

A Zarándoklat

A ZARÁNDOK EGY VÁNDOR, AKINEK CÉLJA VAN. Egy zarándoklat célja lehet egy hely - ez a legismertebb változat - de lehet egy ügy is. Az én célom a béke, ezért vagyok én egy Béke Zarándok.

A zarándoklatom kiterjed a béke minden aspektusára, mint a nemzetek közötti béke, csoportok közötti béke, béke a környezetünkben, béke az egyes emberek között és a nagyon nagyon fontos belső béke - amiről a leggyakrabban beszélek mert a béke ott kezdődik.

A világban levő helyzet egyszerűen a kollektív helyzet tükröződése. Ha megvizsgáljuk ezt, a végső konklúzió az, hogy a világ csak akkor lesz békésebb, ha békésebb emberekké válunk.

A Középkorban a zarándokok úgy indultak útnak, ahogy a tanítványokat küldték, pénz nélkül, élelem nélkül, megfelelő ruházat nélkül - és én ismerem ezt a tradíciót. Nincs pénzem. Egyáltalán nem fogadok el pénzt a zarándoklatomon. Nem tartozom szervezethez. Nincs szervezet, ami támogat. Annyi tulajdonom van, amit viselek és amit magammal hordok. Semmi nincs, ami megkötne. Olyan szabad vagyok mint az égen szárnyaló madár.

Addig gyalogolok, amíg valaki szállást nem ad és addig böjtölök, amíg valaki ételt nem ad. Sosem kérek, mindez kérés nélkül megadatik. Hát nem jók az emberek?! Mindenkinben ott van a jószág szikrája, attól függetlenül, hogy mennyire mélyen van eltemetve, ott van. Arra vár, hogy tündöklő irányítója lehessen az életednek. Én Isten-központú természetnek vagy isteni természetnek hívom. Jézus úgy mondta, hogy „...Isten országa ti bennetek van.”⁹

Egy zarándok imádsággal gyalogol és számára a gyaloglás egy lehetőség, hogy sok emberrel kerüljön kapcsolatba és esetleg felbuzdítsa őket arra, hogy tegyenek valamit a békéért a saját módjukon. Ennek céljából viselem a rövid tunikámat a *BÉKE ZARÁNDOK* felirattal az elején és a *25.000 Mérföld Gyalog a Békéért* felirattal a hátulján. Ez hozza létre számomra a kapcsolatokat a lehető legkedvesebb módon... és én szeretek kedves lenni.

Sokkal kedvezőbb beszédhelyzetben vagy ha mások közelítenek meg téged, mintha te közelítenél meg másokat. Azokat, akiket magamhoz vonzok vagy őszintén érdeklő a béke valamelyik fázisa vagy csak van bennük egy egészséges, élénk kíváncsiság. Mindkét variációhoz tartozó emberekkel nagyon érdemes foglalkozni. Ilyenkor van időm megosztani az emberekkel az üzenetemet a békéről, ami egy mondatban így hangzik:

*A béke útja ez — a gonoszt jóval kell legyőzni,
a hazugságot igazsággal, a gyűlöletet pedig szeretettel.*

Az aranyszabály is megtenné. Nincs benne semmi új, csak a gyakorlása. Viszont én úgy tartom, hogy ez a mi korunknak feladott lecke és így részévé válik a béke zarándoklat üzenetének. Kérem ne mondja senki, hogy ezek csak vallásos elképzelések és nem lehet gyakorlatba átültetni őket. Ezek törvények, amik az emberek életét irányítják és ugyanolyan következetesen érvényesülnek mint a gravitáció. Ha az élet bármely területén nem tartjuk be ezeket a törvényeket annak káosz lesz az eredménye. De ha betartjuk őket, a világunk a béke és gazdagság egy olyan korszakába fog lépni, ami a legszebb álmainkon is túltesz.

A mi korunk kulcsszava a *gyakorlat*. Épp elég fény áll rendelkezésünkre, csak annyit kell tennünk, hogy elkezdünk cselekedni.

9 Lk 17:21 (Károli fordítás).

Ami nekem erőt ad a gyalogláshoz, az nem az ifjúság energiája, hanem egy jobb energia. A belső béke végtelen energiájával gyalogolok és az sosem fogy el! Mikor egy csatornává válsz, amin keresztül Isten dolgozik, nincsenek korlátok, mert Isten végzi a munkát *rajtad keresztül*: te csak az eszköz vagy – és annak nincs határa, hogy Isten mit vihet véghez. Mikor Istennek dolgozol, azt tapasztalod, hogy nem kell megfeszülnöd és erőlködnöd. Nyugodt vagy, békés és nem hajszolt.

Az én zárandoklatom nem kereszties hadjárat, az erőszakkal járna. Nincs benne törekvés arra, hogy ráerőltessenek valamit az emberekre. Egy zárandoklat szelídségben tett utazás, imádsággal és példamutatással. A gyaloglásom elsősorban egy ima a békéért. Ha átadod az életed imádság formájában, az mérhetetlenül erősebbé teszi az imát.

Mialatt ezt a zárandoklatot járom, nem egyénként gondolok magamra, hanem inkább mint a világ szívének a megtestesülésére, ami a békéért könyörög. Az emberiség félve és botladozva lépked a pengevékony ösvényen, ami a mérhetetlen káosz és egy új reneszánsz között húzódik, miközben hathatós erők tolják a káosz felé. Mégis van remény, én látom néhány odaadó lélek fáradhatatlan munkájában, hogy van. Látom a reményt abban, hogy az emberiség szívében ott az igazi vágyakozás a békére, habár az emberiség-család vakon tapogatózik felé, nem tudja, hogy érje el.

A zárandoklatom egy lehetőség, hogy beszéljek az embertársaimmal a béke útjáról. Ezenkívül bűnbánat is, bármilyen cselekedetemért vagy a cselekedetem hiányáért, amivel hozzájárulhattam a tragikus helyzet kialakulásához, amiben a világ ma él. Egy imádság azért, hogy ez a mi háború dúlta világunk valahogy találja meg a béke útját, mielőtt eljön a holokauszt.

Az én küldetésem az, hogy hozzájáruljak a békéhez azzal, hogy segítek másoknak megtalálni a *belső békét*. Ha én képes vagyok megtalálni, akkor te is. A béke egy gondolat, aminek eljött az ideje.

1953. január 1-jén kezdtem el a zárandoklatomat. Ez egyfajta lelki születésnap számomra. Ebben az időszakban váltam eggyé a mindenséggel. Többé már nem voltam egy eltemetett mag, úgy éreztem magam mint egy virág, ami erőlködés nélkül nyújtózik a Nap felé. Azon a napon lett belőlem vándorló, aki mások jóságára hagyatkozik. A hagyományoknak megfelelő zárandoklatot terveztem, gyalog haladva és hitre hagyatkozva. Magam mögött hagytam azt hogy nevem, személyes múltam, tulajdonom vagy kapcsolataim legyenek.

Ragyogó útra vállalkoztam.

A zárandoklat szülőhelye Pasadenában, Kalifornia államban volt, ahol épp a Rózsa Parádé zajlott. A menet előtt mentem az útvonal szélén és szóba elegyedtem az emberekkel, béke-üzeneteket osztogattam és úgy találtam, hogy az újévi hangulat nem vette el az emberek őszinte érdeklődését a béke iránt. Mikor nagyjából félúton voltam, egy rendőr tette a vállamra kezét és azt hittem, hogy le fog parancsolni a felvonulás útvonaláról. Ehelyett azt mondta, „Amire szükségünk lenne, az még ezer olyan mint Ön.”

Ami kezdetben Los Angeles környékén történt velem majdhogynem olyan volt mint egy csoda. Minden kommunikációs csatornát megnyitottak számomra és a kis béke-üzenetem számára. Órákon át adtam interjúkat újságíróknak és pózoltam újságok fényképészeinek. A zárandoklat híre, sőt még a képem is eljutott az összes hírügynökséghez. Részt vettem két élő tv-műsorban és emellett sok órányi anyagot rögzítettek velem rádióknak és tv-híradóknak.

Az újságokat Los Angelesből végig San Diegóig érdekelte a sztori. San Diegóban egy tv-műsorban és négy rádióban voltam vendég. A San Diego-i Egyházak Tanácsának vezetője egyet értett az üzenetemmel és a három petíciómmal és sokat terjesztették ezeket a templomokban.

Mikor nem voltam úton akkor beszéltem és aláírásokat gyűjtöttem a három béke-petícióhoz,

amit magammal hordtam. Az első egy rövid kérelem, hogy Koreában azonnal vessenek véget a háborúnak¹⁰. Ez állt benne: „*Legyen vége a gyilkolásnak Koreában! A konfliktushelyzetet pedig azok szerint az elvek szerint kell megoldani, amik erre képesek – a gonoszt jóval kell legyőzni, a hazugságot igazsággal, a gyűlöletet pedig szeretettel.*”

A második petíció az Elnökhöz és a Kongresszus vezetőihez szólt és egy Béke Minisztérium felállítását kérte. Ez állt benne: „*A béke útja ez: a gonoszt jóval kell legyőzni, a hazugságot igazsággal, a gyűlöletet pedig szeretettel. Kérjük egy Béke Minisztérium megalapítását egy béke miniszterrel az élén, aki elfogadja ezeket az elveket és kérjük, hogy minden belföldi és külföldi konfliktus megoldásával a Béke Minisztérium legyen megbízva.*”

A harmadik petíció egy kérelem volt az ENSZ-hez és a világ vezetőihez, a világ lefegyverzéséért és újjászervezéséért: „*Ha rá akarnak találni a béke útjára a gonoszt jóval kell legyőzni, a hazugságot igazsággal, a gyűlöletet pedig szeretettel. Kérjük Önöket, hogy szabadítsanak meg mindnyájunkat a fegyverek megnyomorító terhe alól, hogy szabadítsanak meg minket a gyűlölettől és a félelemtől, hogy enni adhassunk azoknak, akik éheznek, hogy helyreállíthassuk lerombolt városainkat és hogy megélhessük az életnek azt a gazdagságát, ami csak egy olyan világban jön el, amiben nincsenek fegyverek és éhezés.*”

Gyűjtöttem aláírásokat magánszemélyektől, béke-csoportoktól, egyházaktól és szervezetektől végig a zárandoklatom útvonalán és egy táskában tartottam őket, amit erre a célra hordtam magammal. Megmutattam őket tisztviselőknek a Fehér Házban és az ENSZ-ben, az országon átívelő első zárandoklatom végén. És hálás vagyok, amiért az első petícióm („*Legyen vége a gyilkolásnak Koreában!*”) legalább részben valóra vált mielőtt az első év letelt.

San Diego mellett, a határ másik oldalán, Mexikóban, Tijuánában, a polgármester fogadott és átadott nekem egy üzenetet, amit New York polgármesterének címzett. Szintén elvittem egy üzenetet a kaliforniai indiánoktól az arizonai indiánoknak.

Míg áthaladtam San Diegón, az első évben, beletanultam a előadás tartásba. Egy középiskolai tanárnő odajött hozzám és megkérdezte, hogy beszélnek-e az osztálya előtt. Kereken megmondtam neki, hogy Béke Zárandokként még sosem beszéltem gyülekezeteknek. Biztosított róla, hogy minden rendben lesz és csak arra kért, hogy válaszoljak a diákok kérdéseire. Beleegyeztem. Ha van valami érdemleges mondanivalód, akkor mondd ki. Máskülönben mi az ördögnek akarnál beszélni?

Számomra nem jelent problémát, hogy csoportok előtt beszéljek. Miután teljes mértékben alárendeltem magad Isten akaratának, az út egyszerű és örömteli. Csak addig tűnik nehéznek az út, amíg ezt nem teszed meg. Mikor előadást tartok az energia úgy folyik át rajtam mint az elektromosság a vezetékben.

A beszédeim helyét és idejét kezdetben gyakran az adott pillanat hozta. Egyszer, ahogy elsétáltam egy iskola mellett, kijött az igazgató és azt mondta, „A diákjaim önt nézik az ablakokból. Ha megtenné, hogy bejön hozzánk és beszél velük, összeterelünk mindenkit a tornateremben.” Be is mentem.

Aztán délben egy férfi valamelyik polgári egyesületből odajött hozzám és azt mondta, „Az előadónk csalódás volt. Eljön, hogy beszéljen az ebédünkön?” Természetesen elmentem.

Ugyanazon a délutánon egy egyetemi professzor, aki épp az előadására igyekezett, megállított és azt kérdezte, „Elvihetem a hallgatóimhoz?” Beszéltem hozzájuk is.

Este pedig megállított egy pap és a felesége, egy egyházi vacsorára mentek és azt kérdezték, „Megfontolná, hogy velünk jöjjön, velünk vacsorázzon és beszéljen nekünk? Megtettem. Szálláshelyet is adtak éjszakára. És mindez egy nap alatt történt, ahogy gyalogoltam, bármiféle előre egyeztetés nélkül.

Ma már nagyon sok elfoglaltságom van, a békéről beszélek egyetemeken, középiskolákban, templomokban stb. - de ez mindig örömteli elfoglaltság. A jelmondatom, miszerint *a fontos dolgok*

10 A koreai háború 1950. június 25-től, 1953. július 27-ig tartott.

az *elsők*, lehetővé tette, hogy tarthassam az előadásokat, ne maradjak el a levelezéssel és hogy gyalogolhassak is valamennyit.

Egyszer Cincinnatiben egy nap alatt, hét alkalommal prédikáltam, hét különböző istentiszteleti helyen. Azon a bizonyos vasárnapon a helyi papok pihenhettek!

Tilos pénzt gyűjteni azokon az összejöveteleken, amiket nekem szerveznek. Sosem fogadok el egy garast sem a munkáért, amit végzek. Mindent pénzt, amit levélben kapok az irományaim nyomtatási költségeire fordítok, amiket bárki ingyen megkaphat, aki kéri.

Az igazság az a gyöngy, amin nincs árcédula. Az igazságot senki nem vásárolhatja meg – annyit tehetsz, hogy törekszel a lelki igazságok megismerésére és amikor kész leszel rá, ingyen megadatnak neked. A lelki igazságokat árulni sem szabad, különben az eladó magának árt lelkiileg. Abban a pillanatban, hogy hasznat próbálsz húzni belőle, megszakad minden lelki kapcsolat. Azok, akik birtokában vannak az igazságnak nem csomagolják be és árulják másoknak, ezért bárki, aki ezt teszi, valójában nincs birtokában az igazságnak.

Mikor elkezdtem a zárándoklatomat azt hittem, hogy nehézségekkel fog járni. De eltökélt voltam, hogy a szükségeim szintjén éljek, más szóval, *nem akartam többet, mint, amire szükségem van, mikor olyan sokaknak kevesebb jut, mint, amire szükségük van.* A vezeklés hajlandóság arra, hogy nehézségeket éljünk át, valamilyen jó cél elérése érdekében. Bennem volt hajlandóság. De mikor a nehézségek jelentkeztek azt tapasztaltam, hogy feléjük emelkedem. Nehézségek helyett a béke és az öröm csodálatos érzését éltem át és a meggyőződést, hogy Isten akaratát cselekszem. Nehézségek helyett, áldás zúdult rám.

Emlékszem, hogy a zárándoklat során az első lecke az elfogadásról szólt. Sok éven át én voltam az, aki adott másoknak és meg kellett tanulnom ugyanolyan könnyedséggel elfogadni, amit kapok, mint ahogy adtam, hogy a másoknak megadhassam az adás örömét és áldását. Olyan gyönyörű, mikor valaki azért él, hogy adhasson. Számomra ez az egyetlen módja az életnek, mert az adás lelki áldásokat hoz magával.

Nagyon komoly próbatételeket kaptam a zárándoklat elején. Az élet próbatételek sorozata, de ha nem buksz el, értékes tapasztalatokként gondolsz vissza rájuk. Boldog vagyok, hogy részem volt bennük.

Ha pozitívan és szeretettel fordulsz az embertársaid felé, nem fogsz félni tőlük. „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiüzi a félelmet,”¹¹

Volt egy teszt, amire késő éjjel került sor a kaliforniai sivatag szívében. A forgalom akkortájt szűnt meg és nem volt lakott terület több mérföldön belül. Megláttam egy autót, ami az út szélén parkolt. A sofőr odaszólt hozzám: „Jöjjön, szálljon be és melegedjen fel!” Én azt mondtam, „Csak gyalog megyek.” Ő azt mondta, „Én nem megyek sehová, csak itt parkolok.” Beszálltam. Ránéztem a férfira. Nagydarab, erős ember volt – olyan, akít a legtöbben durva kinézetűnek neveznének. Miután beszéltünk egy kicsit azt mondta, „Nem szeretnél hunyni egy kicsit?” És én azt mondtam, „Ó de, természetesen szeretnék!” És ezzel összekuporodtam és elaludtam. Mikor felébredtem, láttam a sofőrön, hogy nagyon zavarban van valami miatt és miután beszéltünk egy jó ideig, bevallotta, hogy mikor meginvitált a kocsijába nem éppen jó szándékai voltak velem kapcsolatban és hozzátette, „Miután olyan bizalommal összekuporodtál itt és elaludtál egyszerűen nem tudtam hozzád érn!”

Köszönetet mondtam neki a szállásért és elindultam. Ahogy visszanéztem, láttam, hogy a csillagokat bámulja és azon tűndtem, hogy talán életében először Istenre gondol.

Senki sem jár olyan biztonságban, mint aki alázattal és ártalmatlanul teszi ezt, nagy szeretetben és hitben. Mert az ilyen ember a jót ébreszti fel másokban (jó pedig mindenki van) és ezért nem érheti bántalom. Ez működik egyének között, csoportok között és nemzetek között is működne ha lenne hozzá bátorságuk, hogy kipróbálják.

11 1 János 4:18 (Károli fordítás).

Egyszer megütött egy zavart tinédzser fiú, akit elvittem túrázni. Az volt a vágya, hogy kiránduljon de félt, hogy ha egyedül megy és esetleg eltöri a lábát, akkor nem tud visszajönni. Senki nem mert vele menni. Jó nagydarab srác volt, mint egy futballista¹² és köztudott volt róla, hogy néha hajlamos az erőszakra. Egyszer olyan csúnyán megverte az édesanyját, hogy néhány hetet a kórházban kellett töltenie. Mindenki félt tőle, így én felajánlottam, hogy vele megyek.

Mikor elértük az első dombtetőt még minden rendben is volt. Aztán jött egy vihar. Nagyon rémült lett mert a vihar egészen közel volt. Egyik pillanatról a másikra elvesztette a józan eszét és nekem támadt, megpróbált megütni. Nem futottam el, bár azt hiszem megtehettem volna, a fiún volt egy nehéz hátizsák. De még az ütései közben is csak mély együttérzés volt bennem iránta. Milyen borzasztó, hogy valaki annyira beteg lelkileg, hogy képes megütni egy védtelen, öreg nőt! Szeretettel fogadtam a gyűlöletét, még aközben is, hogy ütött engem. Ennek következtében az ütések megszűntek.

Azt mondta, „Nem ütöttél vissza! Anya mindig visszaüt.” A zavartsága miatt megkésett reakcióként, de elértem a benne levő jószághoz. Ó, az ott van – függetlenül attól, hogy milyen mélyen van eltemetve – megbánást érzett és teljes mértékben elítélte, amit tett.

Mekkora a jelentősége néhány horzsolásnak a testemen, ahhoz képest, hogy egy emberélet megváltozik? Hogy rövide fogjak egy hosszú történetet, a fiú soha többé nem volt erőszakos. A mai napig hasznos szerepet tölt be ebben a világban.

Egy másik alkalommal az volt a feladatom, hogy megvédjek egy törékeny, nyolc éves kislányt egy jól megtermett férfitől, aki meg akarta őt verni. A lány nagyon ijedt volt. Ez volt a legnehezebb próbatételem. Egy farmon tartózkodtam épp és a család, akik ott laktak, bement a városba. A kislány nem akart velük tartani és mivel én ott voltam, megkérdezték tőlem, hogy vigyáznék-e a gyermekre? Épp egy levelet írtam az ablaknál, amikor láttam, hogy jött egy autó. Egy férfi szállt ki belőle. A kislány meglátta és elfutott, a férfi meg utána, be az istállóba. Azon nyomban szaladtam az istállóba. A kislány rémülten lapult a sarokban. A férfi lassan és elszántan közeledett felé.

Ismeritek a gondolat erejét. A gondolataiddal egyfolytában teremtész. És magadhoz vonzod azt, amitől félsz. Tudtam, hogy a lány a félelme miatt került veszélybe. (Én nem félek semmitől, jó dolgokra számítok – és jó dolgok jönnek!)

Azonnal a gyerek és a férfi közé helyeztem magam. Aztán csak álltam és néztem erre a szánni való, lelkileg beteg emberre, szerető részvétellel. Közel jött hozzám. Aztán megállt! Elég hosszú ideig nézett rám. Aztán megfordult és elballagott, a kislány pedig biztonságban volt. Egy szó sem hangzott el.

Mi lehetett volna az alternatíva? Ha tegyük fel olyan esztelen vagyok, hogy elfeledkezem a szeretet törvényéről és visszaütök, a dzsungel törvényére, karmokra és fogakra bízva magam? Kétségkívül megverték volna – talán halálra és talán a kislány is osztozott volna a sorsomban! Sose becsüld alá Isten szeretetének az erejét – megváltoztatja az embereket! Megérinti a jószág szikráját a másokban és az illető lefegyvereződik.

Mikor elindultam a zarándoklatomon, a gyaloglást két dologra használtam. Az egyik, hogy kapcsolatot teremtek az emberekkel és erre a célra még ma is használom. A másik, hogy segédeszköz volt az imámhoz. Segített koncentrálnom a békéért szóló imádságomra. Aztán néhány évvel később észrevettem valamit. Felfedeztem, hogy már nincs szükségem a segédeszközre. Ma már megállás nélkül imádkozom. Az én személyes imám ez:
Tegyéel engem olyan eszközzé, amin keresztül csak az igazság szólhat!

Az Arizonán keresztüli zarándoklatom alatt letartóztatott egy civil ruhás rendőr, mikor leveleket adtam fel a helyi postahivatalban, Bensonban. Ezt egy rövid utazás követte a

12 Ez alatt amerikai futballt kell érteni, amiben bizonyos pozíciókat jellemzően nagydarab játékosok töltenek be.

járőrökcsiban, aztán nyilvántartásba vettek csavargóként. Ha a hitedre hagyatkozva zárandokolsz akkor a törvény szemében elköveted a csavargás bűnét. Igen, több alkalommal előfordult, hogy lecsuktak mert nem volt nálam pénz, de mindig kiengednek, amint megértik, hogy miről van szó.

Nagy különbség van a börtön és a fogda között. A börtön az valami nagyszabású dolog, ahol vannak bizonyos szabványok, amiknek meg kell felelni. A fogda az egy kevésbé komoly történet, ahol nem nagyon tartják magukat semmilyen szabványhoz. És ez egy fogda volt!

Egy nagy belső helyiségbe raktak, amit cella-blokkok vettek körül, amikbe a nőket zárták, egy cellába négyet éjszakára. Ahogy besétáltam ezt mondtam magamnak, „Béke Zárandok, az életed a szolgálatra tetted fel – íme egy csodálatos új terület, ahol szolgálhatsz!”

Mikor bementem, az egyik lány azt mondta, „Na, te aztán fura vagy, te vagy az egyetlen, aki mosolyogva jött be. A legtöbben sírva vagy szitkozódva jönnek.”

Azt mondtam nekik, „Tegyük fel, hogy van egy szabadnapotok otthon – nem használnátok fel arra, hogy valami hasznosat csináljatok?” Azt mondták, „De igen, mit csináljunk?” Úgyhogy rávettem őket, hogy énekeljenek dalokat, amik lélekemelőek. Megmutattam nekik egy egyszerű gyakorlatot, amitől az egész tested felpezsdül. Aztán beszéltem nekik a belső béke felé vezető lépésekről. Azt mondtam nekik, hogy ők itt egy közösségben élnek és amit a külső világ közösségében meg lehet csinálni, az az ő közösségükben is lehetséges. Érdekelte őket mindez és sok kérdést tettek fel. Ó, gyönyörű nap volt.

A nap végén felügyelőnő-váltás történt. A lányok nem szerették az új nőt. Azt mondák, hogy borzalmas személyiség, jobb ha nem is szólok hozzá. De én tudom, hogy mindenkiben van jó és természetesen szóba elegyedtem vele. Megtudtam, hogy ez nő a gyermekeiért végzi ezt a munkát. Úgy érezte, hogy muszáj dolgoznia de nem érezte magát mindig jól, ezért volt néha dühös.

Mindennek megvan az oka. Arra kértem a felügyelőnőt, hogy csak a jót képzelje el a fogvatartottakban. És arra kértem a lányokat, hogy csak a jót képzeljék el a közutálat tárgyát képező felügyelőnőben.

Később azt mondtam a felügyelőnőnek, „Úgy látom telt ház van itt, tudnék aludni kényelmesen ezen a fapadon is.” Ehelyett hozatott nekem egy kempingágyat, tiszta ágyneművel és meleg zuhanyt vehettem, kaptam tiszta törölközőt, az otthon összes kényelmében részem volt.

Reggel elbúcsúztam a barátaimtól és egy körzeti megbízott elkísért a bíróság épületébe, néhány háztömbnyi távolságra. Nem voltam megbilincselve és még a kezét sem tartotta rajtam. De egy jókora pisztoly volt az oldalán, én pedig a szemébe néztem és így szóltam, „Ha elfutnék, lelőne?” „Ó dehogy,” mondta vigyorogva, „semmit nem lövök le, amit el tudok csípni!”

Aznap reggel a bíróságon ártatlannak vallottam magam és az ügyemet azonnal lezárták. A személyes tárgyait között, amiket elvettek tőlem az éjszakára, volt egy levél, aminek nagy szerepe volt abban, hogy kiengedtek. Ezt állt benne:

„Ennek a levélnek a hordozója Béke Zárandoknak hívja magát és tengerparttól tengerpartig gyalogol azért, hogy az állampolgáraink figyelmét felhívja arra a vágyára, hogy béke legyen a világban. Személyesen nem ismerjük őt, mivel csak most halad át az államunkon de mivel ez kétségtelenül egy hosszú és nehéz túra lesz számára, mi biztonságos utazást kívánunk neki.” Hivatali papíron állt és Howard Pyle-nak, az állam kormányzójának az aláírása volt rajta.

Mialatt a kiengedésem zajlott egy bírósági tiszt megjegyezte, „Úgy tűnik mintha a fogdában töltött nap egyáltalán nem viselte volna meg.” Az válaszoltam, „A testemet börtönbe zárhatják de a lelkemet nem.” Csak a testet lehet rácsok mögé dugni. Sosem éreztem úgy, hogy börtönben vagyok és *te* sem fogod soha úgy érezni, hogy börtönben vagy – hacsak nem magadat zárod be.

Elvittek arra a helyre, ahol előző nap begyűjtöttek. Szép élmény volt.

Mindig tőled függ, hogy mivé válik egy tapasztalat, aszerint, hogy mihez kezdesz vele és minden tapasztalatnak célja van. Inspirálhat, megtaníthat valamire vagy jöhet azért, hogy lehetőséged legyen valamilyen formában szolgálatot tenni.

Az előadásaim nagy része ma már jó előre be van tervezve de a mai napig kapok ajánlatokat beszédek tartására a legváratlanabb formákban. Minneapolisban egy riporter interjút készített velem

egy polgári klub tagjaiból álló gyűlésen, akik egy beszédre vártak a minnesotai kormányzó részéről. A kormányzó nem tudott odaérni, ezért engem invitáltak meg, hogy beszéljek helyette. Természetesen beleegyeztem!

És ha már a kormányzóknál tartunk, ahogy egyszer beléptem egy Államigazgatási Ház nagy bejárati ajtaján egy kedves és barátságos úriember köszöntött engem, megrázta a kezemet és megkérdezte, hogy tudna-e segíteni valamiben. Azt mondtam neki, hogy a kormányzó irodáját keresem és ő rögvest odavezetett. „Tehetek önért még valamit?” kérdezte. „Arra gondoltam, hogy talán abban a megtiszteltetésben lesz részem, hogy kezet foghatok a kormányzóval,” mondtam én. „Ön már kezet fogott a kormányzóval,” mondta a kedves, barátságos úriember — a kormányzó volt, személyesen.

A zárandoklatom első évben jártam és valahol az El Pasot és Dallast összekötő autópálya szélén mentem mikor letartóztattak csavargás vádjával. Olyanról még sosem hallottam, hogy az FBI csavargás miatt vizsgálódik emberek után, pedig velem ez történt. Megállt mellettem egy fekete autó és a benne ülő férfi megmutatta a jelvényét. Még csak nem is szólított fel, hogy menjek vele, csak azt mondta, „Velem jönne?”

Én azt mondtam, „Hát persze! Érdekel a lehetőség, hogy beszélhessek önnel.”

Beszálltam a kocsijába, de először egy nagy X-et róttam az útra, ahol felvettek. Amíg számoltam a mérföldeket, ha elhagytam az autópályát, megjelöltem a helyet egy nagy X-el, aztán később visszatértem oda, hogy onnan folytassam.

Elvitt egy börtönbe és azt mondta, „Vegyék nyilvántartásba csavargásért,” és én keresztülmentem a procedúrán. Először ujjlenyomatot vesznek rólad. Én ezt nagyon érdekesnek találtam, mert még sosem vettek ujjlenyomatot tőlem – és azóta sem! Mikor végeztünk, előkerült egy vegyszer és egy pillanat alatt lejött az összes fekete tinta az ujjaimról. Mialatt azon tűnődtem, hogy mennyi ideig fog tartani lemosni, már el is tűnt.

Úgy beszéltem a férfival, aki az ujjlenyomat-vételt végezte, ahogy bárki máshoz is beszélnek és valami érdekes történt. Nyilvánvalóan ahhoz volt hozzászokva, hogy az emberek egyáltalán nem szeretnek vele együttműködni. Mikor én mint ember az emberhez szóltam hozzá, kiselőadást tartott nekem az ujjlenyomat vételről és megmutatta a táblázatokat. Nagyon érdekes volt. Korábban nem igazán értettem sokat az ujjlenyomat vételhez. Emberek sora várt miattam de ezt én nem tudtam, amíg ki nem jöttem a szobából és meg nem láttam a hosszú sort.

Aztán elvittek, hogy lefényképezzenek és egy számot akasztottak láncon a nyakamba. Mikor szemből és oldalról fényképeztek eszembe jutott az összes körözési kép, amiket a postahivatalokban lehet látni. Arra gondoltam, hogy mind milyen dühösnek látszottak és azt mondtam magamnak, „Hadd legyenek én más.” És olyan édesen mosolyogtam, ahogy csak tudtam. Van egy mosolygó arc valahol a bűnügyi nyilvántartásban!

Aztán elvittek kikérdezésre. Valóban egy erős lámpa alá ültettek le – elvileg ez lelki hatást gyakorol a kikérdezettre. De eddigre én már szerepeltem a tv-ben és ezt mondtam magamnak, „Ezek tényleg azt hiszik, hogy ez egy erős fény? Látniuk kéne a fényeket egy tv-stúdióban!” *Akkoriban* a tévés lámpák nemcsak erősek voltak de forróak is.

Először megkérdezték, hogy hajlandó lennék-e bármilyen kérdésre válaszolni és én azt mondtam, hogy „Természetesen válaszolok a kérdéseikre. Nem azért mert önök rendőrtisztek, hanem mert emberek, mint én és én minden embertársam kérdéseire válaszolok. Bármik legyenek is önök hivatalos minőségükben, mindenekelőtt önök emberi lények. És ha mint ember az emberrel tudunk együttműködni akkor sokkal hamarabb végezhetünk.”

És pontosan így lett!

Az összezavarás technikájával kezdték. Az egyik hirtelen feltett egy kérdést. Mielőtt válaszolni tudtam volna a másik is feltett egy kérdést. Állandóan azt kellett mondjam, hogy, „Ha

megbocsát egy pillanatra, amíg válaszolok a másik úriember kérdésére.” Aztán elkezdtek tartalmas kérdéseket feltenni, mint amiket az egyetemi hallgatók kérdeznek. Mennyire felpezsdített a téma!

Aztán úgy fogalmaztak, hogy a fizikai erőszakosság a másoknak való ártási szándék. Azt kérdezték, „Előállhatnak olyan körülmények, amik mellett ön használna fizikai erőszakot vagy mást felhatalmazna erre? Azt válaszoltam, „Nem, ez Isten törvényeivel ellentétes. Inkább tudom Istent a magam oldalán, mint bármely földi hatalmat.” Elmeséltem nekik a zavart tinédzser fiú történetét, aki megütötte a kirándulásunk közben.

Aztán azt mondták, „Tegyük fel, hogy egy szeretnének a megvédéséről lenne szó.” Azt válaszoltam, „Ó, nem, nem hiszem, hogy meg tudnám védeni egy szerettemet, azzal, hogy ellenszegülök az Isteni Törvénynek.” Beszéltem nekik a nyolc éves kislányról, akit rám bízta és arról, ami lezajlott köztem és a lelkileg beteg férfi között, aki bántani akarta.

A rendőrtisztek aztán igencsak elmentek a filozófia irányába és ezt kérdezték, „Ha választania kéne aközött, hogy öljön vagy megöljék, mit választana?” Azt válaszoltam, „Nem hiszem, hogy valaha ilyen döntést kellene hoznom – addig nem, míg az életem összhangban van Isten akaratával. Kivéve persze, ha arra vagyok hivatott, hogy mártír legyek. Ami egy nagyon magas szintű elhívás és nagyon ritka elhívás. Nem hiszem, hogy az enyém lenne – de a világ fejlődni tanul a mártírjain keresztül. Ha választanom kellene, azt választanám, hogy megöljenek, mintsem hogy én öljek.”

Erre azt kérdezték: „Tudna logikus magyarázatot adni egy ilyen hozzáállásra?” Így hát megpróbáltam elmagyarázni nekik az én-központú természet hozzáállását és az Isten-központú természet hozzáállását, hogy megérthessék. Elmondtam nekik, hogy az én gondolat rendszeremben, én nem a test vagyok. A testet csak hordom. *Én az vagyok, ami működteti a testet* – az a valóság. Ha megölnek, csak az agyagból lett öltözék pusztul el, a test. De ha én ölök, az megsebesíti a valóságot, a lelket!

Aztán lekönnyeltek úgy, hogy vallásos alapom van a zarándoklatra. De tegyük fel, ha azt mondtam volna, „Végül is hallottak már az önvédelemről – hisz még a törvény is ismeri az önvédelem fogalmát.” Ez lehet, hogy törvényes lett volna de nem vallásos.

Volt egy alkalom, amikor úgy éreztem, hogy komolyan harcban állok az elemekkel. Egy homokviharon gyalogoltam keresztül, ami néha olyan erővel fújt, hogy alig tudtam talpon maradni, néha meg a homok olyan sűrű volt a levegőben, hogy nem láttam merre megyek és csak az út szélét követve tudtam betájolni magam. Egy rendőr állt meg mellettem, kilökte a kocsijának az ajtaját és kikiabált, „Szálljon be asszony, mielőtt még az életét veszti!” Megmondtam neki, hogy zarándoklaton vagyok és nem utazok kocsival (akkoriban így volt). Azt is megmondtam neki, hogy Isten a pajzsom és nincs semmi félnivalóm. Abban a pillanatban a szél elcsitult, a por kezdett leülepedni és a nap áttört a felhőkön. Folytattam a gyaloglást. De ami csodálatos volt, hogy úgy éreztem, hogy lelki úton a nehézség fölé emeltettem.

Minden helyzetben, amivel szembe kell néznünk el van rejtve egy lelki tanítás, ami számunkra szükséges és egy lelki áldás, ha sikerül megtanulni a leckét. Jó ha megpróbáltatások érnek. Azáltal gyarapodunk és tanulunk, hogy kiálljuk őket. Minden próbámra pozitív élményként tekintek. Mielőtt próba elé állítottak volna, csak hittem, hogy szeretően és félelemtől mentesen viselkednék. Miután lezajlott a próba, *tudtam*, hogy így van! Minden próbából egy felemelő élmény lett. És az nem fontos, hogy a kimenetelük megfeleljen az kívánságainknak.

Emlékszem egy élményre, mikor a helyi újságban megjelent, hogy beszélni fogok az istentisztelet során. Kép is volt rólam – előlről és hátulról, amint a feliratos tunikámban vagyok. Egy férfi, aki annak a templomnak a felekezetéhez tartozott, teljesen elborzadt mikor megtudta, hogy ez a kreatúra, aki egy feliratos tunikában jár, beszélni fog az ő templomában. Felhívta miattam a prédikátort és felhívta a barátait. Valaki elmondta nekem, hogy kiről van szó. Annyira sajnáltam, hogy valahogy megbántottam egy embert, akit nem is ismerek. Úgyhogy felhívtam!

„Itt Béke Zarándok beszél,” mondtam, és hallottam, hogy levegőhöz kap. Később elmondta

nekem, hogy azt hitte, hogy azért hívtam, hogy leteremtsem. Azt mondtam, „Azért telefonálok, hogy elnézést kérjek öntől, mert kétségkívül kellett, hogy tegyek valamit, amivel megsértettem, hiszen anélkül, hogy egyáltalán ismerne, aggodalmi vannak azzal kapcsolatban, hogy beszélni fogok az ön templomában. Tehát úgy érzem, hogy valami módon tartozom önnek egy bocsánat kéréssel és ezért telefonáltam, hogy az elnézését kérjem!”

Gondolnátok, hogy az az ember a könnyeivel küszködött, mielőtt a beszélgetésünk végére értünk? És azóta barátok vagyunk – leveleztünk egymással az eset után. Igen, a szeretet törvénye működik.

Egy másik férfi egyszer azt mondta nekem, „Meg vagyok lepődve, hogy ön milyen a valóságban. Miután elolvastam az ön nagyon komoly hangvételű üzenetét a béke útjáról egy nagyon komoly személyre számítottam, de ehelyett azt látom, hogy önből csak úgy árad a vidámság.” Azt mondtam neki, „Ki ismerheti Istent anélkül, hogy ne töltené el a vidámság?”

Ha csüggedt az ábrázatot és veszekedős vagy, ha nem sugárik belőled a vidámság és a barátságosság, ha nem vagy csordultig teli szeretettel és jó szándékkal minden ember, minden állat és a teljes teremtés iránt akkor egy dolog biztos: nem ismered Istent!

Ezenfelül az élet olyan, mint egy tükör. Mosolyogj rá és visszamosolyog rád. Én egyszerűen felteszek egy nagy mosolyt az arcomra és mindenki visszamosolyog.

Ha eléggé szereted az embereket, szeretettel fognak reagálni. Ha megsértek embereket, magamat okolom érte, mert tudom, hogy ha a viselkedésem megfelelő lett volna, akkor nem érezték volna sértve magukat, még akkor sem, ha nem értettünk egyet. *Mielőtt a nyelvnek szabad megszólalni, el kell, hogy veszítse az ártásra való képességét.*

Hadd mondjak el egy esetet, amikor a szeretetemet nonverbális úton kellett kimutassam. Egy hölgynek próbáltam segíteni, aki olyan súlyos beteg volt, hogy már nem tudta vezetni a kocsiját. El akart jutni a nővéréhez, hogy néhány hétig ott lábadozhasson, így felajánlottam neki, hogy odavezetem őt. Akkoriban még megvolt a jogosítványom. Az odaúton így szólt hozzám, „Béke, bárcsak mellettem maradhatnál egy ideig – a nővérem egy igazi zsarnok. Egyszerűen *rettegek* a gondolatától, hogy egyedül leszek vele.” Azt mondtam, „Semmi gond, van pár szabad napom. Veled maradok egy kis ideig.”

Ahogy befordultunk a nővérenek az udvarára azt mondta, „Béke, tényleg nem tudom, hogy a nővérem mit fog szólni hozzád.”

Igaza volt a nővérével kapcsolatban. Csak egy pillantást vetett rám és a feliratos tunikámra és azonnal kiharagsolt a házból. De késő este volt már és ő annyira félt a sötétől, hogy így szólt, „Nem ma este, ma este elalhatsz a díványon, de holnap reggel azonnal menned kell!”

Aztán gyorsan ágyba terelte a hűgát, valahol messze az emeleten. Hát, ez rosszabb volt mint hittem. Természetesen nem akartam a barátomat ilyen helyzetben magára hagyni de mit tehettem? Körülnéztem, hátha találok valamit, ami lehetővé teszi, hogy kapcsolatot teremtsék a nővérral. Benéztem a konyhába és egy óriási halom mosatlan edényt láttam, mosogatógépet viszont nem, úgyhogy elmosogattam mindent. Aztán kitakarítottam a konyhát, lefeküdtem és aludtam néhány órát.

Reggel a nővér könnyek között kérte, hogy maradjak még velük. Azt mondta, „Biztos megértesz, tegnap éjjel olyan kimerült voltam, nem tudtam, hogy mit beszélek.” És egy csodálatos időt töltöttünk együtt, mielőtt otthagytam őket. Amint látjátok, lehetőséget kaptam arra, hogy az én kis üzenetemet gyakorlatba ültessem át. A gyakorlat jó; ahogy a mondás tartja, gyakorlat teszi a mestert.

Az utazásom során egy ivó tulajdonosa beinvitált a kocsmájába, hogy enni adjon nekem és miközben ettem, megkérdezte, „Hogy érzi magát egy olyan helyen mint ez?”

„Tudom, hogy minden emberi lény Isten gyermeke,” válaszoltam. „Még akkor is, ha épp nem ennek megfelelően viselkednek, hiszek benne, hogy képesek lennének rá és szeretem őket azért, amik lehetnének.”

Ahogy felálltam és menni készültem, egy férfi, itallal a kezében szintén felállt. Mikor találkozott a tekintetünk elmosolyodott kissé és én visszamosolyogtam rá. „Rám mosolygott,” mondta meglepetten. „Azt gondolnám, hogy szóba sem állna velem de maga rám mosolygott.” Újra elmosolyodtam. „Nem azért vagyok itt, hogy megítéljem az embertársaimat,” mondtam neki. „Azért vagyok itt, hogy szeressek és szolgáljak.” Hirtelen térdre vetette magát előttem és ezt mondta, „Mindenki más megítélt és olyankor védtem magamat. Maga nem ítélt meg, ezért most én ítélem meg magamat. Egy haszontalan bűnös vagyok! Italtra pazarlom a pénzem. Rosszul bánok a családommal. A rossznál is rosszabb vagyok! A vállára tettem a kezem. „Isten gyermeke vagy,” mondtam, „és képes is vagy eszerint cselekedni.”

Undorral nézett a pohárra a kezében, aztán hozzávágta a pulthoz, úgy, hogy darabokra tört. A szemembe nézett. „Esküszöm önnek, hogy soha többet nem érek hozzá.” kiáltott. „Soha!” És egy új fény volt a szemeiben, ahogy kísértált az ajtón, biztos léptekkel.

Még a mesébe illő befejezését is tudom ennek az esetnek. Nagyjából másfél évvel később egy nő számolt be róla nekem, abból a városból. Azt mondta, hogy amennyire az emberek tudják a férfi tartotta magát az esküjéhez. Sosem nyúlt többé az italhoz. Ma már jó állása van. Jó a viszonya a családjával és tagja lett az egyik egyháznak.

Mikor ítélkezve közelítesz másokhoz, védekezést váltasz ki. Ha képes vagy másokat kedvesen, szeretettel megközelíteni, ítélkezés nélkül, akkor hajlamosak lesznek saját magukat megítélni és átalakulni.

A zarándoklatom során sok kocsi megállt és emberek felajánlották, hogy elvisznek valameddig. Voltak, akik azt gondolták, hogy a gyaloglás egyenlő a stoppolással. Azt mondtam nekik, hogy nem üres ígéretet tettem Istennek – egy zarándoklat során nem csal az ember a mérföldek számolásában.

Emlékszem egy nap, ahogy az autópálya mellett mentem, megállt egy nagyon szép kocsi és a benne ülő férfi így szólt hozzám, „Milyen csodálatos, hogy maga azt teszi, amire elhivatottságot érez!” Így válaszoltam, „Szerintem mindenkinek azt kellene tennie, amiről érzi, hogy helyes.”

Aztán a férfi mondani kezdte, hogy ő mire érez motivációt és az egy jó és szükséges dolog volt. Eléggő fellelkesültem ezzel kapcsolatban és magától értetődőnek vettem, hogy ő ezzel foglalkozik. Azt mondtam, „Ez fantasztikus! És hogy megy?” Ő azt válaszolta, „Ó, nem azt csinálom. Az a fajta munka semmit nem *fizet*.”

Sosem fogom elfelejteni, hogy milyen szörnyen boldogtalan volt az a férfi. Ebben az anyagi korban olyan hamis feltételek alapján mérjük a sikerességet. Dollárban, anyagi javakban. De a boldogság és a belső béke, nem abban az irányban található. Ha tisztában vagy ezzel és mégsem eszerint cselekszel akkor tényleg egy nagyon boldogtalan ember vagy.

Volt egy másik út menti tapasztalatom is, amikor egy szép kocsi állt meg mellettem, amiben egy jól öltözött pár ült, akik beszélgetést kezdeményeztek velem. Elkezdtem magyarázni nekik, hogy mit csinállok. Aztán a férfi hirtelen nagy meglepetésemre elsírta magát. Azt mondta, „Én semmit sem tettem a békéért és önnek olyan sokat kell tennie!”

Aztán volt egy másik eset, mikor egy férfi megállította a kocsiját, hogy beszéljen velem. Rám nézett, nem rosszindulatúan de rendkívül meglepetten és kíváncsian mintha egy élő dinoszauruszt pillantott volna meg.

„Ebben a mai korban,” kiáltott, „a sok csodálatos lehetőség mellett, ami elérhető számunkra, mi készítette rá széles e világon, hogy felkerekedjen és a békéért zarándokoljon?”

„Ebben a mai korban,” válaszoltam, „mikor az emberiség az atomháborús megsemmisülés szélén ingadozik, nem meglepő, hogy egy élet a béke ügyének van szentelve – inkább az meglepő,

hogy nincs temérdek másik élet, aminek hasonló a célja.

Mikor az országot átszelő első utam végére értem, nagy hálát éreztem azért, hogy képes voltam teljesíteni, amire elhívást kaptam. Ezt mondtam vagy gondoltam magamban, „Hát nem nagyszerű, hogy Isten képes véghez vinni valamit rajtam keresztül!”

Ezután a Grand Central Station vasúti pályaudvaron aludtam, New York városban. Mikor elértem az ébrenlét és alvás közti mezsgyére, az a képzetem támadt, hogy egy leírhatatlanul gyönyörű hang beszél hozzám bátorítóan: „*Te az én szeretett lányom vagy, akivel nagyon elégedett vagyok.*” Mikor teljesen felébredtem olyan érzés volt mintha egy mennyei zenekar épp akkor fejezte volna be a koncertjét a pályaudvaron, mintha az utolsó visszhangok még a levegőben lennének. Kisétáltam a hideg reggelbe, de melegséget éreztem. Sétálni kezdtem a beton járdán, de úgy éreztem mintha felhőkön járnék. Az érzés, hogy harmóniában vagyok az isteni akarattal sosem múlt el.

Gondolatok a Zarándoklatról

MIKOR ELŐSZÖR ÚTNAK INDULTAM a tunikám elején az állt, hogy BÉKE ZARÁNDOK, a hátulján pedig az, hogy *Parttól Partig Gyalog a Békéért*. Az évek során a hátulján levő üzenet többször változott, volt *Gyaloglás 10.000 Mérföldön át Világ Lefegyverzéséért*, amit követett a *Gyaloglás 25.000 Mérföldön át Békéért* majd végül a jelenlegi üzenet, *25.000 Mérföld Gyalog a Békéért*. Ez a gyaloglás több alkalommal is eljuttatott a 48 államba, Mexikóba és mind a tíz kanadai tartományba.

A megtett mérföldek számolását Washington D.C.-ben fejeztem be, 1964. őszén. Azt mondtam magamnak, „Elég volt 25.000 mérföldet megszámlálni.” A mérföldek nyilvántartása odakötött a főbb autópályákhoz, ahol a távolságok fel vannak tüntetve a térképeken. Ezek nem ideális helyek az emberekkel való találkozásra. A mérföldek számolásához ideálisak. De most már szabadon mehetek arra, amerre az emberek vannak. Ezenkívül a távolságok nincsenek jelezve azokon a helyeken, ahol a leginkább szeretek sétálni: a partokon, erdei ösvényeken és hegyi ösvényeken.

Vannak dolgok, amik nem bizonyultak túl nehéznek, mint pl. az evés mellőzése. Ritkán hagyok ki egyszerre több mint 3-4 étkezést és még csak nem is gondolok soha ételre, amíg fel nem ajánlják. A leghosszabb idő, amíg nem jutottam ételhez, három nap volt és annak is vége lett mikor az anyatermészet gondoskodott számomra ennivalóról – almák formájában, amik egy fáról hullottak le. Egyszer imádságra összpontosításként 45 napig böjtöltem, úgyhogy tudom mennyi ideig képes valaki megenni evés nélkül! Az én gondom nem az, hogy elég ételt szerezzek, hanem, hogy miképp tudom udvariasan elkerülni, hogy túl sokat kapjak. Mindenki túl akar etetni!

Alvás nélkül haladni nehezebb lenne, bár egy éjszakát ki tudok hagyni anélkül, hogy zavarna. Néhanapján kihagyok egy éjszakányi alvást, de már egy ideje nem volt ilyen. Az utolsó alkalom 1977. szeptemberében volt, amikor egy autós pihenőben voltam. Azt terveztem, hogy aludni fogok egy kicsit de akkora forgalom volt ott, hogy végül az egész éjszakát kamionsofőrökkel való beszélgetéssel töltöttem. Rögtön ahogy beléptem, egy kamionsofőr, aki látott a tv-ben venni akart nekem valami ennivalót. Egy sarok bokszban foglaltam helyet. Aztán kezdtek érkezni a kamionsofőrök és hullámokban odajöttek hozzám, egyik a másik után, ott álltak és kérdéseket tettek fel nekem stb. Szó szerint egész éjszaka beszélgettem velük és nem volt alkalmam az alvásra. Egy idő után valaki reggelivel kínált, azt megettem és mentem tovább.

Egy másik alkalommal egy kamionsofőr leparkolta a teherautóját az út szélén és azt mondta, „Hallottam mikor a tv-ben arról a kifogyhatatlan energiáról beszélt és csak azt akartam elmondani, hogy egyszer én is éreztem. Bent ragadtam egy városban egy áradás miatt. Annyira untam magam, hogy végül felajánlottam a segítségemet másoknak és elkezdett érdekelni, hogy kijuttassam onnan az embereket. Dolgoztam evés, alvás nélkül és nem voltam fáradt... De már nincs meg ez az energia.” Azt kérdeztem, „Most miért dolgozik?” „Pénzért,” mondta ő, mire én, „Annak elég mellékesnek kellene lennie. A kifogyhatatlan energiát csak akkor érzi az ember, mikor az egész érdekében dolgozik – ahhoz abba kell hagynia a saját önző kis érdekeiért való munkát.”

Ennyi a titka. Ebben a világban aszerint kapsz, ahogy adsz!

Általában átlag huszonöt mérföldet gyalogolok egy nap, attól függően, hogy hány ember állít meg út közben, hogy beszéljen velem. Volt hogy ötven mérföldet is megtettem egy nap, hogy időben odaérjek egy találkozóra vagy mert nem volt hol pihennem.

A nagyon hideg éjszakákon egész éjjel gyalogolok, hogy melegen tartsam magam. Mikor a nappalok nagyon melegek, főleg éjszaka gyalogolok, hogy elkerüljem a forróságot. Sétáltam éjszakákon, mikor a levegőt átjárta a loncok illata, a szentjánosbogarak fénye és a kecskefejő madarak hangja.

Egyszer egy 6 láb (183 cm) magas pasas, aki meg volt győződve róla, hogy képes lesz velem lépést tartani, legyalogolt velem 33 mérföldet. Mikor feladta, a talpán hólyagok voltak és fájtak az izmai. Ő a saját erejét használta; én nem! Én azt a kimeríthetetlen energiát használtam, ami a belső békéből fakad.

Egy másik alkalommal egy nő kérdezte meg, hogy velem jöhetne-e a zarándoklaton. Azt mondta nekem, hogy messze akar kerülni a férjétől. Talán elhívatott volt de az indítéka nem éppen a legmagasabb helyről jött. Egy másik hölgy, aki velem akart tartani egy napig, délutánra már alig tudott járni. Buszon küldtem haza!

Sosem fordult elő, hogy veszélybe kerültem volna az utamon. Egy alkalommal két részeg követett a kocsijukkal de miután letértem az útról, elmentek. Egyetlen egyszer történt meg, hogy bárki megdobott volna valamivel: egy férfi vágott hozzám egy maroknyi gyűrött dollárt egy száguldó teherautóból. Ezt egyszerűen odaadtam a következő templomnak, ahol beszéltem.

Egyszer egy egyetemista feltette nekem a kérdést, hogy kiraboltak-e valaha. „Kirabolni?” válaszoltam. „Bolondnak kéne lennie annak, aki engem akar kirabolni – egy garasom sincs!”

Volt egyszer, hogy naplementekor épp kifelé tartottam egy városból, mikor egy jól szituált pár egy nagy házból odahívott. Olvastak a zarándoklatomról és úgy érezték, hogy keresztényi kötelességük figyelmeztetni engem, hogy ez az út egy nagyon gonosz helyre visz, amit úgy hívnak, hogy „*Délre a Határtól*”.

Csak figyelmeztetni akartak, hogy ne menjek közel ahhoz a helyhez. Viszont ételt vagy szállást nem ajánlottak fel, úgyhogy folytattam a gyaloglást még néhány óráig. Nagyon sötét volt az éjszaka, sűrű felhőtakaróval és egyszer csak eleredt az eső. Nagy cseppekben zúdult le, nálam pedig volt egy csomó megválaszolatlan levél. Keresni kezdtem, hogy hol húzhatnám meg magam és nem messze megpillantottam egy helyet, ami benzinkútként, étteremként és motelként funkcionált. Behúzódtam a benzinpumpák feletti tető alá és elkezdtem berakni a megválaszolatlan leveleket a tunikám elülső részébe, hogy ne ázzanak el. A férfi a benzinkúttól szaladva jött ki és így szólt, „Ne álljon ott kint az esőben, jöjjön be az étterembe.” A férfi az étteremben azt mondta, „Ó, olvastunk önről és szeretnénk meghívni vacsorára vagy bármire, amit akar.” Eddigre már rájöttem, hogy hol is vagyok. A „*Délre a Határtól*” elnevezésű helyen.

A moteles férfi az asztalom másik oldalán ült és adott nekem egy szobát éjszakára. Ezen kívül másnap reggel, reggelit is adtak.

Lehetséges, hogy szerencsejátékot úztek a belső szobában; valami folyt ott. De sokkal keresztényibb módon bántak velem, mint azok, akik figyelmeztettek rájuk. Ez egyszerűen szemlélteti, amit hirdetek, miszerint mindenki ott van a jóság.

A *legsokatlalabb* helyeken is kaptam szállást. Ezek között volt egy konferencia asztal a florence-i városházán, Arizona államban és egy tűzoltóautó ülése Tombstone-ban szintén Arizonában. Egyszer a véletlen folytán be lettem zárva tizenhárom órára egy benzinkút fagyos illemhelyiségébe. A szállásom csendes és privát volt de kissé hűvös!

Egyformán jól tudok aludni egy puha ágyban és az út mellett a fűvön. Ha kapok ételt és szállást, rendben van. Ha nem, épp olyan boldog vagyok. Sokszor vadidegenek adnak nekem

szállást. Ha nem vendégeskedem akkor mindig ott vannak a buszpályaudvarok, vasútállomások és az egész éjjel nyitva tartó autós pihenők.

Emlékszem, egyszer egy este felajánlottak egy királynői nagyságú ágyat egy elegáns motelben, a következő este pedig egy egész éjjel nyitva tartó benzinkút betonpadlóján kaptam helyet. Egyformán jól aludtam itt is, ott is. Barátságos seriffek többször is megnyitottak számomra üres cellákat a fogdájukban.

Ha nincs hová behúzódnom, a mezőn alszom vagy az út szélén, Isten oltalma alatt.

A hidak mindig jó védelmet jelentenek az elemek ellen, a düledező pajták szintén és az elhagyott házak pincéi is. A vízátervezető csatornák és a nagy csövek gyakran szállásomul szolgáltak. De az egyik legkedvesebb helyem az alvásra egy nagy halom széna, nyitott területen, egy tiszta éjszakán. A csillagok a takaróm.

A temetők is csodálatos helyek éjszaka az alvásra. Csendesek, a fű mindig szépen vágott és soha senki nem zavar ott. Nem, az eltávozott lelkeket nem éri zaklatás. Békét kívánok nekik; ők megértik. De egy piknik-asztal egy közeli út menti pihenőben vagy egy kupac fenyőtű egy közeli bozótban vagy egy virágzó búzamező alkotta vánkos is megteszi.

Egy reggel, mikor egy kansasi búzamezőben aludtam, nagyon hangos zaj ébresztett fel. Felnéztem és egy óriási aratógépet láttam felém közeledni. Azon nyomban odébb gurultam, hogy kikerüljek az örvénylő pengéinek útjából.

Teljes mértékben védve érzem magam a zarándoklatomon. Isten az én pajzsom.

Az Isteni Tervben nincsenek véletlenek sem nem feledkeznek meg rólunk Isten. Senki sem jár olyan biztonságban mint azok, akik szerényen és ártó szándék nélkül, nagy szeretettel és nagy hitben.

Emlékszem egy időszakra az évben mikor este nagy hidegek voltak. Fagypontra alá ment a hőmérséklet de aztán napközben felmelegedett kicsit, így a nappalok egészen kellemesek voltak. Ősz közepe volt és száraz levelek voltak a földön. Egy erdő közepén jártam és több mérföldön belül nem volt település. Napnyugta volt és vasárnap. Valaki elolvasott egy vastag vasárnapi újságot és az út szélére hajította – amit nem lenne szabad, de megteszik. Felvettem majd lementem az útról és találtam egy vastag, örökzöld fát. Volt alatta egy kis mélyedés, ahova befűjt a szél egy kevés levelet. Én odahordtam még egy csomó levelet a mélyedésbe. Aztán lefedtem néhány oldal papírral, a többivel pedig betakarítottam magam. Mikor reggel felébredtem, vastag, fehér fagy borított mindent de az örökzöld fa megakadályozta, hogy engem is befedjen, én melegben voltam a levelekből és papírból épített puha fészkeben. Ez csak egy tipp, arra az esetre ha egy este kint rekedsz valahol.

A legtöbb ember, akik vakációra gondolnak azok közül kerül ki, akik olyasvalamit csinálnak, amire nincs elhívásuk és el akarnak szabadulni tőle egy időre. Én el nem tudom képzelni, hogy úgy érezzem, hogy szabadságra van szükségem a zarándoklatomtól. Milyen jó délre utazni ősszel, átélni a betakarítási időszak nyugalmas szépségét – de nem megvárva a fagyot; látni az őszi levelek pompás szépségét – de továbbhaladva mielőtt lehullanak a fákról. Milyen jó északra utazni tavasszal és élvezni a tavaszi virágokat néhány hónapig, néhány hét helyett. Mindkét csodálatos élményt átéltem, a vidék közepén.

New Englanden keresztül egy 1000 mérföldes gyaloglás során (ami Greenwich-ben, Connecticut államban kezdődött és Burlingtonban, Vermont államban ért véget) sokat cikcakkoztam, hogy ne csak a nagyvárosokon haladjak át hanem a kisebbeken is, ahova meghívtak. Virágzó almafák között indultam – gyalogoltam köztük mikor rózsaszín bimbóik voltak és akkor is mikor a lehulló szirmaik, fehéren szállingóztak mint a hó. Az utat érett almáktól körülvéve fejeztem be, amik ízletes eledelül szolgáltak néhányszor. A köztes időszakban lakomáztam édes, vad eperből, szederből és áfonyából.

Szerte az országban sok szuper-autópálya¹³ építkezést láttam és feltűnt, hogy ezek a szuper-utak jellemzően völgyekben mennek, keresztülfúrnak magukat a hegyeken és néha a folyók alatt. Boldog vagyok, hogy én a zarándoklatomon általában a régi utakat követtem, amik megmászta a hegyeket. Micsoda gyönyörű látképek tárultak fel jutalmul azoknak, akik elérték a hegytetőt: néha városokra láttam vagy utakra, ahol jártam vagy a terveim között szerepelt, néha völgyeket, teli szántóföldekkel és gyümölcsösökkel. Tudom, hogy ez most a hatékonyság kora, és hogy a szuper-autópályák sokkal hatékonyabbak, de reménykedem benne, hogy mindig maradnak majd látványos utak is. Néhány út, ami felmegy a hegyekbe.

Az emberek néha megkérdezik, hogyan töltöm az ünnepnapokat – különösképp a karácsonyt. Nagy részükön gyalogoltam. Ünnepnapon sok ember utazik valahová autóval, úgyhogy ez egy ideális alkalom arra, hogy kapcsolatot teremtsék velük. Emlékszem egy Szentestére, mikor a szabadban aludtam, a csillagok alatt. Az egyik égitest olyan fényes volt, hogy egy kis képzelőerővel könnyen betlehemi csillagot lehetett csinálni belőle. Másnap 27 °C-ban begyalogoltam New Orleansba és megállapítottam, hogy a mikulásvirágok tömegével virágoznak karácsonykor – és találtam néhány kedves, új barátot is.

Egy karácsonyt Forth Worthben töltöttem, Texas államban, ahol a tornyok és a magas épületek körvonalait színes fényekkel dekorálták, ami egy felejthetetlen látvány volt, ahogy besétáltam a városba. Azon a napon megérkezésem alkalmából azt kaptam ajándékba, hogy elég időm jutott behozni a lemaradásomat a levelezésemben.

Az emberek néha megkérdezik, hogy nem vagyok-e magányos az ünnepnapokon. Hogy lehetnék magányos, amikor Isten jelenlétének állandó tudatában élek? Szeretek emberekkel lenni és örömet lelem benne de amikor egyedül vagyok, abban lelem örömet, hogy egyedül lehetek Istennel.

A kezdeti években legtöbb esetben olyan emberek ajánlottak fel nekem ételt és szállást, akik teljesen idegenek voltak. Én mindent elfogadok úgy mint egy ajándékot, ami Isten kezéből jön. Egyformán hálás vagyok a száraz kenyérért, amit egy szezon munkás otthonában kaptam és a pazar lakomáért, amivel egy barátnőm fogadott a Waldorf Astoria Hotel központi ebédlőjében.

Tudjátok, azután, hogy teljes mértékben alárendeltem az életem Isten akaratának – ha az az elhívásod, hogy a hitedre hagyatkozva útnak indulj – meg fogod látni, hogy még az étel és a szállás is, amire szükséged van, nagyon könnyen elérhetővé válik. Minden, még az anyagi dolgok is megadatnak. És néha olyan bámulatos dolgok adatnak meg, hogy a mai napig engem is meglep.

Alaszkába és Hawaiiira először egy csodás ajándék révén jutottam el, egy csodás baráttól. Később néhány ismerősöm megkért, hogy fontoljam meg, hogy túrákat vezessek ezekre a helyekre, ezt meg is tettem, egyszer 1979. nyarán Alaszkába és egyszer 1980. nyarán Hawaiiira. Úgy rendeztem a túrákat, hogy oktató jellegűek legyenek és lelkesítő tapasztalatokat adjanak mindenki számára, aki részt vett rajtuk. Egyszerűen éltünk és nem vittünk magunkkal sok mindent.

Nem tétlenkedtem mikor a két legújabb államunkban voltam. Amellett, hogy körbekalauzoltam a barátaimat, sokat beszéltem különböző csoportoknak és a rádióban. A barátaim közül néhányan tudni akarták, hogy milyen is számomra az élet a zarándoklás során és azt hiszem most már tudják. Élvezet volt megmutatni nekik ezeket az inspiráló helyeket.

Elmondok egy másik dolgot, ami történt: Az időbeosztásomon gondolkodtam Észak- és Dél-Dakotát illetően és tudtam, hogy Észak-Dakotában meg kellene szakítanom az ütemtervet, hogy vezethessem a túrát Hawaiiin. Tudtam, hogy akkor Bismarcknál tartanék és tudtam, hogy kb. egy hétbe telne, amíg Los Angelesből stoppal visszajutnék oda és azt gondoltam, „Ó, egy hetet veszítek az észak-dakotai ütemtervből és egy hetet a dél-dakotai ütemtervből. Igazán hasznos lenne az a két

13 Olyan autópálya, amit nagy sebességgel való közlekedésre terveztek, a forgalom minden irányában több mint egy sáv áll rendelkezésre, az ellentétes irányokat biztonsági sáv választja el és lóhere-alakú csomópontokon lehet feljutni az autópályára vagy elhagyni azt.

hét Észak- és Dél-Dakotában.” Akkoriban mikor ezen gondolkoztam, valaki írt nekem és felajánlotta, hogy kifizeti a repülőjegyet Bismarckból és vissza. Ennek a levélnek az érkezése majdnem úgy ért mint egy csoda. És természetesen olyasvalamit ajánlottak, amire szükségem volt. Semmit nem fogadok el, amire nincs szükségem, de az Észak- és Dél-Dakotában eltöltendő idő fontos volt. Elfogadtam ezt a csodálatos ajándékot és örökké hálás leszek érte.

Szóval még az anyagi dolgok is megadatnak.

Egyszer elmagyaráztam egy riporternek, hogy én egyszerűen csak beszélek az emberekkel és egy idő után ők kérdezik meg, hogy akarok-e valamit enni. Ő felhívta rá a figyelmem, hogy ő hónapokig, sőt évekig beszélt emberekkel és még csak egy szendviccsel sem kínálták meg. Azt mondtam neki, „De ön nem egy béke zarándok!”

Egyszer egy tizenhat éves mexikói fiú, aki hallott engem a rádióban, kirohant a házukból mikor meglátta, hogy elhaladok előttük és izgatottan felajánlotta, hogy maradjak náluk éjszakára. A családja egy szegény, vándorló részes arató kunyhójában élt, de emlékszem, hogy úgy bántak velem mintha díszvendég lennék. Egy tortillából és babból álló vacsora után a család feltekerte az egyetlen szőnyegüket és takaróként használták az egyetlen ágyukon. Reggel mielőtt tovább indultam volna még egyszer nagy szeretettel megvendégeltek tortillával és babbal.

Miközben Memphisen haladtam át, feliramodtam egy egyszobás házhoz tartozó fából épített verandára, hogy egy heves vihar elől menedéket találjak. Egy fekete család jóindulatúan felajánlotta, hogy töltsöm ott az éjszakát. A belőlük áradó melegséghez illett a fatüzelésű kályha, ami szerény otthonukat fűtötte. Megosztották velem sovány ételüket, ami kukoricakenyérből és vízből állt vacsorára és reggelire. Mindannyian a pusztá de alaposan súrolt padlón aludtunk. Sosem felejttem el vendégszeretetük őszinteségét.

Egy csípős, hideg reggelen Oklahomában egy egyetemista fiú nekem adta a kesztyűket a kezeiről és a sálját is a nyakamba adta. Azon az estén, mikor a hőmérséklet nulla fok alá süllyedt, egy indiai pár ajánlott fel nekem szállást.

Egyszer kaptam egy figyelmeztetést, hogy ne menjek Georgiába – legfőképpen a Georgia állambeli Albanyba ne, ahol tizennégy béke-gyalogló volt lecsukva. De nem mondhatom, hogy találtam ott bárkit is, aki igazán barátságatlan lett volna. Sőt, valójában vendégszeretőbbek voltak az átlagosnál.

A kisebbségi csoportokhoz tartozó emberek, akikkel találkoztam, magától értetődőnek vették, hogy én nem diszkriminálok. Mikor elolvasták a tunikámon, hogy *Béke Zarándok*, úgy tűnt bizalommal tekintenek rám. Nem haboztak, hogy megálljanak és beszéljenek. Több kisebbségi templomban is beszéltem és a papok közül sokan felolvasták az üzenetemet a gyülekezetnek.

Természetesen szeretek mindenkit, akivel találkozom. Hogy ne lennék képes erre? Isten szikrája mindenki benn van. Engem nem foglalkoztat valakinek a faji vagy etnikai hovatartozása vagy a bőre színe; számomra minden ember ragyogó fénynek látszik! Minden élőlényben Isten tükröződését látom. Minden ember a hozzátartozóm – az emberek számomra gyönyörűek! Mi, a világot lakó emberek meg kell találjuk a módját, hogy megismerjük egymást – mert akkor észre fogjuk venni, hogy sokkal több közös dolog van bennünk mint eltérés, akármilyen nagynak is tűnnek a különbségeink. Minden sejt, minden emberi lény egyformán fontos és feladata van ebben a világban.

Egyszerű Életet Élni

AZ ÉLET LEEGYSZERŰSÍTÉSE az egyik lépés a belső béke felé. Az állhatatos egyszerűsítés eredménye a belső és külső egyensúly elérése, ami harmóniát teremt az ember életében. Számomra ez úgy kezdődött, hogy rájöttem milyen értelmetlen birtokolni bármit azon túl, amire tényleg és jelenleg szükségem van. Amint levittem magam az szükségeim szintjére, egy csodálatos harmóniát kezdtem tapasztalni az életemben, a belső és külső egyensúly, a lelki és anyagi egyensúly között.

Azt hiszem vannak, akik azt gondolják, hogy az egyszerűség és szolgálat szellemében élt életem spártai és örömtelen de ők nem ismerik a egyszerűséggel járó szabadságot. Életem minden pillanatában hálás vagyok Istennek az óriási gazdagságért, amivel elárasztott. Az életem teljes és jó de sosem túlszűfolt. Ha az életed túlszűfolt akkor többet teszel, mint, amit tenned kell.

Az életem túlterhelt volt, kapzsinak éreztem magam, mielőtt esküt tettem az egyszerűsége, miszerint: *Nem fogok többet elfogadni, mint amire szükségem van, amíg a világban másoknak a szükségesnél kevesebb jut.*

Lehet, hogy te is egy olyan életből jössz, amiben túl sok mindened volt. Mikor már leegyszerűsítetted az életed, biztos vagyok benne, hogy olyan szabadnak fogod érezni magad, mint én. Ha az indítéked valamilyen adni akarás akkor mindent meg fogsz kapni, amire szükséged van.

Az én életemben amit akarok és amire szükségem van, egy és ugyanaz. Bármilyen, amiből túl sok van, számomra csak teher. Semmit nem tudnál adni nekem, amire nincs szükségem. Nincs pénzem de nehéz így maradni. Egyes jóakarató és jómódú barátaim felajánlottak nekem nagy összegeket, amiket én természetesen visszautasítottam.

Beszéltem valakivel, aki úgy gondolta, hogy meg vagyok fosztva az élet némely „élvezeteitől”. De a dolgok közül, amikkel nem élek vagy amiket nem teszek, semmit nem voltak meg tőlem. Egyszerűen csak nem kaptak szerepet, mikor a harmonikus életet választottam. Egyszerűen csak nem volt bennem semmiféle érdeklődés irántuk.

Nem vagyok a jólét és a kényelem rabszolgája. Különben nem lettem volna zarándok. Megengedhetjük, hogy hamis elképzelések irányítsák az életünket és lehetünk a szolgálk. A legtöbb ember nem akar szabad lenni. Inkább szeretnek keseregni és dühöngeni, hogy mennyire lehetetlen megszabadulniuk a különböző függőségeiktől az anyagi javak iránt, az ételhez, az alkoholhoz, a dohányzáshoz és így tovább. Nem arról van szó, hogy képtelenek feladni őket – nem akarják igazán feladni őket.

A fizikai szükségleteink valamelyest függenek attól, hogy milyen éghajlat alatt élünk, milyen az egészségünk stb. Általában szükségünk van valamilyen menedékre, hogy megóvjon minket az elemektől; tűzre, egy takaróra és néhány ruhára, hogy melegen legyünk; tiszta levegőre, vízre és elegendő ételre, hogy fenntarthassuk magunkat. Természetesen a fizikai szükségleteken túl is vannak igényeink. Ezek legtöbbször nem sok vagy semmi pénzbe nem kerülnek, de nem mindig van így. Például vannak emberek, akiknek az élete nem lehet teljes hacsak nem tudnak jó zenét hallgatni vagy valamilyen hangszeren játszani. Lehet javasolni dolgokat az egyszerű élettel kapcsolatban de az életünk leegyszerűsítése mindannyiunk számára egy egyéni probléma.

Kb. negyven évvel ezelőtt megtanultam, hogy a pénz és az anyagi javak nem fognak boldoggá tenni. És ez több alkalommal is megerősítést nyert. Sok milliomossal találkoztam. Egy közös volt bennük. Egyikük sem volt boldog. Nézzétek meg Howard Hughes-t, a 2.5 milliárd dollárjával. Azt

mondják, hogy ő volt a legboldogtalanabb, félelmekkel teli teremtés, akit el lehet képzelni! Én ismertem egy nőt, aki 4.5 millió dollárt örökölt. Tönkretette az életét a pénz. Mert ő mindig egy olyan ember volt, aki adott, jó célra akarta felhasználni a pénzt. De rájött, hogy komoly terhet jelent számára az örökség. Jobban járt volna, ha nem kapja meg.

Tudom, hogy ha az embernek nincs elég, nem lesz boldog. Viszont akkor sem leszel boldog ha túl sok mindened van. Azok a legboldogabbak, akiknek elég van, de nem túl sok.

Emlékszem egy kedves hölgyre, aki már benne volt a korban. Nagyon keményen dolgozott és állandóan panaszkodott. Végül az mondtam neki, „Mégis minek dolgozol annyit, mikor csak magadról kell gondoskodnod?” És ő azt mondta, „Ó, egy öt szobás házáért kell lakbért fizetnem.” „Öt szobás ház!” válaszoltam. „De te egyedül vagy a világban. Nem tudnál boldogan élni egy szobában?” „Dehogynem,” mondta ő szomorúan, „de öt szobányi bútorom van.” Lényegében azért dolgozta ki a lelkét, hogy megfelelő otthont tudjon adni azoknak a bútoroknak! És ez mindennapos jelenség. Csak annyit tudok erről mondani, hogy ne hagyj, hogy veled is megtörténjen.

A materializmusba való belefeledkezésünk miatt gyakran elfelejtünk foglalkozni a legjobb dolgokkal az életben, amik nem kerülnek semmibe.

*A fölösleges tulajdon fölösleges teher.
Ha valami a tied, gondoskodnod kell róla.*

Mesélek egy másik nőről is. Felszabadult nő volt bár nem a lehető legjobb értelemben. Csak néhanapján láttuk egymást de úgy alakult, hogy találkoztunk egy hónappal azután, hogy a nagy ház, amiben ő és a férje egyedül éltek, amióta a gyerekek felnőttek, leégett, amíg ők nem voltak otthon. Mindent elveszítettek, a ruhákat kivéve, ami rajtuk volt. Emlékezve, hogy mennyire kötődött ő ahhoz a nagy házhoz, annak ellenére, hogy nagy terhet jelentett számára a fenntartása, elkezdtem néhány együtt érző szót mondani. De ő azt mondta, „Ne sajnálj engem! Már ne, a tűz másnapján, akkor igen, de már nem kell. Gondolj bele, hogy soha többé nem kell kitakarítanom azt a padlást! Soha többé nem kell kitakarítanom azokat a ruhásszekrényeket. Soha többé nem kell kitakarítanom azt a pincét! Sose éreztem magam ilyen szabadnak. Úgy érzem, mintha újramezdődne az életem!”

Ő és a férje egy praktikus méretű lakásban éltek és ahogy mondta, biztos vagyok benne, hogy átélték a szabadság csodálatos érzését. De nem lett volna jobb, ha megtanultak volna adni és a feleslegüket azokhoz juttatták volna el, akiknek szüksége lett volna rá? Akkor megáldattak volna az adakozásuktól, mások pedig attól, hogy elfogadják azt. Mindenesetre olyan helyzetbe kerültek, ami felszabadította őket.

Ha szabad vagy, javasolom, hogy tegyél egy kirándulást valamilyen ösvényen a természetben. Milyen felemelő reggeltől estig a napfényben sétálni és egész éjjel a csillagok alatt aludni. Milyen csodálatos megélés ez az egyszerű, természetes életnek. Mivel az ennivalódat, az alváshoz szükséges felszerelést stb. a hátadon hordod, hamar megtanulod, hogy a fölösleges tulajdon, fölösleges teher. Hamar rájössz, hogy mi az, ami nélkülözhetetlen az élethez – a meleg, mikor hideg van, egy száraz hely az esős napokon, a legegyszerűbb étel, mikor éhes vagy, tiszta, hideg víz mikor szomjas vagy. Az anyagi dolgok hamar a megfelelő helyükre kerülnek, ha belátod, hogy *használatra* vannak de lemondasz róluk mikor már nem hasznosak. Hamar átérezed és megtanulod értékelni az egyszerűséggel járó nagyszerű szabadságot.

1952. májusától októberig, még a zarándoklat előtt, végigmentem a 2.000 mérföldes Appalachia-ösvényen, Georgiából Maine-be, hozzátéve még 500 mérföldet a különösen szép helyekre tett kitérőkkel.

Teljesen a szabadban éltem, egy nadrágom volt, egy rövidnadrágom, egy blúzom, egy pulóverem, egy könnyű takaróm és két kétrétegű műanyag ponyvám, amit néha levelekkel töltöttem meg. Nem voltam mindig teljesen szárazon és melegben de igazán élveztem az egészszet. Az étrendem reggel és este két pohár vízbe áztatott, főtlen zabdarából állt, amit barna cukorral ízesítettem, délben két pohár dupla erős tejporból készült tej, plusz bármilyen bogyó, mag és zöldség, amit az erdőben találni lehet.

Ez a megedző időszak alaposan felkészített a zarándoklatomra. Ehhez képest egy séta az autópálya mellett könnyűnek tűnt.

Milyen jó finom és érett gyümölcsöt enni a fáról és friss, ropogós zöldségeket a földből. És milyen jó lenne ha a jövő mezőgazdasága arra koncentrálna, hogy ne használjanak mérgező anyagokat, pl. permetező anyagokat, hogy az enivalót a farmról egyenesen az asztalra lehessen tenni.

Egy reggelen harmatos áfonyák jelentették a reggelim, amiket a bokrokról szedtem, ahogy keresztülhaladtam New England hegyein. Azokra az embertársaimra gondoltam, akik különböző feldolgozott és ízesített ételeket esznek és rájöttem, hogy ha a reggelimet a világ minden ételle közül választhatnám ki, akkor sem választhatnék jobbat, a harmattal borított áfonyáknál.

Tavasszal és nyáron, mikor a nappalok hosszúak, milyen jó a nappal együtt kelni és a nappal együtt nyugovóra térni. Ősszel és télen mikor a nappalok rövidebbek, élvezheted az éjszaka egy részét. Hajlamos vagyok elfogadni, hogy van valamilyen anyag a levegőben, amit a nap hagy maga után és ami eltűnedezik miután a nap lemegy és csak akkor lehet magadba szívni ha alszol. Számomra este kilenctől reggel ötig aludni nagyjából ideális.

Milyen jó dolgozni az élénkítő friss levegőn, az élet adó nap alatt, a természet felemelő szépségeitől körülvéve. Sokan rájönnek erre, mint egy fiatalember is, akivel találkoztam, akinek az életét félbeszakította a békeidős besorozás. Amíg távol volt otthonról, az édesapja, akinek rossz volt az egészsége, nem volt képes egyedül vinni a farmot, ezért eladták. Ezután a fiatalember évekig utálatos munkákat vállalt magára, hogy vehessen egy másik farmot. Milyen jó úgy biztosítani a megélhetésedet, hogy növényeknek segítesz nőni, hogy élelemmel láthass el embereket. Más szóval, milyen jó úgy biztosítani a megélhetésedet, hogy épületesen hozzájárulsz a társadalomhoz, amiben élsz – természetesen mindenkinek ezt kéne tennie és egy egészséges társadalomban ez így is lenne.

A ruháim a lehető legkényelmesebbek és a lehető legpraktikusabbak. Sötétkék nadrágot és egy hosszú ujjú pólót viselek, amire ráveszem a feliratos tunikámat. A tunikám alsó szélén, elöl és hátul, elkülönített rekeszek vannak, amik úgy vannak beszegve, hogy zsebekként funkcionálhassanak. Ezekben tárolom minden tulajdonomat, egy fésűt, egy összehajtható fogkefét, egy golyóstollat, egy térképet, néhány másolatot az üzenetemből és a levelezésemet.

Így talán érthető, hogy miért válaszolok a levelekre gyorsabban mint a többség – ha nem teszem, felgyűlnek a zsebemben. A mottóm ez: *Minden uncia számít!* A külső öltözékem alatt egy rövid futónadrágot hordok és egy rövid ujjú pólót – így mindig készen állok egy élénkítő úszásra ha utamba esik egy folyó vagy tó.

Egy nap, ahogy magamra öltöttem az egyszerű öltözékem egy tiszta, hegyi tóban való úzás után, azokra gondoltam, akiknek több szekrényi ruhája van, amikről gondoskodniuk kell és azokra, akik nehéz poggyászt cipelnek magukkal, mikor utaznak valahova. Azon tűnődtem hogy akarhatják az emberek ennyire megterhelni magukat és csodálatosan szabadnak éreztem magam. Ez vagyok én és az összes tulajdonom. Gondolj bele, mennyire szabad vagyok! Ha utazni akarok, egyszerűen felállok és elindulok. Nincs semmi, amihez hozzá lennék kötve.

Minden öltözékből elég egy. Sosem volt több ruhám 1953 óta, mikor a zarándoklatom elkezdődött. És én gondját viselem a dolgaimnak. Mindig találhatok egy mosdót egy nyilvános illemhelyen vagy elmehetek egy közeli patakhoz, hogy kimossam a ruháimat és a szárítás még ennél is egyszerűbb. Felveszem őket és hagyom, hogy a nap energiája elpárologtassa belőlük a nedvességet.

A bőromet csak vízzel mosom, a szappan eltávolítja a természetes olajokat. Csakúgy mint a kozmetikumok és krémek, amiket a legtöbb nő használ.

Az egyetlen cipő, amire szükségem van, egy pár olcsó, kék tornacipő. Puha szövet a felső részük és puha, gumyszerű a talpuk. Egy mérettel nagyobbat hordok, hogy mozgathassam bennük a lábujjaimat. Olyan szabad érzés mintha mezítláb lennék! Általában 1.500 mérföldet bírnak ki. Egy pár sötétkék zoknit hordok. Oka van annak, hogy a sötétkéket választottam az öltözködésemben – nagyon praktikus szín, nem mutatja a koszt és a kék szín a béke és a spiritualitás jelképe.

Nem dobok el semmilyen ruhadarabot, amíg annyira viseletes nem lesz, hogy használhatatlanná válik. Egyszer mikor épp elhagyni készültem egy várost egy nő, aki szállásadóm volt, így szólt hozzám, „Béke, észrevettem, hogy a cipőidet meg kéne javítani és felajánlottam volna, hogy megcsinálom őket de értek annyira a varráshoz, hogy tudjam, ezeket nem lehet helyrehozni.” Azt feleltem neki, „Jó, hogy én olyan keveset tudok a varrásról, hogy én nem tudtam, hogy nem lehet megcsinálni őket – mert így szimplán megcsináltam őket.”

Az első néhány évben hűvös időben használtam egy kék sálát és egy kék pulóvert de végül lemondtam róluk mert nem voltak igazán elengedhetetlenek. Ma már olyan alkalmazkodóképes vagyok a hőmérséklet változásokhoz, hogy ugyanazokat a ruhákat viselem télen és nyáron, kint és bent.

Mint a madarak, nyáron északra vándorlok, télen pedig délre. Ha a szabadban akarsz beszélni az emberekkel ott kell lenned, ahol az időjárás kellemes, különben az emberek nem lesznek kint.

Mikor megemelkedik a hőmérséklet és a nap felforrósodik, semminek nem örülsz annyira mint az árnyéknak. A fák árnyéka különlegesen hűsítő de hacsak nem nagy fáról van szó, néha helyváltoztatásra lesz szükség, hogy árnyékban maradj. A felhők is adnak árnyékot, ahogy áthaladnak a nap előtt. Az árnyékot, amit egy szikla ad, mély-árnyéknak hívom; ilyet adnak a töltések is reggel és késő délután. Néha még egy bokor árnyékát is méltányolja az ember vagy egy szénabáláét. Ember alkotta dolgok is adnak árnyékot. Természetesen ideértendő az épületek és még a táblák is, amik elcsúfítják a tájképet. Vannak még a hidak, amik az esőtől is védenek. Persze az ember viselhet kalapot vagy hordhat magánál esernyőt. Én egyiket sem teszem. Egyszer, mikor egy riporter megkérdezte, hogy nincs-e véletlenül a zsebeimben egy összehajtható esernyő azt válaszoltam, „Nem fogok elolvadni. A bőröm vízálló. Az apró kényelmetlenségek nem aggasztanak.” De néha használtam egy darab kartonpapírt, napellenzőként.

Mikor forró az időjárás, a víz az egyik, amire gondol az ember de felfedeztem, hogy ha nem eszek mást csak gyümölcsöt, amíg a napi gyaloglás véget nem ér akkor nem leszek szomjas. A fizikai szükségleteink olyan egyszerűek.

Egy a vadonban való gyönyörű tartózkodást követően emlékszem, hogy egy város utcáin gyalogoltam, ami az otthonom volt egy ideig. Délután egy óra volt. Több száz, szépen felöltözött, sápadt vagy festett arcú ember sietett viszonylag rendezett sorokban a munkahelyére vagy indult útjára onnan. Én köztük sétáltam a megfakult felsőmben és a viseletes nadrágomban. A puha tornacipőm gumitalpa hangtalanul járt a lármában, amit az elegáns és szoros cipők magas sarkakkal keltettek. A szegényebb helyeken toleráltak. A tehetősebb helyeken néhány pillantás kissé ijedtnek, néhány lenézőnek tűnt.

Ahogy gyalogoltunk, mindkét oldalon ki voltak állítva azok a dolgok, amiket megvehettünk, ha hajlandók vagyunk a rendezett sorokban maradni, nap nap után, év év után. A dolgok között van olyan, ami többé-kevésbé hasznos, sok teljes mértékben szemét – néhány szépnek mondható, sok feltűnően ronda. Több ezer dolog van kiállítva – mégis, a legértékesebb dolgok hiányoznak. A

szabadság nincs kirakva, se az egészség, se a boldogság, se a lelki nyugalom. Hogy ezeket megszerezzétek barátaim, lehet, hogy nektek is ki kell lépnetek a rendezett sorokból és megkockáztatni, hogy lenéző pillantásokat kaptok.

A világ szemében lehet, hogy szegénynek látszom, pénz nélkül járok és magamon viselem vagy a zsebeimben hordom az összes földi tulajdonomat de ami az áldásokat illeti, tényleg nagyon gazdag vagyok, ezeket semmi pénzért nem lehet megvenni – egészség, boldogság és belső béke.

*A leegyszerűsített élet, megszentelt élet,
Sokkal több nyugalom, sokkal kevesebb harc. Ó milyen csodálatos
igazságok fedetnek fel —
A tervek sikerülnek, mik korábban elbuktak.
Ó, milyen szép lehet az élet,
Ha szép egyszerűségében éled.*

Az Élet Adta Problémák Megoldása

A PROBLÉMÁK CÉLJA, hogy Isten törvényeinek való engedelmességre késztesse, amik pontosan meghatározottak és nem lehet rajtuk változtatni. Szabad akaratunk szerint betarthatjuk vagy megszeghetjük őket. Az engedelmisség harmóniát eredményez, az engedetlenség pedig még több problémát.

Ehhez hasonlóan, mikor társadalmak nincsenek harmóniában, társadalmi szintű problémák alakulnak ki. Kollektív problémák. Az a feladatuk, hogy az egész társadalmat a harmónia felé tereljék. Az egyén rájöhet, hogy nemcsak egyéni problémák megoldása által növekedhet és tanulhat hanem kollektív problémák megoldásán keresztül is. Sokszor mondom, hogy már kifogytam a személyes problémákból de hébe-hóba azért felbukkan egy kisebb valahol. Viszont én aligha tekintek rá problémaként mert olyan jelentéktelennek tűnik. Tulajdonképpen én már csak kollektív problémák megoldásában való segédkezéssel akarok növekedni és tanulni.

Volt idő, mikor úgy gondoltam, hogy bosszantó ha problémával találja szemben magát az ember. Csak meg akartam szabadulni tőle. Megpróbáltam mást rávenni, hogy oldja meg helyettem. De ez nagyon régen volt. Nagy nap volt az életemben, mikor rájöttem a problémák csodálatos céljára. Igen, mert csodás céljuk van.

Vannak emberek, akik azt kívánják, hogy bár ne lennének gondjaik az életben de én sosem kívánnék ilyen életet egyikőtöknek sem. Én az kívánom nektek, hogy legyen nagy belső erőtök ahhoz, hogy a gondjaitokat értelmesen oldjátok meg és növekedjetek ez által. A gondok tanulást és növekedést elősegítő élmények. Egy problémák nélküli élet üres lét lenne, esély nélkül a lelki növekedésre.

Egyszer találkoztam egy nővel, akinek gyakorlatilag nem voltak problémái. Egy késő éjjeli rádió műsorban voltam New York városban. Ez a nő betelefonált a rádióba és azt akarta, hogy menjek el hozzá, az otthonába. A buszpályaudvaron terveztem tölteni az éjszakát, úgyhogy beleegyeztem. Ő elküldte értem a sofőrjét és hamarosan egy milliomos otthonában találtam magam, amint egy középkorú nővel beszélek, aki olyan mint egy gyermek. Rendkívül éretlen volt és azon tűnődtem, hogy miért, amíg rá nem jöttem, hogy ezt a nőt egy sereg cseléd és ügyvéd minden problémától megóvta. Sosem kellett igazán szembenéznie az élettel. Nem voltak gondjai, amik által növekedhetett volna és így éretlen maradt. A gondok álruhába bújtatott áldások!

Ha mások helyett megoldanám a problémáikat, stagnálásra készíteném őket; sosem növekednének. Nagy igazságtalanság lenne ez számukra. Az én hozzáállásom az, hogy a kiváltó okon próbálok segíteni nem a megoldást átnyújtani. Mikor másoknak segítek, úgy teszem, hogy beléjük csepegtetem az inspirációt, hogy ők maguk megoldják a problémáikat. Ha enni adsz valakinek, akkor csak egy napra adtál neki enni – de ha megtanítasz valakit hogyan állítson elő magának ennivalót, akkor egy életre.

A problémák helyes megoldása által növekszünk lélekben. Sosem kapunk olyan terhet, amivel nem vagyunk képesek megbirkózni. Ha egy óriási problémával találod szemben magad, az csak annak a jele, hogy óriási belső erővel rendelkezel a probléma megoldásához. Sosincs igazán semmi, ami miatt el kéne csüggednünk mert a nehézségek lehetőségek a belső fejlődésre és minél nagyobb a nehézség annál nagyobb a lehetőség a növekedésre.

Az anyagi dolgokkal kapcsolatos nehézségek gyakran azért jönnek, hogy emlékeztessenek

arra, hogy a figyelmünket a spirituális dolgok felé kellene fordítanunk az anyagiak helyett. A testtel való problémák néha azért jönnek, hogy megmutassák, hogy a test csak egy mulandó öltözék és az elpusztíthatatlan esszencia, ami mozgásba hozza a testet, a valóság. De mikor képesek vagyunk azt mondani, hogy, „Köszönöm Istenem a problémákat, amiket a lelki növekedésemért küldesz,” akkor azok többé már nem is problémák. Onnantól fogva lehetőségek.

Hadd mondjak el egy történetet egy nőről, akinek volt egy személyes problémája. Állandó fájdalommal élt. A hátában volt valami. A mai napig képes vagyok felidézni őt, ahogy rendezi a párnákat a háta mögött, hogy kevesebb fájdalmat érezzen. Eléggé keserű volt ezzel kapcsolatban. Beszéltem neki a problémák csodálatos szerepéről az életünkben és próbáltam lelkesíteni, hogy Istenre gondoljon a gondjai helyett. Ez valamilyen szinten sikerülhetett mert egy este, miután ágyba bújott, Istenről kezdett gondolkodni.

„Isten olyan fontosnak tart engem, ezt a kis porszemet, hogy pont a megfelelő problémákat küldi nekem, hogy növekedjek,” kezdte a gondolkodást. Istenhez fordult és azt mondta, „Ó, édes Istenem, köszönöm neked ezt a fájdalmat, ami által közelebb kerülhetek hozzád.” Ezzel a fájdalom eltűnt és soha többé nem tért vissza. Lehet, hogy erre vonatkozik az, hogy „Mindenben hálákat adjatok;”¹⁴. Talán gyakrabban kellene hálaimát mondanunk a problémáinkért.

Az imádság a pozitív gondolatok koncentrációja.

Sok gyakori problémát a rossz hozzáállás okoz. Az emberek magukat tekintik az univerzum középpontjának és aszerint ítélnék meg mindent, hogy velük milyen viszonyban áll. Természetesen így nem leszel boldog. Csak akkor lehetsz boldog ha megfelelő nézőpontból látod a dolgokat: Isten szemében minden emberi lény egyformán fontos és feladatuk van az isteni tervben.

Mondok egy példát egy nőről, akinek némi nehézséget jelentett megtalálni, hogy mi az ő feladata az isteni tervben. A negyvenes éveinek az elején járt, egyedülálló volt és megélhetést kellett találnia. Annyira gyűlölte a munkáját, hogy belebetegedett és az első dolga volt, hogy elment egy pszichiáterhez, aki azt mondta, hogy ő segíteni fog neki alkalmazkodni a munkájához. Így néhány alkalom után a nő visszament dolgozni. De továbbra is gyűlölte a munkáját. Újra beteg lett, aztán hozzám jött és beszámolt erről. Én megkérdeztem, hogy mi az ő elhívása és ő azt válaszolta hogy, „Nekem nincs semmire elhívásom.”

Ez nem volt igaz. Valójában azt akarta ezzel mondani, hogy nem tudja mi az elhívása. Úgyhogy megkérdeztem, hogy mi az, amit *szere*t csinálni mert ha valami a hivatásod, olyan könnyedén és örömmel csinálod, ahogy én járom az zarándoklatomat. Kiderítettem, hogy három dolgot szeret csinálni. Szeretett zongorázni de nem tudott elég jól ahhoz, hogy ebből éljen. Szeretett úszni de nem volt elég jó ahhoz, hogy úszásoktató legyen és szeretett virágokkal dolgozni.

Szereztem neki munkát egy virágosnál, hogy abból élhessen, hogy virágokkal dolgozik. Imádkozta. Azt mondta, hogy ingyen is csinálná. De a többivel is kezdtünk valamit. Mert ugye a pusztán megélhetésnél többre volt szüksége. Az úszás lett számára a testmozgás. A zongorázás pedig a szolgálat. Eljárt egy nyugdíjas otthonba és régi dalokat játszott az ott lakóknak. Rávette őket, hogy énekeljenek, jó volt ebben. Abból a három dologból nagyon szép élet lett kialakítva neki. Rendkívül vonzó nővé vált és nagyjából egy évvel később férjhez ment. Nem hagyta ott azt az életutat.

Ismertem egy másik nőt, aki betegsége miatt nem hagyta el a szobáját és ez így volt már jó ideje. Bementem hozzá és azon nyomban láttam az arcán levő vonalakból és a feszültségéből, hogy egyáltalán nem fizikai problémáról van szó. És azt hiszem, hogy alig öt percet beszéltem vele mikor elkezdte mondani, hogy a lánytestvére milyen gonoszul viselkedett vele. Abból ahogy mondta, tudtam, hogy ezt a történetet már sokadjára adja elő és hogy állandóan a testvérel kapcsolatban érzett keserűsége jár az agya. Azon kaptam magam, hogy magyarázom neki, hogy ha megbocsátana, bocsánatot kérne és kibékülne a testvérel, akkor számíthatna rá, hogy az egészsége megjavul. „Hah!” mondta. „Inkább meghalnék. Fogalmad sincs milyen gonosz volt hozzám.”

14 1Thessz 5:18 (Károli fordítás).

Úgyhogy a helyzet egy darabig nem javult.

De egy reggel, kora hajnalban, ez a nő írt egy gyönyörű és ihletett levelet a testvérének, amit megmutatott nekem. (A hajnalban van valami csodálatos. A napnyugta is jó. Az egyetlen baj vele, hogy napnyugtakor szinte mindenki ébren van és rohannak, szaladnak mindenfelé. Hajnalban szinte mindenki le van lassulva vagy alszik és az emberek sokkal inkább harmóniában vannak alvás közben. Ezért a hajnal általában jó időszak a spirituális dolgokhoz.) Azonnal bementem a városba és feladtam a levelet mielőtt még meggondolhatná magát. Mire visszaértem, *már* meggondolta magát – úgyhogy jó, hogy feladtam! Kicsit aggodalmaskodott, de postafordultával jött egy levél a testvérétől, aki nagyon boldog volt, hogy ki fognak békülni. És a nő még azon a napon, mikor megkapta a levelet a testvérétől, kibújt az ágyból és járt-kelt. Mikor utoljára láttam, boldogan indult útnak, hogy kibéküljön a testvérel. Van valami abban a régi mondásban, hogy a gyűlölet a gyűlölőben tesz kárt, nem abban, akit gyűlölnek.

Vannak emberek, akik kevesebb ideig gondolkoznak azon, hogy kivel kössék össze az életüket, mint, hogy milyen kocsit válasszanak. Egyszerűen belesodrónak kapcsolatokba.

Senkinek nem volna szabad belekezdenie a családi életbe hacsak nem olyan elhivatott rá, mint én a zarándoklatomra. Máskülönben tragédiák várhatóak. Emlékszem egy nőre, aki nem tudott kijönni a férjével és láttam, hogy semmi közös nincs bennük. Végül azt mondtam neki, „De hát egyáltalán minek mentél hozzá ahhoz az emberhez?” És ő azt mondta, „Az összes barátnőm házasodni készült és ő volt a legjobb, akit akkoriban meg tudtam szerezni.” Ez számtalanszor megtörténik. Belegondoltatok már, hogy miért van annyi válás? Olyan emberek vágnak bele a családi életbe, akiknek nem ez az elhívásuk.

Az érzelmi kötődés borzalmas dologgá válhat. Mikor problémákkal küszködő emberekkel dolgoztam, a kiváltó ok gyakran valamilyen érzelmi kötődés volt, amit nyilvánvalóan meg kellett szüntetni. Az egyikük egy tizenhat éves lány volt. Mostanra már valószínűleg boldog házasságban él valaki mással. Mindig azt mondom, hogy az idő minden sebet begyógyít, de akkoriban ő azt gondolta, hogy összetört a szíve mert a barátja valaki mást vett feleségül. Habár nehezen tette túl magát rajta, némi idő elteltével képes volt józanul látni, ami történt. Időbe telik. Ami azt illeti az emberek néha gyorsabban heverik ki egy szerettük halálát mintha egy szerettük elhagyja őket.

Az Aggódás Szokásról

Élj a mai napban! A tegnap csak egy álom és a holnap csak egy látomás, de a helyesen megélt mai nap minden tegnapot egy édes álommá és minden holnapot egy reményteli látomássá tesz. Sose gyötrődj a múlton vagy aggodalmaskodj a jövő miatt. Élj ezen a napon és élj jól!

Az aggodalmaskodás egy szokás. Olyasvalami, amin lehet változtatni. Én az aggodalmaskodásról való *lemondásnak* hívom ezt. Vannak módszerek, amik segítenek. Van, hogy beszélek egy angyali vallásos személlyel és kiderül, hogy még mindig képes aggodalmaskodni. Idő és energiapocsékolás teljes mértékben. Ha imádkozó ember vagy, aki hittel imádkozik akkor azonnal és automatikusan Isten elé viszed imában azt, ami miatt aggódsz és az ő kezében hagynod – a lehető legjobb kezekben. Ez egy kiváló módszer. Eleinte lehet, hogy jó párszor vissza kell vinned Istenhez, mielőtt kialakítod a szokást (én kialakítottam), hogy mindig mindent megteszel egy helyzetben, amit tudsz és a többi biztonságban Isten kezében hagyod.

Milyen gyakran fordul elő, hogy a jelen pillanat miatt aggódsz? A jelen általában rendben van. Ha aggodalmaskodsz, akkor vagy a múlt miatt gyötrődsz, amit már rég el kellett volna felejtened vagy nyugtalan vagy a jövő miatt, ami még el sem jött. Hajlamosak vagyunk átsiklani a *jelen pillanat* felett, pedig ez az egyetlen idő, amit az ember kap Istentől, arra hogy éljen. Ha nem éled meg a jelen pillanatot, akkor sosem jutsz el odáig, hogy élj. És ha a jelen pillanatban élsz, akkor valószínűleg nem fogsz aggódni. Számomra minden pillanat egy új és csodálatos lehetőség arra, hogy szolgáljak.

A Düh Szokásról

Megemlítek itt még pár másik szokást is. Az egyik a düh. A dühvel hatalmas energia jár együtt. Néha düh-energiának nevezik. Ne nyomd el: az kárt tenne benned. Ne engedd szabadjárá: az nemcsak benned tenne kárt, hanem a környezetet is felkavarná. Amit tenned kell, az az átalakítás. Valahogy fel kell használnod azt az óriási energiát konstruktív módon, egy elvégzendő feladatra vagy egészséges testmozgás formájában.

A legjobb módja, hogy erről beszéljek ha mondok néhány példát, hogy másoknak hogyan sikerült. Volt egy nő, aki az összes ablakot megpucolta a házban, egy másik nő kiporszívózta a házat ha kellett ha nem, egy másik kenyeret sütött – finom, teljes kiőrlésű gabonából készült kenyeret, egy leült és zongorázott: vad indulókkal kezdett, aztán lehiggadt és lágyabb dolgokat játszott, zsolttárogat és altatókat, akkor már tudtam, hogy minden rendben van vele.

Volt egy férfi, aki elővette a mechanikus fűnyíróját. Ne feledjétek, hogy a mechanikus fűnyírónak nincs motorja. Lehet, hogy sosem láttatok még ilyet! És lenyírta vele a nagy pázsitját. Én a szomszédos házban tartózkodtam. Aztán egy nap ájtött és elkérte a szomszédja motoros fűnyíróját. Beszéltem vele erről és azt mondta, „Ó, a düh-energia nélkül sosem volnék képes lenyírni azt a nagy pázsitot egy mechanikus fűnyíróval.” Láthatjátok, tényleg óriási energiáról van szó.

Volt egy férfi, aki a házasságát mentette meg. Olyan indulatos természetű volt, hogy a fiatal felesége már ott tartott, hogy elhagyja és viszi magával a két kis gyereküket. De a férfi azt mondta, „Változtatni fogok ezen!” Így is tett. Legközelebb mikor érezte, hogy dühkitörése lesz, ahelyett, hogy a tárgyakat vágta volna falhoz a házban, ahogy korábbi szokása volt, fogta magát és elment kocogni. Körbe körbe a háztömb körül, amíg már nem bírta tovább és minden energia elszállt belőle – és ezzel megmentette a házasságát. Működött. Találkoztam vele évekkel később és megkérdeztem, „Nos, még mindig eljársz kocogni?” „Ó, csak egy kicsit, edzés gyanánt,” mondta, „de évek óta nem volt dühkitörésem.” Ahogy konstruktívan használod az energiát, elhagyod a megdühödésre való szokást.

Ezek a módszerek gyerekekkel is működnek. Emlékszem egy tíz éves fiúra. Az édesanyjának próbáltam segíteni, mert nagyon nehezen boldogult vele. Dühkitörései voltak és egyszer mikor nyugodt volt megkérdeztem tőle, „Az összes dolog közül, amit csinálsz, mi a legfárasztóbb?” Ő azt válaszolta, „Talán felfutni a ház mögötti dombra.” És ezzel találtunk egy csodálatos megoldást. Valahányszor az édesanyja észlelte egy közelgő dühkitörés jeleit, kitessékelte az ajtón és azt mondta, „Szaladj fel a dombra!” Ez olyan jól működött, hogy mikor egy tanító mesélte nekem, hogy hasonló gondjai vannak egy nagyjából egykorú fiúval, azt javasoltam neki, hogy mondja a gyerekeknek, hogy fussa körbe az iskolát és ez is bevált.

Mesélek nektek egy másik párról. Ők egyszerre lettek dühösök és úgy döntöttek, hogy körbejárják a háztömböt. Az egyik ment az egyik irányba, a másik a másikba, de rendszeres időközönként összetalálkoztak. És mikor képesek voltak barátságban találkozni, együtt hazasétáltak és megbeszélték, hogy mi volt az oka a dühüknek és mivel lehetne ezt elkerülni a jövőben. Ez egy nagyon okos dolog volt. Sose próbálj beszélni valakivel, aki dühös, mert abban a pillanatban az az ember nem racionális!

Még egy történetet elmondok egy fiatal anyukáról. Három gyermeke volt, még nem iskolás korúak és ezt mondta, „Mikor dühös vagyok, legszívesebben futni mennék de nem hagyhatom ott a három pici gyerekemet. És általában az a vége, hogy rajtuk töltöm ki a dühömet.” Azt mondtam neki, „Helyben futni próbáltál már?” Már láttam is magam előtt, ahogy helyben fut. Azt írta nekem: „Béke, ez csodálatosan bevált. Nemcsak hogy levezetem vele a düh-energiát de a gyerekeket is szórakoztatja!”

A Félelem Szokásáról

A félelem is egy szokás. A félelmet tanítani lehet másoknak és ez állandóan folyamatban van. A félelem így marad fenn.

Bennem a legkisebb félelem sincs. Isten mindig velem van. De volt egy barátom, aki félt az emberek egy bizonyos etnikai csoportjától. A férjét átirányították egy új helyre és a barátom azon kapta magát, hogy azok között az emberek között él, akiktől mindig félt. Dolgoztam vele és először megismertettem vele ezeknek az embereknek a zenéjét, mert ő zenész volt. Aztán találtam egy nőt, ebből a bizonyos csoportból, akinek volt két gyereke, nagyjából egykorúak a barátom két gyerekével és elmentünk hozzájuk. A két kisfiú együtt elszaladt valahova és a két kislány is együtt elszaladt valahova, mi pedig elkezdtük megismerni egymást. Természetesen hamar összebarátkoztak. Emlékszem, volt egy idő, mikor elmentek egymás gyülekezetébe. Aranyos volt. Egyik vasárnap együtt elmentek az egyik templomba, másik vasárnap együtt a másikba. Nagyon érdekes volt látni, hogy mikor megismerték egymást, rájöttek, hogy sokkal több hasonlóság van köztük, mint különbség. Megszerették egymást, miután megismerték egymást.

Ismertem egy hölgyet, aki angolt tanított egy egyetemen. Ha bármikor a legkisebb mennydörgést meghallotta a távolban, hisztérikus lett. Mikor pici gyerek volt és dörgött az ég, az édesanyja szaladt és bebújt az ágy alá, a gyermek meg természetesen ment utána. Az édesanyjától tanulta meg félni a viharokat – más példájából. A gyerekeket így tanítják.

Szinte minden félelem az ismeretlentől való félelem. Akkor mi a megoldás? *Az, hogy megismered azt, amitől félsz.* Mielőtt megbarátkozhattunk a viharokkal, meg kellett tanulnunk vele a biztonságra vonatkozó összes szabályt, de célt ért a dolog.

Elmondok még egy történetet a félelemről. Hallottam már nőkről, akik félnek az egerektől. És személyesen is ismertem nőket és férfiakat, akik féltek a kutyáktól. De ez a nő a macskáktól félt. Nem vadmacskáról beszélek – csak közönséges, átlagos, házi macskákról. Voltak macskák a környéken, ahol lakott. Az összes barátjának volt macskája. Valahányszor találkozott egy macskával sikított, elfutott, hisztérikussá vált. Elmondta nekem, hogy szerinte az összes macska, akivel találkozik arra készül, hogy a torkának ugorjon. Erre egy pszichiáter azt mondaná, hogy, "Mikor csecsemő volt, megijesztette egy macska; ő már elfelejtette de a tudatalattijában ott van." Ami lehet, hogy igaz. Nem számít. Én azt mondtam, „Ha meg akarsz szabadulni a macskáktól való félelmedtől, akkor meg kell ismerned egy macskát.” „Na azt nem!” válaszolta. Azt mondtam, „A kiscicáktól is félsz?” „Ha elég kicsi akkor nem,” válaszolta. Úgyhogy kölcsönkértem egy aranyos, pici cicát. Azt mondták, hogy visszavihetem ha akarom, de meg is tarthatom. Elvittem hozzá és azt mondtam, „Na, félsz tőle?” „Ó, ettől az apróságtól nem,” válaszolta. „Akkor jó,” mondtam, „most meg kell ismerkednetek egymással. Etetned kell és játszani vele.” És természetesen tudjátok, hogy mi lett a történet vége. A cica macskává nőtt de addigra már annyira kötődött hozzá, hogy nem akart lemondani róla.

Vannak félelmek, amik előző életek tapasztalataiból erednek. Ami azt illeti, az utolsó probléma, amiről beszéltem nektek, lehet, hogy ilyen jellegű volt. A megoldásuk ugyanaz. Megismered azokat a dolgokat, amiktől félsz.

Van néhány olyan eset, amikor kissé más technikát kell alkalmazni. Elmondok egy példát, amikor a fokozatos módszert használtuk. Ez a nő attól félt, hogy kis szobákban aludjon; hajlandó volt bemenni kis méretű szobákba, de a bennük való alvásra nem. Ennek a félelemnek a gyökere egy korábbi élettapasztalatban volt. Segítségért jött hozzám, oda, ahol dolgoztam. Felállítottunk neki egy kempingágyat a könyvtár (egy nagyon nagy szoba) sarkában. Még ott is félt egyedül aludni úgyhogy felállítottam egy másik kempingágyat is és az első éjszaka ott aludtam vele. Aztán mikor megtanult legalább a könyvtárban egyedül aludni, átraktuk az ágyat az ebédlőbe, ami a második legnagyobb szoba volt. Az első éjszaka mellette aludtam, aztán később fokozatosan megtanult egyedül aludni. Aztán megpróbálkoztunk a házban levő legnagyobb hálószobával és így

tovább egészen addig, amíg képes lett egy kis hálósobában aludni.

Nem feltétlenül muszáj ezt a fokozatos módszert alkalmazni. Mi így csináltuk mert van néhány fajta félelem, amit könnyebb a fokozatos technikával kezelni. Egy másik ilyen félelem a tériszony és ez is származhat egy korábbi tapasztalatból. Biztosíthatlak titeket, hogy van néhány fiatal, életerős egyén, akinek tériszonya van.

Én azt csináltam mikor valakinek tériszonya volt, hogy felvittem őket olyan magasságba, ahol még kényelmesen érezték magukat de tényleg nem akartak feljebb menni. Aztán egy darabig ott maradtam velük. Végül egyedül hagytam őket valami olvasnivalóval, valamivel, amivel lefoglalhatják magukat, amíg eltöltenek egy kis időt abban a magasságban. A következő nap rögtön felmentünk abba a magasságba és még egy picit feljebb. Végül felértek a legmagasabb pontra, megszokva a magasságot és soha többé nem félve tőle.

Feltették nekem a kérdést, hogy lehet-e egy bizonyos mértékű félelem egészséges. Nem hiszem, hogy bármennyi félelem lehet egészséges. Hacsak nem arról van szó, hogy ha félsz az utcán akkor körülnézel mielőtt átkelsz az úttesten. De tudjátok, én abban hiszek, hogy kötelességünk mindent megtenni magunkért, amit lehet, ezért mielőtt átkeljek az úttesten, mindig körülnézek. De nem hiszem, hogy ez félelem. Ez csak józan ész. Számomra ez nincs kapcsolatban semmilyen félelemmel. Például tudom, hogy ha kavicsok vannak szórva egy sima felületű sziklára, könnyen lehet, hogy megcsúszok, ha a kis kavicsokra lépek, úgyhogy óvatosan elkerülöm. Nem félek, egyszerűen ez az ésszerű cselekedet.

Az Isteni Oltalomról

Nemrég, mialatt egy csoportot vezettem egy oktató és inspiráló túrán, Hawaii négy szigetén keresztül, egy rendőr figyelmeztetett minket, hogy ne aludjunk a parton. Kiderült, hogy történt egy gyilkosság azon a parton. Nagyon aggasztott ez a sok félelem, amit azokon a szép szigeteken terjesztettek. Bennem nem volt félelem. A csoport egyik tagja megpróbált beszélni nekem a parton leselkedő veszélyekről. Azt mondtam neki, „Mindannyian az őrangyalom védelme alatt állunk.” És a legkisebb baj sem ért minket a parton.

Egy este ott voltunk a parton és azt hiszem mi voltunk az egyedüli angolszász származásúak. A többiek olyan kedvesek voltak. Néhányan odajöttek hozzánk és az egyikük azt mondta, „Láttam magát néhány éve a tv-ben.” Ez öt évvel ezelőtt lehetett, mikor először látogattam meg a szigeteket. Még autogramokat is kértek! Szóval, szerintem nem kellene nyugtalankodnunk. Nem hiszem, hogy nyugtalankodással bármit elérhetnénk, azon kívül, hogy vonzasként működik. „*Megtörtént, amitől tartottam.*” Én tökéletesen biztonságban éreztem magam a parton, úgy éreztem, hogy az egész társaságom védelem alatt áll és ez így is volt.

Én kifejezetten érzem, hogy védelem alatt állok. Kétszer fordult elő, hogy úgy éreztem, hogy ki kell szállnom a kocsiból, amiben utaztam és egyszer meg is tudtam, hogy miért. Nem akkor szálltam ki mikor két középiskolással lejtöttünk a Grapevine autópályán Los Angelesbe. Ki akarták próbálni, hogy milyen gyorsan tud menni a régi Chevy, lejtőn lefelé. Én a hátsó ülésen ültem és tökéletesen jól éreztem magam. De egyszer egy olyan férfival utaztam, aki whiskyt ivott és felajánlottam neki, hogy vezetek helyette. Megmutattam neki a jogosítványomat de nem engedte át a kormányt, ezért megkértem, hogy engedjen ki az elágazásnál. Ezután egy kis teherautó vett fel és még öt mérföldet sem tettünk meg mikor megláttuk a kocsit, amiben korábban utaztam. Belehajtott egy patakmederbe és útközben horzsolt egy nyárfát. Azon az oldalon, ahol én ültem a szélvédő betört és a kocsiteteje be volt horpadva. Úgyhogy ez alkalommal láthattam, hogy miért éreztem úgy, hogy ki kell szállnom. A sofőr nem sérült meg súlyosan. Volt néhány vágás rajta de nem esett komoly baja.

Egy másik alkalommal nem láttam meg a végkifejletet de éreztem, hogy ki kell szállnom. Ez

a férfi vigyázatlanul vezetett. Átment a középső, kettős elválasztó vonalon és megelőzött más autókat ott, ahol nem volt rálátása az útra. Úgyhogy kiszálltam. Aztán a kereszteződésnél felvett egy férfit, aki keletnek tartott, így sosem láttam, hogy mi történt a másik kocsival. Nem is tudom. Remélem semmi.

Tehát egy bizonyos mértékű ésszerűség jó dolog, mint például a körülnézés, mielőtt átkelsz az úttesten de ebbe semmiképp sem tartoznak bele az esztelen félelmek, amik számos emberi lény fejében ott vannak. Ha valaki fél valamitől – mondjuk attól, hogy a parton aludjon – akkor valahányszor otthon lefekszik aludni, attól is félnie kell. Gondolj bele, hány embert ölnek meg a saját otthonában. Vagy amikor egy hotelszobában alszol. Gondolj bele hány embert ölnek meg hotelszobákban. Ez a fajta gondolkodás nevetséges viselkedéshez vezethet.

Én érzem, hogy teljes védelem alatt állok. Ha az az érzésem lett volna, mint abban a két autóban, akkor az egész csoportot elvittem volna a partról. De teljes védettséget éreztem; a legkisebb nyugtalanság sem volt bennem. Tudtam, hogy tökéletesen biztonságban vagyunk a parton töltött idő alatt.

Sok minden van, amit nem értünk teljesen. Csak tudjuk, hogy megtörténnek. Például én meg lettem óvva bizonyos dolgoktól, amik árthattak volna nekem. Egy úton gyalogoltam, amiről tudtam, hogy keskeny. A fák összeértek felettem, nem láttam tisztán, hogy merre megyek de korábbról ismertem ezt az utat és láttam a fényt az alagút végén. Nagyon gyorsan mentem, mikor valami, amit csak egy erőnek tudok nevezni, megállított. Elég ereje volt ahhoz, hogy megállásra késztessem. Aztán elindultam újra, nagyon óvatosan, hogy lássam mégis mi történhetett – és szögcsapadékot találtam az úton keresztbe kifeszítve. Az út végén a szarvasmarhák kerítését javították, amiről én nem tudtam és ezt a drótot azért húzták oda, hogy megakadályozzák az állatok elbóklását. Befutottam volna ha nem vagyok megállítva. Sokkal jobban védenek minket, mint hinnénk.

A legjelentősebb dolog ezen a téren akkor történt velem, mikor autót vezettem. Azóta már lemondtam arról, hogy jogosítványom legyen de végig amíg vezettem, jó, stabil sofőr voltam és a kocsit mindig az irányításom alatt volt. Ekkor valaki más autóját vezettem egy olyan úton, ami még nem volt befejezve. Egy lejtőről lefelé jövet az út végén volt egy közlekedési lámpa, ahol vagy az egyik vagy a másik irányba kellett fordulni. A kocsik haladtak mindkét irányba és kanyarodtak is az útra, ahonnan én érkeztem. Mikor láttam, hogy a lámpa pirosra vált, én természetesen ráléptem a fékre de a fék nem működött! Megragadtam a kéziféket. Az sem működött. Arra gondoltam, hogyha hátramenetbe tudnám tenni a kocsit, akkor megállna, habár szétszakadna az egész. Megpróbáltam hátramenetbe tenni de nem volt hajlandó. Egy kombit láttam magam előtt, benne két kis gyerekkel, akik a hátsó ablakon keresztül nézelődtek. Meg *kellott* állítanom a kocsit! Balra nem fordulhattam – arra egy sziklafal volt – és kocsik jöttek, gyorsan és sűrűn. Jobbra egy sziklafal volt egy árokkel és az én kis véges elmém azt mondta, „Válaszd az árkot, súrold a sziklafalat. Az meg fogja állítani a kocsit. Megtépázza majd de meg is állítja.” *Nem voltam képes megtenni.* Ez volt az egyedüli alkalom az életemben mikor egy kocsit irányítása kikerült a kezeim közül. Az autó balra fordult, átment két kocsit között és felszaladt egy kis földútra egy emelkedőn, ami persze megállította. Nem tudtam, hogy az a földút ott van, nem láthattam.

Szóval, láthatjátok, ilyen elképesztő dolgok történtek velem. Érthetitek már miért érzem úgy, hogy tökéletes védelem övez. Ez a védelem ráadásul kiterjed bármilyen csoportra, akikkel vagyok.

Egy Hasznos Meditáció

Szeretném ezt a kis meditációt megosztani veletek. Először is, egyetérthetünk abban, hogy Isten védelme körülvesz minket? Tudatosítsd magadban, hogy Isten szépséges gyermeke vagy, aki mindig Isten kezében van. Fogadd el Istent... fogadd el Isten védelmét... igazán nincs probléma, amitől félni kellene. Tudatosítsd magadban, hogy te nem az agyag öltözet vagy. Tudatosítsd

magadban, hogy nem az én-központú természet vagy, ami szükségtelenül irányítja az életedet. Tudatosítsd magadban, hogy te az Isten-központú természet vagy. Isten belső Királysága. A szívben lakó Krisztus. Azonosulj az igazi valóddal!

Béke... légy nyugodt... és tudd... hogy én vagyok Isten.

Béke... légy nyugodt... és tudd... hogy vagyok.

Béke... légy nyugodt... és tudd.

Béke... légy nyugodt!

Béke... légy!

Béke...

Béke...

Béke...

És most abban a tudatban, hogy Isten tökéletes gyermekei vagyunk, örökkévalók és elpusztíthatatlanok, menjünk mind különböző útajainkon szeretetben de maradjunk együtt szüntelenül lélekben! Isten áldjon titeket és mindnyájatoknak békét kívánok!

Spirituális Életet Élni

KEZDETBEN a gyaloglást nem csak azért vállaltam magamra, hogy kapcsolatot teremtsék az emberekkel, hanem imádságra összpontosításként is, hogy segítsen koncentrálnom a békéért szóló imámra. Akkor még nem tudtam folyamatosan imádkozni. Szintén végigcsináltam egy negyvenöt napon át tartó imádkozást és böjtöt, imádságra összpontosítás gyanánt.

Az első néhány év után az imádságra összpontosítást segítő technika teljesen szükségtelenné vált mert megtanultam *megállás nélkül imádkozni*. Olyan mély kapcsolatot alakítottam ki, hogy a tudatom imádkozó részébe beilleszthetek bármilyen körülményt vagy személyt a világon, amiért vagy akiért imádkozni akarok és a többi automatikusan történik.

Előfordul, hogy valami visszakerül az elmém tudatos részébe mert muszáj nagyon alaposan összpontosítanom rá. Ha valaki nagyon nehéz helyzetben van és felbukkan az elmém gondolatként akkor néha a vizualizációs imádságot használom, ami számomra kezdettől fogva egy természetes dolog, de tudom, hogy ezzel nem mindenki van így. Kinyúlok – az isteni természetem nyúl ki – hogy felvegyem a kapcsolatot az ő isteni természetükkel. Aztán úgy érzem, hogy emelem őket felfelé, emelem felfelé, emelem felfelé, aztán érzem, hogy Isten fényét rájuk irányítom. Megpróbálom elképzelni, ahogy Isten fénye beragyogja őket és végül látom, ahogy állnak és kinyújtják a karjaikat, aranszínű ragyogástól körülveve. A többit Istenre bízom, ettől fogva az ő kezeiben vannak.

Mindenkiben, akivel találkozok – bár talán néhányukon az én-központú természet uralkodik és talán nincsenek is tisztában a saját potenciáljukkal – az isteni szikrát látom és ez az, amire koncentrálok. Az én szememben minden ember szép; számomra ragyogó fényeknek látszanak. Mindig hálát érzek ezekért a szépséges emberekért, akik velem járnak a földet.

Ezért az imám részben a hála érzésének kifejezése és természetesen az őszinte szeretet érzésének kifejezése Isten összes gyermeke és Isten minden alkotása iránt. Az ima a pozitív gondolatok összpontosítása. Röviden ennyit az imáról.

Az Imádkozás Módjai

Minden egyes nap magad elé képzelheted Isten fényét és elküldhetek valakinek, akinek segítségre van szüksége. A benned levő isteni természet ki kell nyúljon és meg kell érintse az isteni természetet másokban. Benned van a világ világossága és ezt meg kell osztani az emberekkel.

Képzeld el egy aranszínű fényt magadban aztán áraszd szét! Először a közvetlen környezetedre – a baráti körödre és a családtagjaidra – aztán fokozatosan a világra. Folytasd a vizualizációt azzal, hogy Isten arany fénye körbeveszi a földünket.

És ha valamilyen gondod van, vidd azt imában Isten elé és képzelj el Isten kezeiben. Aztán hagyd ott, tudva, hogy a lehető legjobb kezekben van és fordítsd a figyelmed más dolgokra.

Ez nem az egyetlen ima, amit elmondhatsz de úgy találtam, hogy egyeseknek, akik nagyon nagy bajban voltak ez a vizualizációs ima segített. Később hallottam eredményeket, ezért csinálom egy kicsit ezt.

Megemlítem még a hálaadás szüntelen imáját – én állandóan a hála tudatában élek. A világ olyan szép, ezért hálás vagyok. Az energiám kimeríthetetlen, ezért hálás vagyok. Be vagyok kötve

az Univerzális Energia forrásába, ezért hálás vagyok. Be vagyok kötve az Univerzális Igazság forrásába, ezért hálás vagyok. A hála érzése állandóan bennem van, ami egy ima.

Amíg tanulod, tény, hogy hasznos lehet ha kiválasztasz bizonyos órákat vagy akár különleges formákat az imádkozásra... Ezt belátom.

Számos alkalommal, emberek írtak nekem, és azt mondták „Béke, imádkoznál velem délután négy órakor vagy este kilenckor, ami nyári időszámítás szerint ekkor és ekkor van?” Visszaírok és azt mondom nekik, hogy „Miattam nem kell mindezt kiszámolnod – csatlakozz be *bármikor* és máris velem imádkozol én meg veled mert én állandóan imádkozom.”

A megállás nélküli imádságnak nincs kötött szerkezete, sőt még szavak sincsenek benne. Ez nem más mint állandóan tudatában lenni az egységnek Istennel; ez a jó őszinte keresése; és összpontosítás a keresett jóra, abban a hitben, hogy elérhető. Minden helyes ima jó hatást vált ki de ha az egész életed imádságra szánod, azzal megsokszorozod az erejét... Senki sincs igazán tisztában az imádság teljes erejével. Természetesen van kapcsolat imádkozás és cselekvés között. A *fogékony imádkozás* belső meglátásokhoz vezet, amiknek következménye a megfelelő cselekedet.

Hadd mondjak el egy történetet egy imára kapott válaszról. Egy éjszaka, ahogy a néptelen autópálya mellett gyalogoltam felvett egy fiatal rendőr. Azt hiszem a szándéka az volt, hogy a biztonságom érdekében őrizetbe vegyen. Azt mondta, „Hát, ebből a városból senki nem menne ki az autópálya mellett, ilyenkor éjjel.”

Én azt mondtam neki, „Nos, tudja én minden félelem nélkül gyalogolok. Így nem vonzok magamhoz olyan dolgokat, amik nem jók. Úgy mondják, *megettörtént, amitől félttem*. De én nem félek semmitől és csak jóra számítok.”

Ennek ellenére csak bevitt és egy cellában találtam magam. A padlón régi újságpapírok, cigaretta csikkek és mindenféle régi dolgok heverték elszórva. A berendezés egy darab földre helyezett matracból és négy kopott pokrócból állt. Két nő próbált közösen aludni azon az egyetlen matracon. Elmondták nekem, hogy előző este nyolc nő osztozott azon, amit ez a cella tud nyújtani. A fogvatartottak között általában elég barátságos érzület volt. Azt mondták nekem, „Két pokrócra lesz szükséged, mert te a földön fogsz aludni.” Úgyhogy fogtam egy újságot, megtisztítottam egy részt a padlón aztán leterítettem egy pokrócot majd egy másik pokróccal betakartam magam és elég kényelmesen aludtam.

Nem ez volt az első alkalom, hogy betonon aludtam, sem az utolsó. Ha nyugodt vagy tudsz aludni bárhol. Mikor reggel felébredtem, egy férfit láttam, amint a rácsokon keresztül bámul. Ezt kérdeztem tőle, „Hány órakor ül össze a bíróság?” Ő azt mondta, „Nem tudom.” Mire én, „Hát maga nem rendőr?” „Nem,” válaszolta „én csak szeretem nézni a lányokat.” Ez volt az egyik elfoglaltság a városban. Bárki bejöhett az utcáról és megnézhetette, hogy ma éppen kit tartanak bent: „Menjünk, nézzük meg a csajokat!”

Az egyik nő középkorú volt és ittas randalírozás miatt zárták be. Azt mondta nekem, hogy ez már a hetedik kihágása, ezért nem nagyon rázza meg a dolog. De a másik egy tizenhét éves lány volt. Ő úgy érezte, hogy az egész élete tönkre lett téve, emiatt az eset miatt. Azt mondtam neki, „Velem másodjára történik ez és egyáltalán nem érzem úgy, hogy az életem tönkrement volna!” Sikertelenül egészen felvidítanom és arról beszéltünk, hogy mihez fog kezdeni, mikor kiengedik. Úgy volt, hogy aznap vagy a következő nap szabadjára engedik.

Aztán őrségváltás történt. Felügyelőnőt nem is láttam. Az új őr meglátott és azt mondta, „Maga mit csinál itt? Láttam a képét az újságban. Hallottam a rádióban.” Aztán egyszerűen elengedtek.

De mielőtt elmentem volna, szereztem egy seprűt a férfitől, aki ott takarított és odaadtam a lányoknak, hogy kitararíthassák a cellájukat. Szereztem nekik egy fésűt is; a hajuk teljesen

gubancos volt. Már nagyjából egy hete voltak ott fészű nélkül.

Amit valójában el akartam mondani nektek az az, hogy a tizennyolc éves lány egy mélyen vallásos személy volt. Kétségbeesetten imádkozott segítségért. Én azt hiszem, hogy az imájára való válaszként vittek be azon az éjjelen az autópálya mellől és csuktak a börtön rácsai mögé.

Az ima legfontosabb része az, amit *érezünk* és nem az, amit mondunk. Sok időt töltünk azzal, hogy elmondjuk Istennek, szerintünk mit kellene tenni és nem eleget azzal, hogy csendességben várunk, hogy Isten megmondja, mit tegyünk.

Isten törvényei mellett, amik mindannyiunk számára ugyanazok, létezik Isten útmutatása is, ami minden egyes emberi lélek számára egyedi. Ha nem tudod, hogy mi Isten útmutatása az életedre nézve, próbálhatod megelni fogékony csendességben. Én a természet szépségében tettem sétákat fogékony csendességben. Csodálatos meglátásaim lettek, amiket aztán átültettem gyakorlatba az életemben.

Lehet, hogy számodra megfelelőbb ha szép, felemelő zenét hallgatsz vagy elolvasol néhány szép szót és fontolgatod őket. Számomra mindig a természet szépségei voltak a leginspirálóbbak és valójában ez volt az idő, amit Istennel töltöttem egyedül. Nem tartott tovább egy óránál vagy még addig sem és olyan sokat kaptam belőle.

Ma a fiatalok légzési gyakorlatokról és meditációs technikákról beszélnek nekem, amik egyes kultúrákban minden bizonnyal vallásos gyakorlatok. De én amondó vagyok, hogy nézzétek meg, hogy mi mindent kaptam az Istennel egyedül töltött időben: A körülöttem levő szépségből az inspirációm; a fogékony csendességből a meditálásomat; és a gyaloglásból nem csak a testmozgást de a légzési gyakorlatot is. Négy dolgot egyszerre! Hiszek abban, hogy az időmet jól kell felhasználnom. De nem erőltetheted túl, mikor négy dolgot végzel egyszerre.

Előfordult, hogy esztelen emberek kimerítő légzési gyakorlatokkal vagy meditációs technikákkal kikészítették magukat és nem kívánatos állapotba kerültek, ahelyett, hogy spirituális állapotba kerültek volna. (Igen, jóval a pszichedelikus drogok előtt!) Én mindig egy virág bimbójára gondolok. Ha megfelelő körülményeket teremtess akkor egy szép virág nyílik ki belőle de ha türelmetlen vagy és megpróbálsz szétfeszíteni a szirmokat akkor maradandó kárt okozol a virág földi életében. A virágot meg lehet feleltetni egy földi emberérettel. Biztosítsd a megfelelő, növekedést elősegítő körülményeket a lelki beéréshez és valami szépséges fog kinyílni.

Mikor úgy érzed, hogy a lelked némi emelést igényel, próbáld ki, hogy korán lefekszel és korán felkelsz, hogy megélhesd a hajnali csendességet. Aztán a békés 'összhangot lelt' érzést, ami megszáll, vidd magaddal a napodba, bármivel foglalatoskods is.

Azoknak, akik a spirituális életet keresik, ezt a négy gyakorlatot javaslom minden nap elvégezni: Tölts időt egyedül, fogékony csendességben. Mikor dühös vagy vagy bármilyen negatív érzés hatalmába kerülsz, szánj időt arra, hogy egyedül lehess Istennel. (Ne beszélj dühös emberekkel; nem racionálisak és nem fognak rajtuk az érvek. Ha te, vagy ők dühöseks vagytok, a legjobb elmenni és imádkozni.) Képzeld el Isten fényét minden nap és küldd el valakinek, akinek segítségre van szüksége. Végezz testgyakorlást, a test a lélek temploma.

A Böjtölésről.

Kaptam kérdéseket a negyvenöt napig tartó imával egybekötött böjtömmel kapcsolatban. Én ima-fegyelmi segédeszközként vállaltam magamra a böjtöt, hogy segítsen koncentrálnom a békéért folytatott imámra. A zarándoklatom második évében volt ez, mikor lassan haladtam visszafelé az

országban keresztül és nem gyalogoltam nagy távolságokat.

A böjtölésnek lehet nagy lelki jelentősége és bár én akkor már megeltem a belső békét; lehet, hogy a böjt segített abban, hogy megtanultam megállás nélkül imádkozni.

A böjtölés alatt egy csontkovács otthonában voltam, aki a böjtölést gyógy módként alkalmazta. Látni akarta, hogy egy egészséges ember hogyan reagál a böjtölésre mert egészséges embernek még sosem írt fel böjtöt. Barátként beszéltem vele; csak megfigyelt, nem vizsgált meg. (Sok doktor barátom van, köztük orvosok is – de soha egyikük sem kezelte, még csak meg sem vizsgáltak. Habár időnként egy fogorvos barátom megcsinálja egy régi lyukas fogamat, ami a fiatalabb napjaim rossz étkezési szokásainak az eredménye.) A böjtöm előtti utolsó étkezés alkalmával egy grapefruitot és két narancsot ettem, így nem voltam szomjas. Az első három napon étel és víz nélkül voltam. Ezt követően vettem magamhoz szobahőmérsékletű desztillált vizet. Semmi mást. És mikor megszakítottam a böjtömet, nem tettem semmi szokatlant – a böjtök megszakításának bevett módján történt. Az első napon egy frissen facsart narancs leve, minden órában. A második napon két frissen facsart narancs leve, felváltva egy grapefruit levével, minden második órában. Egy grapefruit és két narancs három alkalommal a harmadik nap és aztán mindig egy kicsit hozzáadva, míg egy héttel a böjt után már egész adagokat tudtam enni.

Nem különbözött a böjtölés megszokott sémájától. Betartottam a böjtölés törvényeit: tilos a nagy mértékű megerőltetés. Nem gyalogoltam hosszú távolságokat de folytattam a gyaloglást. Az orvosnak gépeltem valamennyit. Addig tartott a gépelés, amíg el nem vette az írógépet, nagyjából egy hónappal a böjt kezdete után. Úgy gondolta, hogy jobb ha nem használom többet így attól kezdve kézzel írtam, ami valójában nehezebb volt mint a gépelés. De ezekben a dolgokban megteszek mindent, amit tudok.

Nem mentem be és beszéltem a pácienseivel annyit, amennyit szerettem volna mert ő nem akarta, hogy olyan sokat mozogjak. Időnként azért találkoztam velük, hogy segítsék lelket önteni beléjük.

A böjtöm alatt egyszer – emlékszem, hogy az ébrenlét és alvás közti állapotban voltam – felnéztem és egy lehangoló látványt nyújtó keresztet láttam magam felett. Egyszerűen lógott a levegőben és én tudtam, hogy valakinek magára kell vállalnia a terhet. Felnyúltam, hogy elfogadjam és abban a pillanatban felemeltem a kereszt fölé, ahol minden könnyed és szép volt. Csak a hajlandóságra volt szükség, hogy elfogadjam a terhet – és aztán felébe emeltem. Nehézségek helyett csodálatos öröm és béke érzésére leltem.

A Gyógyításról.

Nagyon óvatosnak kell lenni mikor valaki másokért imádkozik, hogy a *kiváltó ok*, ne pedig a tünet megszűnéséért imádkozzon. Ez egy egyszerű gyógyító ima:

„Hozd ezt az életet harmóniába az Isteni Szándékkal... add, hogy ez az élet harmóniába kerüljön Isten Akaratával! Éljen úgy, hogy mindenki, aki találkozik veled, lélekben emelkedve távozzon, hogy mindenki aki téged áld, megáldassék, hogy mindenki, aki szolgál neked, a legnagyobb megelégedésben részesüljön. Ha bárki ártani próbálna neked, kerüljenek kapcsolatba az Istenről alkotott gondolatoddal és gyógyuljanak meg általa.”

A nyomulós lelki gyógyítók azok, akik a tünetek és nem a kiváltó ok eltávolításán dolgoznak. Ha káprázatra vágysz, káprázat lesz a jussod; nem Istent fogod kapni. Tegyük fel, hogy én egy lelki gyógyító vagyok, aki melletted lakik és te azért döntöttél úgy, hogy ebbe az életbe jössz, hogy szembenézz valamilyen fizikai tüsszettel, amíg el nem távolítottad a kiváltó okot. De amikor a tünet jelentkezik, én megszüntetem. És mikor a tünet újra jelentkezik én újra megszüntetem és gondom van rá, hogy az a tünet mindig kezelve legyen.

Mikor pedig átlépsz az élet testtelen oldalára, valamilyen teljesen eltérő okból, ahelyett, hogy áldanál engem, amiért eltávolítottam a tünetet azt fogod mondani, „Az a kotnyeleskedő! Azért

jöttem, hogy megoldjam ezt a problémát de ez a nő folyton eltávolította a tünetét és így sose oldottam meg!”

Erre gondolok, mikor arról beszélek, hogy vannak, akik megelégszenek azzal, hogy egy probléma tüneteit kezelik. Mikor valaki beleavatkozik egy másik ember életébe, nemcsak, hogy a tünetek újra fognak jelentkezni de a kezelt személy magával viszi őket egy másik életbe. A legtöbb gyógyító nem tudja ezt és vidáman gyógyítják a tüneteket.

Bevallom, hogy nagyon régen, mielőtt igazán tudtam volna, hogy mit csináljak, mikor problémákkal küzdő emberekkel dolgoztam, azzal nyugtattam őket, hogy a kezeimet a tarkójukra és a homlokukra helyeztem. Ma már persze ilyet nem tennék. Nem voltam tudatában, hogy ezzel a pusztán vigasztalásnál többet teszek. Manapság a felmerülő problémákat a tudatom imádkozó részébe helyezem. A lehető legjobb kezekbe helyezem – Isten kezeibe és a figyelmemet más dolgokra fordítom.

A Gondolatok Ereje.

Az én-központú természeted szolgája vagy, vagy az isteni-természet vezeti az életed? Tudod-e, hogy az életed minden pillanatában teremtesz a gondolataiddal? Kialakítod a saját belső körülményeidet és hozzájárulsz ahhoz, hogy milyenné alakulnak a külső körülmények.

A keresztény tanítások azt mondják nekünk, hogy „Ahogy az ember a szívében gondol, olyan ő.”¹⁵ Ami teljesen egyértelmű kifejezése annak, hogy mi hozzuk létre a körülöttünk levő körülményeket. Ha képesek lennénk egy kicsit mélyebben belelátni az életbe, láthatnánk, hogy a fizikai nehézségek lelki nehézségek tükröződései és hogy a negatív gondolatok és érzések sokkal ártalmasabbak mint a betegséget okozó baktériumok.

Ha rájössz, hogy mekkora hatalma van a gondolataidnak, sosem gondolnál többé kishitű vagy negatív gondolatokat. Mivel a gondolatokkal teremtünk, muszáj nagyon erősen összpontosítanunk a pozitív gondolatokra. Ha azt gondolod, hogy valamit nem tudsz megtenni, akkor nem tudod megtenni. De ha azt gondolod, hogy meg tudod tenni, lehet, hogy meglepetés fog érni, mikor felfedezed, hogy így van. Fontos, hogy a gondolataink mindig a körül forogjanak, ami a lehető legjobb kifejelete egy adott szituációnak – a jó dolgok körül, amik szeretnénk, hogy megtörténjenek.

Találkoztam néhány New Age hívővel, akik hallottak valamilyen katasztrófa megjövendöléséről és tulajdonképpen erre koncentráltak. Micsoda szörnyű dolog ez! Hiszen az életünk minden pillanatában teremtünk a gondolataink által. És hozzájárulunk a körülményeink kialakulásához.

Mikor bármilyen katasztrófa beharangozását hallod, annak oka van. Az ok pedig az, hogy latba vedd a pozitív gondolkodásod teljes erejét az ellenkező irányba.

Például mikor tucatjával jöttek az előrejelzések, hogy fél Kalifornia bele fog csúszni a tengerbe egy szörnyűséges földrengés következtében, én szándékosan úgy alakítottam a terveimet, hogy Kaliforniának abban a részében legyek. Még egy apró rázkódás sem történt. De nem tudtam találkozni néhány barátommal, akik a keleti parton tartózkodtak, a biztonság kedvéért.

Emlékezz arra a részre, ahol azt írja, hogy lesznek próféciaik de mind tévesnek bizonyul majd? Miért van ez? Mert annyit lehet megjósolni, hogy *jellemzően* miként alakulnak a dolgok. Sosem lehet megmondani, hogy mi lesz a végkifejletük mert mindig változtathatunk a dolgok előrejelzett menetén, pozitív irányba, ha összefogunk érte.

15 Nem hivatalos fordítása a Péld 23:7-nek az angol verzió (KJV) alapján. A Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliájában (2014) a vers így szól: „mert olyan ő, mint aki számolgat magában: Egyél, igyál! - mondja neked, de nem szívesen.”

Minden jó dolog, amit teszel, minden jó dolog, amit mondasz, minden jó gondolat, amit gondolsz, vibrál és vibrál, sosem szűnik meg. A gonosz csak addig marad, amíg felül nem kerekedik rajta a jó de a jó örökké megmarad.

Csak arra összpontosíts, hogy harmóniában élj, gondolkozz és cselekedj Isten törvényeivel és inspirálj másokat arra, hogy tegyék ugyanezt!

Mindig mikor találkozol valakivel gondolj valami bátorító dologra, amit mondhatsz – egy kedves szó, egy segítő javaslat, egy elismerést kifejező megjegyzés. Sose gondold, hogy egy helyes törekvés értelmetlen! Minden helyes erőfeszítésnek van gyümölcse, ha látjuk az eredményt, ha nem.

Legyél egy édes dallam a nagy hangkavalkádban, disszonáns hang helyett. Az orvosság, amire ennek a beteg világnak szüksége van, a szeretet. A gyűlöletet fel kell hogy váltsa a szeretet és a félelmet az abba vetett hit, hogy a szeretet győzedelmeskedni fog.

Egy dalban van ez a mondat: *A szeretet árad mint egy folyó, árad belőled és belőlem. Beömlik a sivatagba és kiszabadítja az összes rabot.*¹⁶

Igen, a rabok azok, akik nem tudják, hogy ők Isten gyermekei.

Emlékezz erre: „Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”¹⁷ Sose feledd el, hogy ki vagy! Nem lehetsz olyan helyen, ahol Isten nincs jelen.

A Halálnak Nevezett Változás.

Az élet vizsgák sorozata de ha átmész a vizsgáidon, visszatekintve hasznos tapasztalatoknak fogod látni őket. Én minden vizsgámra jó tapasztalatként tekintek, arra az éjszakára is, amikor a halállal néztem szembe egy vakító hóvihárban. A zarándoklatom első évében történt és ez volt a legszebb élmény, ami valaha ért.

Arizona magas hegyei közt egy nagyon elszigetelt részen gyalogoltam, ahol sok mérföldnyire nem volt ember lakta terület. Azon a délután jött egy az évszakhoz nem illő, váratlan hóvihár. Sosem láttam még ilyen vihart. Ha a hó helyett eső jön, felhőszakadásnak nevezték volna. Sosem láttam még havat így ömleni!

Azon kaptam magam, hogy mély hóban járok és nem látok keresztül a hóesésen. Hirtelen feltűnt, hogy megszűnt a forgalom. Feltételeztem, hogy elakadtak az autópályán és nem tudtak tovább haladni. Aztán besötétedett. Minden bizonnyal az eget sűrű felhők takarták el. Nem láttam a saját kezeimet az arcom előtt és a hó az arcomba fújt úgy, hogy be kellett csukjam a szemem. Az a fajta hideg volt, ami a csontjaidban levő velőig hatol. Ha valaha elveszíthettem volna a hitem és félelmet érezhettem volna, ez lett volna az az idő mert tudtam, hogy nincs a közelben emberi segítség. Ehelyett az egész élmény a hideggel, a hóval és a sötéttséggel valótlannak tűnt. Csak Isten tűnt valódinak... semmi más. Teljes mértékben azonosultam – nem a testtel, az agyag öltözékkel, ami elpusztítható – hanem a valósággal, ami aktiválja a testet és elpusztíthatatlan.

Olyan szabadnak éreztem magam; éreztem, hogy minden rendben lesz, akár itt maradok, hogy szolgáljak ebben a földi életben vagy tovább megyek, hogy a földi életen túl, egy másik, szabadabb életben szolgáljak. Arra éreztem késztetést, hogy gyalogoljak tovább és így is tettem bár azt nem

16 Ismeretlen szerző - Peace Is Flowing Like a River (3. versszak).

17 Zsolt 46:11 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

tudtam megállapítani, hogy az autópálya mellett megyek vagy ki valami mezőre. Semmit sem láttam. A lábfejeim a rövid szárú tornacipőmben mintha jégtömbök lettek volna. Olyan nehéznek éreztem őket, ahogy vánszorogtam. A testem kezdett érzéketlenné válni a hidegtől.

Miután a fájdalmat nagyrészt felváltotta a dermedtség, jött az, amit egyesek hallucinációnak hívnának – egyesek pedig látomásnak. Olyan volt, mintha tudatába kerültem volna az élet megtestesült oldalán kívül – ahol minden korom sötétség, maró hideg és örvénylő hó volt – a *testtelen* oldalának is, ahol minden meleg és fényes volt és olyan közelinek érződött mintha egy lépéssel benne találhatnám magam. Olyan nagyon szépséges volt. Ismerős színekkel kezdődött de túlszárnyalta az ismert színeket. Ismerős zenével kezdődött de túllépett az ismert zenén.

Aztán lényeket láttam. Nagyon messze voltak. Az egyikül rendkívül gyorsan felém haladt. Mikor elég közel ért, felismertem, egy nő volt. Sokkal fiatalabbnak látszott, mint ahogy kinézett mikor elhunyt.

Azt hiszem, hogy a változás kezdetén, amit halálnak nevezünk, a számunkra legfontosabbak és legkedvesebbek elének jönnek, hogy üdvözljenek. Voltam haldokló barátokkal, akik átléptek és tisztán emlékszem hogyan beszéltek a szeretteikhez mindkét oldalon... mintha mind ott lennének együtt a szobában.

Szóval úgy gondoltam, hogy eljött az időm, hogy átlépjek és köszöntöttem őt. Azt mondtam vagy gondoltam, „Értem jöttél?” De ő megrázta a fejét! Intett nekem, hogy menjek vissza! És pontosan abban a pillanatban beleütköztem egy híd korlátjába. A látomás eltűnt.

Mivel erre éreztem ösztönzést, tapogatózva lejutottam a havas töltésen, be a híd alá. Ott találtam egy nagy kartondobozt, benne csomagolópapírral. Nagyon lassan és ügyetlenül, a dermedt állapotomban, beküzdöttem magam a dobozba és valahogy az érzéketlen ujjaimmal magam köré tudtam húzni a csomagolópapírt. Ott, a híd alatt aludtam, míg a hóvihar tartott. Még ott is, az oltalom biztosítva volt – de kaptam még mellé ezt az élményt is.

Ha láttál volna a hóvihar közepén azt mondhattad volna, hogy, „Az a szegény nő micsoda szörnyűségen megy keresztül.” De visszagondolva rá én csak azt mondhatom: Milyen csodálatos élmény, aminek során szembenéztem a halállal, félelmet nem érezve, Isten állandó jelenlétének tudatában és ez az, amit magaddal viszel.

Azt hiszem abban a nagy kiváltságban volt részem, hogy megtapasztalhattam a kezdetét annak a változásnak, amit halálnak neveznek. Így most már örülhetek a szeretteimmel, ahogy keresztülmennek a csodálatos átalakuláson egy szabadabb életbe. Nyugodtan várhatom a változást, amit halálnak neveznek, mint az élet utolsó nagy kalandját.

Megkérdezték tőlem, hogy mit értek az alatt, hogy átéltem annak a folyamatnak a kezdetét, amit halálnak neveznek. A halálnak nevezett változás természetesen egy folyamat. Először észlelni kezded nem csak ezt az oldalt az életnek de a test nélküli oldalt is. Aztán felismered a szeretteidet a test nélküli oldalon, ahogy feléd jönnek és rájössz, hogy képes vagy mindkét oldallal kommunikálni. Én ennél nem mentem tovább. A következő az ‘ezüst fonal’ elszakadása – és onnantól kezdve ezzel az oldallal nem lehetséges a kommunikáció, bár továbbra is láthatod és hallhatod őket. A ‘közös találkozóhelyen’ találod magad a testtelen szeretteiddel egy csodálatos újraegyesülés erejéig és később arra a szintre mész, ahol tanulnod és szolgálnod is kell ha eléggé fejlett vagy már.

Az élet testtelen oldala *pontosan itt van, egy másik dimenzióban*. A két világ keveredik egymással. Mi érzékeljük a saját világunkat de ők mindkét világot érzékelik – általában. Bizonyos mértékű kommunikáció lehetséges; például mi imádkozhatunk értük és ők imádkozhatnak értünk.

A halál egy gyönyörű felszabadulás egy szabadabb életbe. A korlátozó agyag öltözet, a test, elkerül az útból. Az én-központú természet veled megy, hogy tanuljon és fejlődjön az élet testtelen oldalán, aztán visszatér ide, egy megfelelő agyag öltözékbe és megfelelő körülmények közé, hogy megtanulja a leckéket, amiket meg kell tanulnunk. Ha képesek lennénk egy kicsit mélyebben

belelátni az életbe, akkor születéskor gyászolnánk és a halál idejében örvendoznánk. Ha tudnánk, hogy milyen rövid a földi élet az egészhez mérve, kevésbé aggasztanának minket a teljes földi létünk megpróbáltatásai mint, amennyire most aggasztanak egy napunk nehézségei.

A megemlékezés valakiről egy vidám búcsú buli kellene hogy legyen, felelevenítve a jó dolgokat, amiket az illető tett, kedvenc verseket felolvasva és kedvenc dalokat énekelve. Ha ezt tennénk, a felszabadított személy velünk együtt örvendezne.

Ahogy bánkódás nélkül elfogadtam, hogy gyermekkorom aranyszínű haja, ifjúkoromra vöröses-barnára változott, úgy elfogadom az ezüst-színű hajamat is – és kész vagyok elfogadni azt, amikor a hajam és az agyag öltözetem többi része visszatér a porba, amiből vétetett, míg a lelkem továbbhalad egy szabadabb életbe. Most van az ideje annak, hogy a hajam ezüst-színű legyen és minden időszaknak megvan a maga tananyaga. Az élet minden évszaka csodálatos ha megtanultad az előző évszak leckéit. Csak akkor vágysz visszatérni ha úgy lépsz tovább, hogy megtanulatlan leckéid vannak.

A Vallásról.

A vallás önmagában nem végcél. Az egyén Istennel való egyesülése a végcél. Azért létezik olyan sok vallás mert az éretlen emberek hajlamosak rá, hogy a jelentéktelen eltérésekre fektessék a hangsúlyt a fontos hasonlóságok helyett. A hitek közti különbségek inkább a hitvallásokban és szertartásokban mutatkoznak, nem annyira a vallások alapelveiben.

Ha megnézzük, olyan sokféleképpen tűnik a rengeteg ösvény de végül tán nem találkoznak össze mind, ugyanannak a hegynek a tetején? Nem mind ugyanarra törekszenek?

Ha a neked mutatott út valamelyik vallás felé visz akkor azt használd lépcsőként Istenhez, ne pedig akadályként közted és Isten más gyermekei közt sem toronyként, ami a magasban tart a többiek felett. Ha nem visz vallás felé a neked kijelölt út, (de még akkor is ha igen) keresd Istent csendességben – keresd belül!

Mikor megpróbálunk elszigetelni valakit csak magunkat szigeteljük el. Mindannyian Isten gyermekei vagyunk és nincsenek kedvencek. Isten megmutatkozik mindenkinek, aki keresi; Isten mindenkihez beszél, aki meghallgatja. Légy csendes és megismered Istent.

Én egy mélyen vallásos személy vagyok de nem tartozom egy felekezethez sem. Isten törvényének szellemét követem és nem a törvény betűit. Az ember annyira hozzákötődhet egy vallás külső szimbólumaihoz és szerkezetéhez, hogy elfelejtheti a vallás eredeti szándékát – hogy valakit közelebb hozzon Istenhez. Csak úgy juthatunk be Isten Királyságába ha rájövünk, hogy az bennünk él és az egész emberiségben. Tudjátok meg, hogy mi mind sejtek vagyunk a végtelenség óceánjában és mindannyian hozzájárulunk a másik boldogulásához.

Eloolvastam a teljes Újszövetséget a 'King James' fordításban és egyes részleteket az Ószövetségből, közvetlenül azután, hogy belekezdtem a zárandoklatomba. Ezek fontos könyvek, nagyon sok ember számára és szükségét éreztem, hogy tájékozódjak a tartalmukat illetően, azért, hogy a mások elérésére tett próbálkozásaim teljesebbek lehessenek. Igen, a Biblia számos igazságot tartalmaz de a legtöbb esetben ezeket az igazságokat nem nagyon értik meg. Az emberek lecserélik a törvény szellemét a törvény betűjére és az igazság eltorzul valótlanossá. Ha valamilyen igazság megerősítésére vágysz, a legjobb ha *magadban* keresed és nem egy nyomtatott oldalon.

Meglátod, hogy Jézus azt mondja, „Miért mondjátok nekem : URam, URam, ha nem teszitek,

amit mondok?”¹⁸ Ezt a gondolatot nem csak egyszer fejezi ki. Következésképpen szerintem egy igazi keresztény, Isten törvényei szerint élne, amiket Jézus tanított. Jézus azt is mondja, “Azt sem mondhatják: Íme, itt, vagy íme, ott van! Mert az Isten országa közöttetek van!”¹⁹ Mindezekben a példázatokban elmondja az embereknek, hogy mire képesek. Az igazi keresztények engednék, hogy az életüket a bennük levő Isten Királysága irányítsa – az Isten-központú természet – amit néha *a szívben lakó Krisztusnak* neveznek.

Sok ember vallja a kereszténységet. De nagyon kevesen élnek ennek megfelelően – szinte senki. És ha a kereszténység szerint élsz, az emberek esetleg azt fogják gondolni, hogy megőrültél. Igaz az a mondás, hogy a világot egyformán sokkolja valaki, aki eltaszítja a kereszténységet és valaki, aki gyakorolja.

Én azt hiszem, hogy Jézus elfogadna engem mert én azt teszem, amit az ő tanításai szerint az embereknek tenni kell. Bár ez nem jelenti azt, hogy mindenki, aki magát kereszténynek vallja elfogadna engem. Természetesen szeretem és becsülöm Jézust és kívánom, hogy a keresztények megtanuljanak engedelmeskedni a parancsolatainak. Az egy igen csodálatos világ lenne.

A Szeretet Útja

A gonoszt nem lehet nagyobb gonosszal legyőzni. A gonoszt csak jóval lehet legyőzni. Ez a szeretet útjának tanítása. Ma a világban a vetélkedés két út között zajlik, a régi út szerint a gonoszt gonosszal próbálják legyőzni, ami modern fegyverek bevetésével totális káoszhoz vezetne, a másik út szerint pedig a gonoszt jóval kell legyőzni, ami egy tündöklő és érett élethez vezetne.

Nincs rá szükség, hogy kinyúljunk és lerontsuk azt, ami gonosz mert semmi nem képes fennmaradni, ami Isten törvényeivel ellentétes. Minden nem-jó dolog a világban átmeneti, magukban hordozzák a saját pusztulásuk magjait. Tehetünk azért, hogy gyorsabban tűnjenek el de csak oly módon, hogy közben engedelmesek maradunk Isten törvényéhez, miszerint a gonoszt jóval kell legyőzni. Azok, akik létrehoznak valamit, ami gonosz, azért, hogy legyőzzenek valami mást, ami gonosz, csak megkettőzik a gonoszságot.

Isten törvényei állandóan érvényesülnek, minden, ami nincs harmóniában, kifelé tart. Hogyan kételkedhet benne bárki, hogy Isten végül győzedelmeskedni fog? A kérdés csak az, hogy *mennyi időbe telik*, ez pedig rajtunk múlik. És mennyi erőszakkal jár majd az elmúlásuk, ez is tőlünk függ. Amennyiben hajlandók vagyunk elengedni őket, kevesebb lesz az erőszak – amennyiben képesek vagyunk az újat felépíteni a régin belül, kevesebb lesz az erőszak; úgyhogy dolgozzunk ezen. Segítsünk a főnixnek, hogy feléledjen a hamvakból, segítsünk egy új reneszánsz alapjainak lefektetésében, segítsünk a lelki ébredés felgyorsításában, amíg át nem emel minket az aranykorba, ami eljönne általa!

Hogy segítsük az aranykor elérését meg kell látnunk az emberekben a jót! Tudatában kell legyünk, hogy ott van, bármilyen mélyen is van eltemetve. Igen, az apátia is ott van és az önzés is ott van – de a jó is. A jót nem ítélezéssel lehet megérinteni hanem szeretet és hit által. A tiszta szeretet hajlandóság arra, hogy adj, anélkül hogy arra gondolnál, hogy bármit kapsz cserébe. A szeretet megmentheti a világot a nukleáris megsemmisüléstől. *Szeresd Istent*: fordulj Isten felé befogadóan és reagálásra készen. *Szeresd az embertársaidat*: fordulj feléjük barátsággal és adásra hajlandóan. Tedd magad olyanná, hogy Isten gyermekének nevezhessenek, azáltal, hogy a szeretet útját követed.

Ismered Istent? Tudod, hogy létezik egy erő, ami nagyobb nálunk és bennünk is jelen van csakúgy mint az univerzumban mindenütt? Ezt én Istennek hívom. Tudod, hogy mit jelent ismerni Istent, részesülni Isten folyamatos útmutatásában, állandóan tudatában lenni Isten jelenlétének?

18 Lk 6:46 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

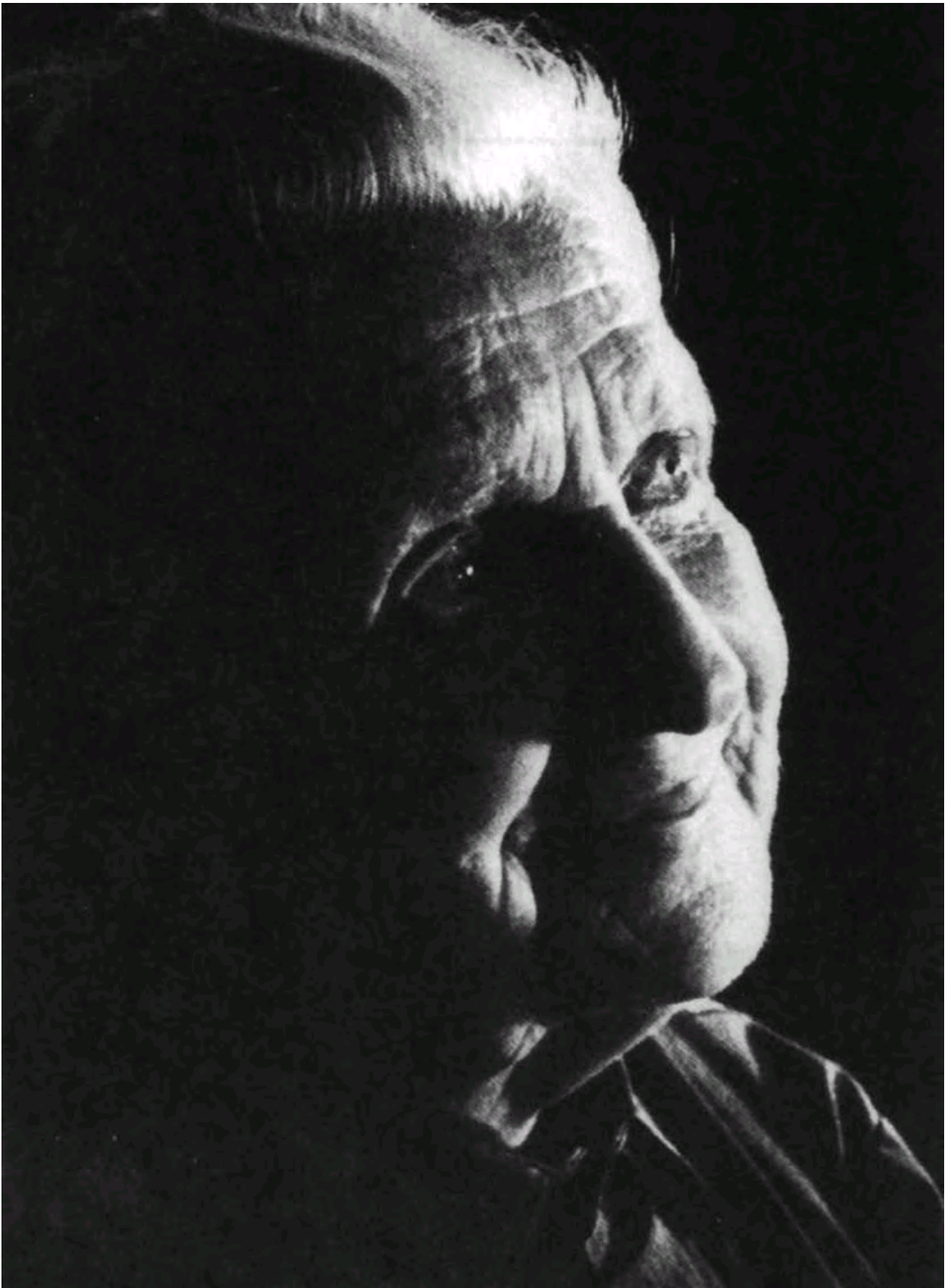
19 Lk 17:21 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

Istent ismerni annyi, mint szeretettel viseltetni minden ember iránt és minden teremtmény iránt. Istent ismerni annyi, mint békét érezni magadban – nyugalmat, derűt, egy rendíthetlenséget, ami képessé tesz rá, hogy bármilyen helyzettel szembenézz. Istent ismerni annyi, mint úgy eltelni örömmel, hogy az túlsordul és kiárad, hogy megáldja a világot.

Csak egy vágyam van már: hogy azt cselekedjem, ami Isten akarata számomra. Nincs ellenszegülés. Mikor Isten arra irányít, hogy zárandoklatot járjak, megteszem örömmel. Mikor Isten arra irányít, hogy más dolgokat csináljak, ugyanolyan örömmel engedelmeskedem. Ha a tetteim következtében kritikát kapok, emelt fővel fogadom. Ha a tetteim miatt dicsérnek azt azonnal továbbküldöm Istennek mert én csak az eszköz vagyok, amin keresztül Isten végzi a munkát. Mikor Isten arra vezet, hogy tegyek valamit, megkapom hozzá az erőt. Kapok ellátást, az út megmutatásra kerül. Megkapom a szavakat, amiket mondanom kell. Az út akár könnyű, akár nehéz én Isten szeretetének fényében járok, tőle való békében és örömmel és Istenhez fordulok hálaadó és dicsőítő zsoltárokkal. Ezt jelenti ismerni Istent. És Isten megismerése nem csak a legnagyobbak kiváltsága, hanem az olyan kisembereké mint te meg én. Isten állandóan keresi veled a kapcsolatot – mindannyiótokkal.

Megtalálhatod Istent csak keresned kell – azzal, hogy betartod az isteni törvényeket, hogy szereted az embereket, hogy lemondasz az én-akaratról, kötődésekről, negatív gondolatokról és negatív érzésekről. És mikor megtalálod Istent, az csendességben lesz. Istent belül fogod megtalálni.

Gondolatok Megfontolásra

a fényképet Carla Anette készítette

Gondolatok Megfontolásra

A FÉNY NEM PILLANTHATÓ MEG anélkül, hogy valaki járná az ösvényt. Senki mástól nem kaphatod meg és te sem adhatod senkinek. Egyszerűen csak tedd meg a lépések közül azt, amelyik számodra a legkönnyebbnek tűnik és ahogy sikerül pár lépés már könnyebb lesz még néhányat megtenni.

Mikor már ismered a szereped a dolgok rendjében, az Isteni Tervben, sosem érzed magad alkalmatlannak. Mindig megadatnak neked az erőforrások, bármilyen szituációban, bármilyen akadályhoz. Nincs megfeszülés; a biztonság érzete állandó.

Mikor állandó kapcsolatban vagy Istennel, mikor belülről állandóan kapod az útmutatást, soincs semmiféle kételyed, tudod az utadat. Egy szerszámmá válsz, amivel a feladatot elvégzik, ezért nem érzed úgy, hogy személyesen véghezvittél valamit.

A lelki élet a valódi élet – minden más illúzió és megtévesztés. Csak azok szabadok igazán, akik Istenen kívül máshoz nem kötődnek. Csak azok találják meg a harmóniát az életükben, akik a legfelsőbb fényüknek megfelelően élnek. Azok, akik a legfelülről jövő motivációiknak megfelelően cselekednek, a jó erejévé válnak. Az nem fontos, hogy ez másokra érzékelhető hatással legyen. Eredményeket sosem szabad keresni vagy vágyni. Tudd, hogy minden jó dolog, amit teszel – minden jó dolog, amit mondasz – minden pozitív gondolat, amit gondolsz – jó hatást fejt ki.

*„Ez vagyok én és minden földi tulajdonom. Gondolj bele, hogy mennyire szabad vagyok!
Ha utazni akarok csak felállok és elsétálok.”*

Kevesen találják meg a belső békét de nem azért mert megpróbálják és nem sikerül, hanem mert meg sem próbálják.

Az univerzumunkban semmi sem történik véletlenül. Minden felsőbb törvények szerint valósul meg – mindent az isteni rend szabályoz.

Mások megítélése semmit sem használ neked és lelkileg kárt tesz benned. Csak akkor értél el valami érdemlegeset ha képes vagy másokat arra inspirálni, hogy saját magukat ítéljék meg.

Én úgy tapasztaltam, hogy a teljes mértékben én-központú élet nem érdemes arra, hogy éljék. Ha az, amit csinálsz magadon kívül más javát nem szolgálja, akkor azt nem érdemes csinálni.

Az Isteni út az egyik, azon néhány egyszerű tan közül, amit még egy gyermek is képes megérteni. Az igazság egyszerű – csak nem olyan egyszerű az alapján élni. Ezért éretlen emberek hajlamosak elbújni komplikált értelmezések mögé, hogy ne kelljen az egyszerű igazság szerint élniük. Az emberiség még csak súrolta a felszínét a valódi lehetőségeinek. Bárki becsatlakoztathatja magát az Isteni Energiába azáltal, hogy felfedezi Jézus és már próféták igazságát, akik azt tanították, hogy *Isten Országa Bennünk van*.

Ha embereket akarsz tanítani, fiatalokat vagy öregeket, ott kell kezdened, ahol tartanak – az ő megértésük szintjén. Ha azt látod, hogy az ő megértésük nagyobb, engedd, hogy ők tanítsanak téged. Mivel a lelki fejlődésért tett lépéseket nagyon sokféle sorrendben járhatják az emberek, a legtöbbben képesek vagyunk egymás tanítására.

Az élet sikerek és kudarcok egyvelege. Bátorítsanak a sikereid, a kudarcaid pedig tegyenek erőssé. Amíg nem veszíted el a hited Istenben, győzedelmeskedni fogsz minden szituációban, amibe kerülsz.

Mikor érzelmi alapon tekintesz a dolgokra, nem fogod tisztán látni őket; mikor spirituálisan látod a dolgokat, megérted őket.

Élj a jelenben! Tedd meg azokat a dolgokat, amiket meg kell tenni! Tegyéél annyi jót, amennyit csak tudsz, minden nap! A jövő majd kialakul.

Sok lecke vár megtanulásra és sok mérleg vár kiegyenlítésre. Az univerzum törvényeit nem lehet valakinek a kényelméért megváltoztatni. Az emberiségnek meg kell tanulnia leckeként elfogadni mindent, amit az élet felhoz. Ez az oka annak, hogy a lelkileg éretlen embereknek valaki más nem rághat a szájába mindent. A keresőnek egyedül kell járnia – Istennel.

Ha az életedet adod oda imaként, az mérhetetlenül felerősíti az imát.

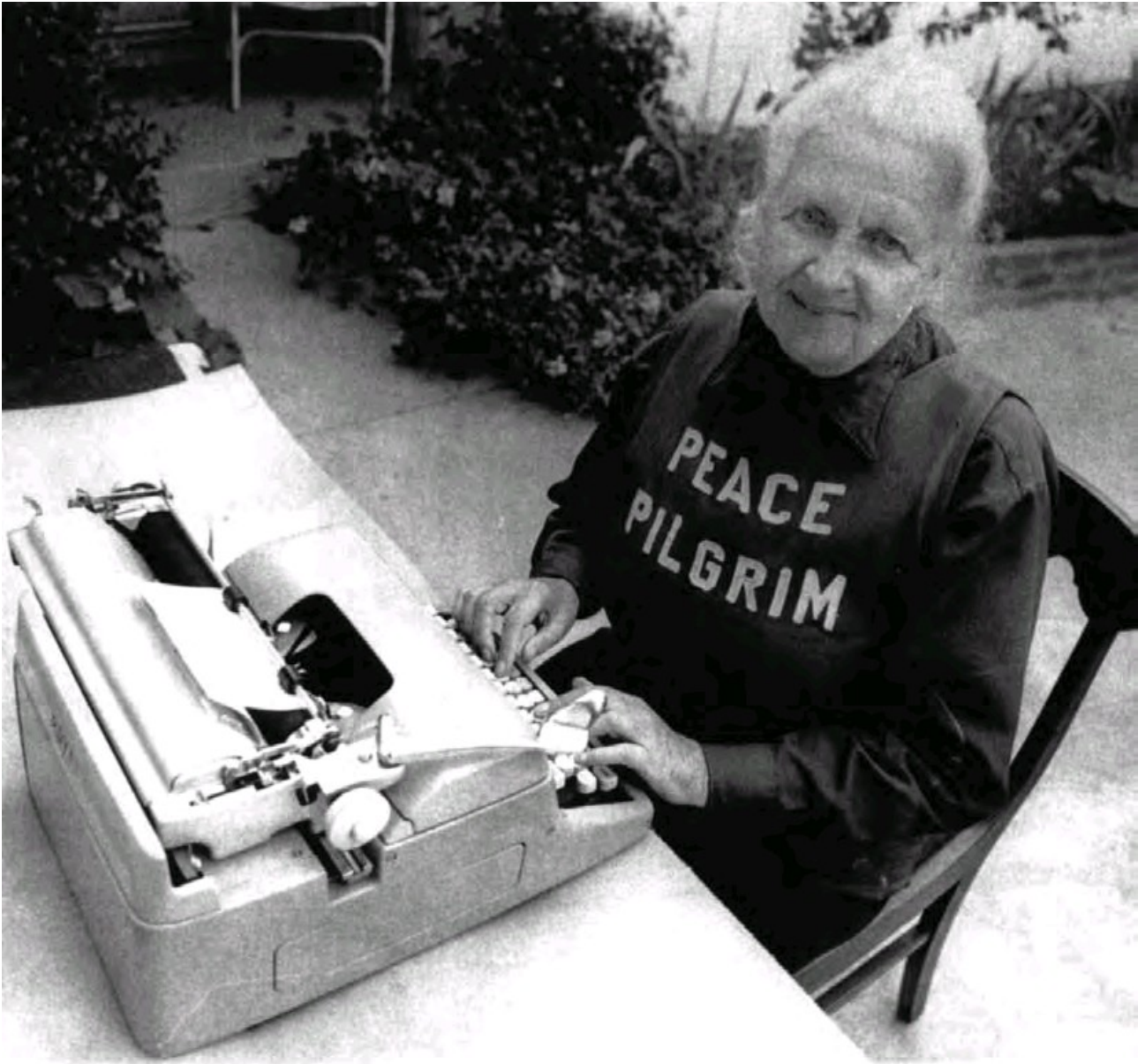

Bár mások érezhetnek sajnálatot irányodban, te *sose* sajnáld magad – szörnyű hatással van a lelki-egészségre. Minden problémát, függetlenül attól, hogy mennyire nagyok, fogj fel lehetőségként a lelki növekedésre és használd ki ezeket a lehetőségeket amennyire csak lehet.

Hogy megtaláld a belső békét, tényleg oda kell adnod az életed, nem csak a tulajdonaidat. Mikor végül odaadod az életed – magyarul aszerint kezdesz élni, amiben hiszel – akkor és csakis akkor kezdheted el a belső béke megelégségét.

A Béke Útja

A BÉKE ÚTJA EZ: *A gonoszt jóval kell legyőzni, a hazugságot igazsággal, a gyűlöletet pedig szeretettel.*

Az emberek nehezen értik meg hogy minden háború rossz és hogy minden háború vereséget jelent. Éretlenségükben az emberek megpróbálják a gonoszt gonosszal legyőzni és ezzel megsokszorozzák a gonoszságot. Csak a jó képes legyőzni a gonoszt.

Az én egyszerű béke-üzenetem magában hordozza a tudnivalókat – valójában annak az üzenete, hogy a béke útja, a szeretet útja. A szeretet a legnagyobb erő a földön. Mindent legyőz. Valakinek, aki Isten törvényeivel harmóniában él, több ereje van mint bármelyik hadseregnek mert egy ellenfelet nem szükséges legyűrní; egy ellenfelet meg is lehet változtatni.

Egy nap, ahogy gyalogoltam az autópálya mellett, elkezdtem a békével kapcsolatosan énekelni egy ismerős dallamra, ami szerintem dióhéjban összefoglalja a világ jelenlegi helyzetét:

*A világ lázasan dolgozik, építi a háborúzás eszközeit,
A világ készíti a pusztítást, amilyen még nem volt.
Hallom, hogy sok átkot kap az ellenség, a viták hevesednek,
De ó a világ vágyja, sóvárogja,
A békéért imádkozik – a békéért!*

Az atombomba üzenete számunkra: „Teremtsetek békét vagy pusztuljatok el!” Belátjuk, hogy már nem lehetséges háborús győzelemben gondolkodni, hogy egy atomháború mindkét fél megsemmisülését jelentené. Ebben a kritikus helyzetben sokan reagálnak apátiával, néhányan tehetetlen haraggal de csak nagyon kevesen reagálnak konstruktívan.

Olyan nagy szükség lenne konstruktív tettekre a békéért. Az emberiség ügyeinek egy válságos periódusában vagyunk és mi, akik most élünk egy jelentős döntéssel állunk szemben: Választanunk kell az atomháborús megsemmisülés és egy békés aranykor között. Aki ma él, mind hozzájárul a döntés meghozatalához és az események a világban jelenleg a háború és a pusztulás felé sodornak minket. Mindenki, aki semmit nem tesz ebben a válságos helyzetben, azt választja, hogy hagyja az eseményeket ebbe az irányba menni. Azoknak, akik a békét akarják választani, *jelentőséggel bíró módon* tenniük kell a békéért. Részévé kell válniuk annak a megmozdulásnak és felébredésnek, ami elkezdődött és egyre jobban terjed. Segíteniük kell, hogy elterjedhessen annyira, hogy a dolgok irányát megfordítsa. Ebben a válsághelyzetben a béke feltétlenül közös ügy! *Most* kell tennünk a békéért!

A maradandó béke belül kezdődik; ha megleltük a békét magunkban, attól kezdve nem lesz több konfliktus, nem lesz több ok háborúra. Ha ezt a békét keresed, tisztítsd meg a tested józan életvitellel, tisztítsd meg az elméd az összes negatív gondolat kiűzésével, tisztítsd meg a motivációd a kapzsiságtól, törtéteztől, úgy hogy igyekszel az embertársaidat szolgálni, tisztítsd meg a vágyaidat azzal, hogy leszámolsz minden anyagi dologra vonatkozó kívánsággal vagy öndicsőítéssel és azzal, hogy vágyod, hogy megismerd és megtedd azt, ami Isten akarata számodra. Lelkesíts másokat arra, hogy tegyenek hasonlóképpen!

Vannak, akik inkább egy átmeneti békéért szeretnének tenni – olyan mechanizmusok felállításával, amikkel konfliktusokat lehet megoldani a világban, ahol még léteznek – és bár a lelki erőszak nem szűnne meg, a fizikai erőszak igen. Ha ez a béke, amit keresel, dolgozz a világ lefegyverzéséért és újjászervezéséért világviszonylatban, dolgozz egy világ-kormányért, amibe

minden ember beletartozik, dolgozz a világtudatos gondolkozásért: az emberi család boldogulását a nemzetek boldogulása fölé helyezve. Dolgozz nemzeti szinten azért, hogy az úgynevezett Védelmi Minisztérium funkciója megváltozzon a pusztítás helyett építésre. Nagyon sok konstruktív munkára van szükség, a világ nálunk kedvezőtlenebb helyzetben élő népei közt és a gazdaságunk átszervezésén a békeidős helyzethez. Sok megoldanivaló problémánk van. Vegyél rá másokat, hogy dolgozzanak veled!

A belső békén és a világbékén lehet párhuzamosan dolgozni. Egyfelől megessék, hogy emberek úgy találnak rá a belső békére, hogy elvesztik önmagukat egy náluknál nagyobb ügyért dolgozva, például a világbékéért, mert a belső béke megtalálása azt jelenti, hogy valaki az én-központú életből áttér egy olyan életbe, aminek középpontjában mindenki boldogulása áll.

Másfelől az egyik módja annak, hogy a világbékéért tegyünk, ha azért dolgozunk, hogy minél többen megtalálják a belső békét, mert a világbéke sosem lesz tartós, amíg elegenden rá nem lelünk a belső békére és stabilizáljuk.

Az én belső békém nem hagy el, akármi történik is a külvilágban. Csak annyira tudok másokat a harmónia felé irányítani, amennyire én magam is harmóniában vagyok és oly sok harmóniára lesz még szükség mielőtt a világ békét találhat. Ez nem jelenti azt, hogy nem érdekel mi történik a világban. Ilyen időkben nagy szükség van béke-imádságokra és tettekre a békéért. Minden helyes erőfeszítésnek és minden helyes imának van hatása, minden helyes törekvés jó gyümölcsöt hoz, akár látjuk a végeredményt, akár nem. A világ jelenlegi sötét helyzete ellenére én nem csüggedtem el. Tisztában vagyok vele, hogy úgy, ahogy egy ember élete dombokon és völgyeken keresztül halad a harmónia felé, úgy a társadalomnak is vannak magaslati és hullámvölgyei a béke keresése közben.

Az emberek szívében ott van mélyen a vágy, hogy béke legyen a földön és szólnának is a békéért ha nem kötné őket az apátia, a tudatlanság és a félelem. A békecsinálók feladata, hogy inspirálással felrázzák őket az apátiából, hogy a tudatlanságuknak az igazsággal vessenek véget és hogy lecsendesítsék a félelmüket az Isten törvényeinek működésébe vetett hitükkel – és hogy a jó ügyéért dolgozzanak.

Tudva, hogy minden dolog átmeneti, ami Isten törvényeivel ellenkezik, ne essünk kétségbe és sugározzunk reményt egy háborúmentes világ érdekében. A béke megvalósítható mert a gondolatoknak óriási hatalma van.

Néhány igazán odaadó ember ellensúlyozhat harmóniát nem találó emberek tömegei által kellett rossz hatásokat is, ezért mi, akik a békéért dolgozunk nem tétovázhatunk, folytatnunk kell az imádkozást a békéért és a cselekvést a békéért, amilyen módon csak képesek vagyunk rá. Folytatnunk kell a békéért való beszédet és a béke útjának megélését; hogy inspiráljunk másokat, folytatnunk kell a békére gondolat, abban a tudatban, hogy megvalósítható. Amin gondolkozunk, azt ahhoz segítjük hozzá, hogy valósággá váljon. Egyetlen kis nő, aki minden idejét a békéért adja, bekerül a hírekbe. Sok ember pedig, akik az *idejük egy részét* adják, történelmet írhat.

Egyszer egy hölgy így szólt hozzám, „Béke, én imádkozok veled a békéért de természetesen nem hiszem, hogy van rá esély.” Én azt válaszoltam, „Nem hiszel benne, hogy Isten akarata, hogy béke legyen?” „Ó de,” mondta erre ő, „Tudom, hogy az.” Mire én, „Hogy mondhatod nekem azt, hogy az, ami Isten akarata, nem lehetséges? Nemcsak, hogy lehetséges, de elkerülhetetlen, de hogy milyen hamar jön el, az rajtunk áll.

Sose becsüld alá az erejét egy jó ügyért dolgozó, lazán kapcsolódó csoportnak. Mindannyiunk, akik együtt dolgozunk a békéért, akik együtt imádkozunk a békéért, egy apró

kisebbség vagyunk, de egy spirituálisan erős közösség. A mi erőnk nem a taglétszámon múlik. Azok, akik látszólag kudarcot vallanak, úttörők és a hozzájárulásuk gyakran nagyobb mint azoké, akik végül sikerrel járnak. Csak hálával tudok gondolni a béke úttörőire, akik primitív állapotok között dolgoztak a békéért, nyilvánvaló eredmények nélkül.

Az egyik leggyakoribb kérdés, amit feltesznek nekem: „Láttad-e már valamilyen eredményét, a zarándoklatodnak?” A válasz az, hogy én sose kértem, hogy eredményeket lássak – az eredményeket Isten kezében hagyom. Lehet, hogy az én életem alatt nem is realizálódnak az eredmények, de végül jelentkezni fognak. És ha hiszitek, ha nem, láttam eredményeket: Sok levelet, emberektől, akiket inspiráltam arra, hogy tegyenek valamit a békéért a maguk módján – bármi módon, leveleket írva a Kongresszusnak vagy kibékülve egy baráttal, rokonnal. És ez mind összeadódik.

Ha visszanézek a békecsinálók összes erőfeszítésére, láthatom az eredményeket. Mikor elkezdtem a zarándoklatomat az emberek elfogadták a háborút mint az élet szükséges velejáróját. Manapság a békecsinálók már népszerűnek számítanak! Mikor én kezdtem, nagyon csekély érdeklődés volt a belső keresés iránt. Ha akkoriban felmérést végzek egy állami egyetemen, azt az eredményt kaptam volna, hogy a hallgatók két-harmada vagy három-negyede agnosztikusnak vagy akár ateistának vallja magát. Ma már nehéz lenne olyan tanulót vagy bárkit találni, akit nem érdekel a legmélyebb fajta keresés. Számomra mind közül ez a legreménytelibb jel.

Egyfelől mondhatjuk azt, hogy: *Milyen tragikus, hogy a technikai fejlettségünk annyira előrehaladt a lelki fejlettségünkhöz képest, hogy a küszöbén állunk annak, hogy elpusztítsunk minden életet a földön.* Másfelől azt is mondhatjuk: *Milyen jó, hogy végre ráébredtünk, hogy a háborús győzelem lehetetlenség és így az éretlen embereknek, sőt még a nem-jó embereknek is van oka arra, hogy letegyék a fegyvereiket.* Mindkét állítás igaz.

A világbékének vagy a belső békének nincs nagyobb gátja a félelemnél. A félelem vitt minket arra, hogy tömegpusztító eszközöket hozzunk létre. Amitől félünk, hajlamosak vagyunk ésszerűtlen gyűlöletet kialakítani iránta – így gyűlölünk és félünk. Ez nem csak pszichológiailag káros számunkra és súlyosbítja a világban levő feszültségeket de az ilyen negatív koncentráció hajlamos vonzani azokat a dolgokat, amiktől félünk. Ha nem félünk semmitől és szeretetet sugárzunk, jó dolgokra számíthatunk. Milyen nagy szüksége van ennek a világnak a szeretet és a hit üzenetére és példájára!

Béke és szabadság! Ezek el fognak jönni! Hogy milyen hamar jönnek el – vajon most vagy nagy pusztítás, új kezdetek után, eónokkal később – az rajtunk múlik!

Sok kutatásra és kísérletekre van szükség a konfliktusok békés megoldási lehetőségeivel kapcsolatban. Dolgozhatunk csoportokban vagy egyénileg, ott ahol vagyunk, specifikus béke ügyeket magunkra vállalva, dicsérve és erősítve a jót, ahol csak rábukkanunk.

Csak egy nemzet megváltoztatására számíthatsz – a sajátodéra. Miután a saját nemzedet változtatott magán, a példájuk inspirálhat más nemzeteket, hogy megváltoztassák magukat. Ha bármelyik befolyásos nemzet rendelkezne akkora lelki erővel, hogy letegyék a fegyvereiket és tiszta kézzel álljanak a világ elé, a világ megváltozna. Nem látom jelét, hogy bármelyik befolyásos nemzet rendelkezne ekkora lelki erővel és bátorsággal. Ezért a fegyverletétel egy lassú folyamat lesz, amit a túlélés iránti vágy fog motiválni.

A sötétség, amit manapság a világunkban látunk azoknak a dolgoknak a szétbomlásából fakad, amik nincsenek harmóniában Isten törvényeivel. A konfliktus alapja nem népek között van, hanem két szemben álló meggyőződés között.

Az egyik az, hogy a gonoszt le lehet győzni még több gonosszal és a cél szentesíti az eszközt. Ez a hit nagyon elterjedt manapság a világunkban. Ez a *háborús út*. Ez a hivatalos álláspontja minden nagyobb nemzetnek.

Van egy másik út, amit kétezer évvel ezelőtt tanítottak – a gonosz legyőzése jóval, ami az én utam, az út, amit Jézus tanított. Sose veszítsd el a hitet: Isten útja végül győzni fog.

Hogy a világ békésebbé váljon az embereknek kell békésebbé válniuk. Érett emberek között a háború nem lenne probléma – elképzelhetetlen lenne. Éretlenségükben az emberek egyszerre akarják a békét és a dolgokat, amik háborút okoznak. Viszont az emberek érhetnek, ahogy a gyerekek is felnőnek. Igen, az intézményeink és a vezetőink tükrözik az éretlenségünket de ahogy érünk, jobb vezetőket fogunk választani és jobb intézményeket fogunk létrehozni. Mindig ahhoz tér vissza az egész, amit sokunk szeretne elkerülni – hogy saját magunk jobbra tételén kelljen dolgoznunk.

A béke szentélye a bensőben lakik. Találd meg és minden dolog megadatik neked. Egyre közelebb és közelebb kerülünk az időhöz, mikor elegendően közülünk megtalálják a belső békét ahhoz, hogy pozitív változást érezzünk el az intézményeinkben. És amint ez megtörténik, az intézmények példamutatás által, pozitív hatást fognak gyakorolni azokra, akik még éretlenek.

A béke valószínűleg ugyanúgy fog eljönni világviszonylatban, ahogy a mi földünkön történt. A polgárháború káoszából, indián-háborúból és a több száz évvel ezelőtti párbajokból végül kialakult a rend. Eljárások lettek felállítva a fizikai erőszak elkerülésére, míg a pszichológiai erőszak továbbra is fennmaradt. A kisebb egységek, az államok, lemondtak a háborúzás jogáról a nagyobb egység, az Egyesült Államok javára. Igen, azt hiszem akkor jön el az idő, amikor a kisebb egységek, a nemzetek, lemondanak egyetlen jogról, a háborúzás jogáról a nagyobb egység, az Egyesült Nemzetek javára. Nem hiszem, hogy a nemzetek más jogokat feladnának vagy hogy fel kellene adniuk. Az emberek az ügyeiket helyi szinten tudják legjobban kézben tartani. Bármilyen ügynek, ami lokálisan elintézhető igazságosan és hatékonyan, lokális szinten kell maradnia és csak akkor fordulni magasabb hatósághoz ha szükséges.

Az Egyesült Nemzetek feladata lenne a békés állapot fenntartása a világban. Amíg éretlenek lennénk, az Egyesült Nemzetek rendelkezne egy rendfenntartó erővel, aminek gondja lenne a világ békéje ellen vétő egyénekre – úgy, hogy eltávolítja őket egy remélhetőleg sikeres rehabilitáció céljából. Ezenkívül kellene egy fegyvertelen béke alakulat, aminek a háború megelőzése lenne a feladata. Míg a nemzetünk meg tud oldani olyan problémákat mint a nem megfelelő élelmiszerellátás, az Egyesült Nemzetek feladata lenne például a szabadságukért küzdő országok problémája – és jelenleg a szabadság minden emberi szív vágya.

Egyszer azt mondtam egy nőnek, aki hitt a háborúban és a keresztény értékekben: „Egyszer a keresztény értékekről beszélsz, máskor meg azt mondod ‘Talán nem az erő az egyetlen elrettentő eszköz, amit tisztelnék?’ Ez a mi problémánk évszázadok óta – csak az ajkunkkal tiszteltük a keresztény értékeket és közben a dzsungel törvénye szerint éltünk, fogak és karmok szerint. Idéztük, hogy „Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a jóval a rosszat.”²⁰ aztán megpróbáltuk legyőzni a gonoszt még több gonosszággal, ezzel megsokszorozva a gonoszt. Istent imádjuk de nem hiszünk benne, hogy működnek Isten szeretettel kapcsolatos törvényei. A világ várja, hogy az

20 Róm 12:21 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

emberek a szeretet törvénye szerint kezdjenek élni, ami majd eléri az isteni szikrát minden emberi lényben és átalakítja őket.”

Egy nagy kanadai egyház lelkipásztora, aki nemrég tért vissza egy keletre tett látogatásból, azt mondta nekem, hogy a buddhisták kétezer misszionáriust küldenek, hogy áttérítsék a keresztényeket az erőszakmentesség útjára!

A II. világháború alatt egy Amerikai Vasárnapi Iskola²¹ tanár, aki a csendes-óceáni fronton szolgált, foglyul ejtett egy japán katonát. Miközben a tábor felé meneteltette, az amerikai rájött, hogy a foglya beszél angolul. „Tudod mit mondok,” mondta a japán katona. „Én keresztény voltam valamikor.” Az amerikai gondolkodott egy pillanatig aztán így szólt, „Miért hagytad el a kereszténységet?” A japán katona arcán meglepettség tükröződött és értetlen kifejezéssel az arcán válaszolt, „Hogy lehetnék katona a kereszténység mellett?”

Az emberek nem képesek belátni, hogy az erőszaktól tartózkodást minden helyzetben lehet alkalmazni, beleértve a II. világháborút is. Találkoztam négy dánnal, akik az erőszakmentesség és a szeretet útját választották a II. világháborúban és a történetük csodálatos.

Franciaország német megszállása alatt a franciák gyakran megölték a német katonát, aki járőrözött mire a németek megtorlasként kiirtották az egész háztömböt. Mikor a németek bevonultak Dániába, a dánok belekezdték egy együtt-nem-működési programba. Ismeritek azt a mondást, hogy egy férfi szívéhez a hasán keresztül vezet az út – sok dán ténylegesen ezzel a módszerrel élt. Azt mondták a járőröző német katonának, „A Náci Kormány képviselőjeként neked nincs több jogod itt lenni mint nekünk lenne a ti országokban de mindemellett egy fiatalember vagy, aki távol került az otthonától. Talán honvágyad van és ha felebaráti módon lecsatolnád a fegyvered és bejössz, hogy megoszsd velünk a vacsoránkat, akkor szívesen látnánk.” Általában nem kellett másodsor felajánlani. Később a német katona gondolkozni kezdett, „Öregem, ezek rendes emberek. Mit keresünk mi itt?”

A dánok a Dániában élő zsidóság védelmére is erőszakmentes módszereket alkalmaztak.

Találkoztam egy zsidó nővel, aki férjénél volt és a szüleinél élt Németországban, Hitler uralma alatt, a II. világháború idejében. Tizenhat évesen ment férjhez. Az első gyermeke tizenhét éves korában, a második tizennyolc éves korában született. Tizenkilenc éves volt mikor három dolog történt vele. Az első: az otthona megsemmisült és a szüleit megölte egy angol bomba. Gondolom azt hitték, hogy felszabadítják ezzel. A második dolog, ami történt: a férjét elvitték a nácik és ő feltételezte, hogy meghalt, mert sosem hallott felőle többet. A harmadik dolog, ami történt: egy amerikai bomba megsebesítette őt és megölte két gyermekét. Mikor én találkoztam vele, még mindig nem épült fel teljesen a sérüléséből. Mi ‘szabadítottuk fel’ őt.

Sebesült állapotban téblábolt ide-oda a menekültekkel. A súlyos körülmények könnyed kezelése néha spirituális előreugrást vált ki az emberből. Így gondolkodott, *Ők megsebesítették, sőt elpusztították a testünket de sebet ejtettek a saját lelkükön és az rosszabb.* Képes volt könnyőreletet érezni és imádkozni mindenkiért, akit a helyzet érintett, gyilkosért és meggyilkoltért egyaránt. Képes volt olyan jó hozzáállást kialakítani, hogy a németek barátságukba fogadták és a saját életük kockáztatása árán eljuttatták Angliába, ahol az angolok is pártfogásukba vették és végül eljutott az Egyesült Államokba.

Ez az eset nyilvánvalóan a lélek leglenyűgözőbb győzelmét jelképezi, az elképzelhető legnehezebb körülmények között. Ezen kívül még valamit megmutat. Ki vagy mi volt ennek a

21 American Sunday School. 1790-ben alapított szervezet, 2011-ben nevüket InFaith-re változtatták, céljuk Isten igéjének eljuttatása olyan helyekre, ahol más formában nincs igehirdetés.

nőnek az ellensége? Az angolok, akik elpusztították az otthonát és megölték a szüleit vagy a németek, akik megölték a férjét vagy az amerikaiak, akik megsebesítették őt és megölték a két pici gyermekét? A válasz lenyűgözően nyilvánvaló: a *háború* volt az igazi ellensége. Az a tévhit, hogy erőszakkal el lehet érni valamit, hogy a gonoszt le lehet győzni nagyobb gonosszal. *Ez* volt az ő igazi ellensége és ez az emberiség igazi ellensége.

Ahogy az emberi lélek, mikor nagy kihívásokkal néz szembe egyúttal nagy lehetőséget is kap a lelki növekedésre, úgy az emberek társadalma, ami a megsemmisüléssel néz szembe egyúttal lehetőséget kap arra, hogy belépjen egy új reneszánszba. Azt hiszem, hogy a baleset lehetőségétől eltekintve, a túlélési vágy meg fog minket óvni a nukleáris háborútól. És azt gondolom, hogy mindkét oldal meg fog változni. Mi egy gazdaság orientáltabb, szociális demokrácia felé fogunk haladni, ők pedig egy politika orientáltabb, egyéni demokrácia felé. Az eszményi társadalom felépítése még várat magára – egy olyan társadalom, amiben jól ki van egyensúlyozva a közösség jóléte és az egyén jóléte.

Történetek az Erőszaktól Való Tartózkodásról.

Egy nap, mikor tünődtem egy régi erőd mellett, arra gondoltam, hogy vajon mit mondana az emberiségnek ha beszélni tudna és ezt a cikket írtam belőle:

MEGSZÓLAL EGY ÖREG ERŐD

Mikor engem építettek, sok időt és pénzt áldoztak rám mert azt gondolták, hogy meg fogom védeni a várost minden behatólással szemben. Ma elhagyatottan állok, mivel nem kell hozzá nagy bölcsesség, hogy belássák, fölöslegessé váltam. De nem én vagyok az egyetlen tárgyi védelem, ami elavult. Még a legmodernebbek is idejémtúltak, bár ti a félelmekben és zavarodottságokban még mindig ragaszkodtok hozzájuk. De míg éretlenségekben pazaroljátok rájuk az időtöket és a kincseiteket, a szívetek mélyén tudjátok, hogy semmitől sem tudnak megvédeni titeket. Tudjátok, hogy látszólag védtelenül álltok, egy új korrallal szemben, miközben az atombomba azt mondja nektek, „Teremtsetek békét vagy pusztuljatok el!” De vajon valóban védtelenek vagytok mert minden tárgyi védelem összeomlott, ahogy a dolgok elporladnak? Elfelejtettétek a védelmet, ami sosem omlik le, a védelmet, ami a magasabb törvénynek való engedelmségből fakad? Korokon át, a legkiválóbb tanításaitok és a legkiválóbb részetek mondja nektek, hogy a gonoszt csak jóval lehet legyőzni és a tapasztalatok megmutatták, hogy ha barátokat akarsz akkor barátságosnak kell lenned. Mikor lesz bennetek elég bölcsesség, hogy elhagyjátok a megsemmisülésbe vezető utat és ahhoz a védelemhez forduljatok, ami időtlen, kortalan és változatlan? Föld népei, a döntés előttetek áll! Még mindig választhatjátok az életet de gyorsan kell választanotok!

EZ A FURCSA TEREMTMÉNY, AMIT EMBERNEK HÍVNAK

Egy kívülálló talán így látná ezt a furcsa teremtményt, amit Embernek hívnak:

Egy Lény egy másik világból leparkolta az űrhajóját egy elszigetelt helyen. Másnap reggel elment egy katonai tábor mellett, ahol férfiakat látott, ahogy furcsa kinézetű rudakhoz erősített késeket döfnék szénazsákokba. „Mi folyik itt?” kérdezte egy egyenruhás fiattól. „Bajonett gyakorlat,” válaszolta a fiatal. „Bábokon gyakorlunk. Meg kell tanulnunk egy bizonyos módon használni a bajonettet, ahhoz hogy megöljünk vele egy embert. Persze nem sok embert ölünk meg bajonettel. Bombákkal öljük meg a többségüket.” „De miért akarnátok megtanulni hogyan kell embert ölni?” kiáltott fel a Lény megrendülve. „Nem akarjuk,” mondta keserűen a fiatal. „Az

akarataink ellenére küldenek minket ide és mi nem tudjuk mit tehetnénk ez ellen.”

Azon a délutánon a Lény keresztülment egy nagy városon. Észrevette, hogy jókora tömeg gyűlt össze egy téren, hogy lássák, amint egy egyenruhás fiataalt kitüntetnek egy medállal. „Miért kapja a kitüntetést?” érdeklődött a Lény. „Mert száz embert ölt meg csatában,” mondta a mellette álló férfi. A Lény elszőnyedve nézett a fiatalra, aki száz embert ölt meg és tovább sétált.

A város egy másik részében a Lény hallotta, amint a rádió nagy hangerővel bejelenti, hogy egy bizonyos férfit hamarosan kivégeznek. „Miért ítélik halálra?” kérdezte a Lény. „Mert meggyilkolt két embert,” mondta mellette egy férfi. A Lény zavarodottan ment tovább.

Azon az estén a Lény, miután átgondolta a dolgokat, kinyitotta a füzetét és ezt írta bele: *Úgy tűnik, hogy minden fiatalnak megtanítyják hogyan kell hatékonyan embert ölni. Azok, akiknek sikerül sok embert megölniük, kitüntetést kapnak. Azokat, akiből nem lesz jó gyilkos és csak néhány embert tudnak megölni, halállal büntetik.*

A Lény szomorúan csóválta a fejét és megtoldotta a szöveget egy utóirattal: *Úgy tűnik, hogy ez a furcsa teremtmény, amit Embernek hívnak nagyon gyorsan ki fogja magát irtani.*

Reményteli Látomás a Békéért.

A negyvenöt napos imával és böjtöléssel töltött időszakom végén, ahogy feküdtem, az alvás és ébrenlét határán, egy csodálatos látomásom támadt... egy reményt adó látomás. A világ nemzeteit láttam, amint háborúra készülve fegyverkeznek. Beszéltem hozzájuk, de nem hallgattak meg. Sírtam értük de nem figyeltek rám. Imádkoztam értük és aztán ahogy körülnéztem, láttam, hogy az emberek a világban velem együtt imádkoznak. Aztán észrevettem egy világító ködöt, ami emelkedik fölénk, ahogy imádkozunk és fokozatosan formát ölt. Egy sugárzó alak bukkant elő, akinek a fehér köpenye fénytől ragyogott és akinek az arca olyan világos volt, hogy nehezen tudtam ránézni. Mikor az alak megszólalt, a szelíd hang a villámlás erejével bírt. „Tegyétek le a kardjaitokat!” mondta a jelenés. „Kard által vész el az, aki kardot ragad!” A világ nemzetei riadtan felnéztek, eldobták a fegyvereiket és a világ népei együtt örvendeztek.

További Gondolatok a Békéről és a Fegyverletételről.

Szeretném újra hangsúlyozni, hogy a megfelelő ima, a megfelelő tethez vezet és hogy ”Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.”²² Egy kiváló módja a gondolatok tettekké alakításának ha írsz egy levelet a béke érdekében.

A fegyverletétel lassan valósul meg – részben mert a félelem annyira elterjedt, részben a hiú remény miatt, hogy a fegyverek talán mégis segíthetnek valamilyen vágyott cél elérésében, részben mert úgy tűnik, hogy bizonyos országok gazdasága számára a háborús készülődés állapota elég jól jövedelmezik.

Az új kor magasabb értékeket követel meg. Régen azokat, akik a békéről beszéltek idealistáknak nevezték de ebben az atomkorban az idealisták lettek az egyedüli realisták. Mindig úgy gondoltunk magunkra, mint akiknek magasak az eszményei. Tekintettel a helyzetünk kritikusságára, ültessünk át néhányat a gyakorlatba!

Mivel hiszem, hogy a háború Isten akaratával ellentétes és a józan ésszel szintén és érezve, hogy a béke útja a szeretet útja, a békéért fogok dolgozni, úgy, hogy a szeretet útját élelem és segítek bármilyen csoportnak, aminek tagja vagyok, így élni, segítem a nemzetet, aminek polgára vagyok,

22 Jak 2:17 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

így élni, segítem az Egyesült Nemzeteket, hogy így éljen és hogy imádkozok, hogy a szeretet útja szerint éljen mindenki a világon.

A katonaságnak ezt mondanám: Igen, szükségünk van védelemre; igen szükségünk van rátok. A Légierő megtisztíthatja a levegőt, a Tengerészgyalogságnak gondja lehet a kifosztott erdőkre, a Haditengerészet megtisztíthatja az óceánokat, a Parti Őrség kezelésbe veheti a folyókat, a Hadsereget pedig arra lehetne használni, hogy megfelelő vízelvezető hálózatot építsenek ki a pusztító áradások megelőzése érdekében és más hasonló, az emberiség javát szolgáló tervekre.

Önmagunkat korlátozzuk mikor azt gondoljuk, hogy vannak dolgok, amiket nem lehet megcsinálni. Sokan azt gondolják, hogy a béke a világban lehetetlenség – sokan gondolják, hogy a belső béke elérhetetlen. Az viszi véghez, aki nem tudja, hogy nem lehet megcsinálni!

Az összes problémánk gyökere az éretlenség. Ezért beszélek olyan sokat a bennünk levő békéről, mint lépésként a világban levő béke felé. Ha érettek leszünk, a háború lehetetlen lesz, a béke pedig biztosított. Éretlenségünkben nem vagyunk tisztában az univerzum törvényeivel és azt gondoljuk, hogy a gonoszt le lehet győzni még több gonosszal. Az éretlenségünk egyik jele a kapzsiság, ami megnehezíti számunkra, hogy az osztozkodás egyszerű leckéjét megtanuljuk...

Belátom, hogy a tünetek néha olyan égetőekké válnak, hogy ha nem teszünk valamit velük kapcsolatban, akkor talán nem élünk addig, hogy a kiváltó okon dolgozhassunk, ezért a vietnámi háború alatt részt vettem néhány erőszakmentes béke-tüntetésen. Az egy csodálatos időszak volt. Ennek az országnak a polgárai véget vetettek a háborúnak Vietnámban, a kormány szándéka ellenében. Ez mutatja, hogy mekkora ereje van az embereknek ebben az országban.

A tüneteknek is vannak tünetei, mint például a széles körben problémát okozó éhezés. Szeretném mindenkinek biztosítani a tiszta ételt, a tiszta vizet és a tiszta levegőt. Szeretném minden anyagi szükségletüket biztosítani és emellett hozzáférhetővé tenni számukra azt, ami a gondolatoknak jó táplálék és szép környezetet és mindent, ami inspirál. Nem kell nagyon jónak lenned számtanból, hogy kiszámítsd, ha a világ nemzetei leállnának a pusztítás eszközeinek gyártásával akkor minden ember számára lehetne biztosítani egy nagyon jó élet feltételeit.

A bennünk levő legfelsőbb fény szerint kell járnunk, szeretettel fordulva azokhoz, akik nem találják a harmóniát és arra törekedve, hogy inspiráljuk őket egy jobb út felé. Ha bármikor harmóniát viszel egy békétlen helyzetbe, hozzájárulsz a béke ügyéhez. Mikor teszel valamit a világbékéért, a csoportok közti békéért, az egyének közti békéért vagy a saját belső békédért, javítasz a béke helyzetén a világban.

Sosem szabad elfelednünk, hogy az Isten törvényeivel szembeni engedetlenség katasztrófát eredményez, bár az emberek végül tanulnak a saját hibáikból.

Vessünk egy pillantást a világunkra. Egy szegény, háborúba belefáradt világ. Mi baj velünk? Annyira túlszaladt az anyagi oldal: ha nem is birtoklunk valamit, akkor vágyunk rá. A lelki oldalon nagyok a hiányok: akármikor felfedezünk valami új technológiát, az első dolgunk, hogy fegyverre alakítjuk és arra használjuk, hogy embereket ölünk vele. Ez azért van mert a lelki fejlettségünk nagyon le van maradva. Az érdemi kutatás a jövőben a lelki oldalon történik. Egyensúlyba kell hoznunk a külső és a belső jólétet, hogy képesek legyünk megfelelően használni az anyagi jólétet, ami már adott.

A vietnámi háború alatt nagyfokú volt a béke-aktivitás. Mikor a háború véget ért, csalódás és apátia időszak következett. Feltételezem, hogy ez elkerülhetetlen. Minden háború után ez van.

Ezenkívül minden háborút egy erőszakos időszak követ. Tanúja voltam ennek az I. és a II. világháború után is. Emlékszem a II. világháború után egy férfi Camdenben, New Jersey államban megölt öt embert az utcán és mikor elfogták azt mondta „Ti tanítottatok ölni.” A hadsereg tanította meg. A férfit, aki a Texasi Egyetem tornyából lövöldözött, megölt tizenöt embert és másokat megsebesített, szintén a hadsereg képezte ki a vietnámi háború idejében.

A Béke Ára.

Úgy tűnik mindig készek vagyunk rá, hogy megfizessük a háború árát. Szinte örömmel áldozzuk az időnket és értékeinket – a végtagjainkat, sőt még az életünket is – a háborúért. De a békét ingyen váránk. Azt hisszük, hogy égbekiáltó módon ellenszegülhetünk Isten törvényeinek és békét fogunk kapni cserébe. Ami azt illeti, a békét *nem* kapjuk ingyen – és az Isten törvényeinek való ellenszegülés nem eredményez békét. Béke csak akkor lesz, mikor hajlandóak leszünk megfizetni az *árát*. És egy olyan világban, amit megrészegített a hatalom, megrontott a kapzsiság, megtévesztettek a hamis próféták, a béke ára valóban igen magasnak tűnik. Mert a béke ára az, hogy engedelmessé kell válnunk a felsőbb törvényeknek: a gonoszt csak jóval lehet legyőzni, a gyűlöletet szeretettel; csak jó eszközökkel lehet jó célt elérni.

A béke ára, hogy lemondjunk a félelemtől és hittel helyettesítsük – abba vetett hittel, hogy ha engedelmessé válnunk Isten törvényeinek, megkapjuk Isten áldásait. A béke ára, hogy elhagyjuk a gyűlöletet és engedjük, hogy a szeretet uralkodjon a szívünkben – szeretet minden embertársunk iránt a világon. A béke ára, hogy felhagyjunk az arroganciával és helyettesítsük megbánással és szerénységgel, emlékezve rá, hogy a béke útja, a szeretet útja. A béke ára, hogy elhagyjuk a kapzsiságot és a helyébe az adakozás kerüljön, hogy senkiben ne tehessen lelki kárt az, hogy többel rendelkezik, mint, amire szüksége van, míg másoknak a világban kevesebb van, mint amire szükségük lenne.

Világ népei, a döntésre nincs sok idő. Néhány évben mérhető. Mienk a választás, hogy megfizetjük-e a béke árát vagy sem. Ha nem akarjuk megfizetni, minden, ami kedves számunkra elemésződik a háború tűzében. A világunkban levő sötétség azoknak a dolgoknak a szétbomlásából fakad, amik Isten törvényeivel ellenkeznek. Sose mondjuk reményvesztetten, hogy ez a vihar előtti sötétség; hanem mondjuk azt hittel, hogy ez a béke olyan aranykorának hajnala előtti sötétség, amit most még elképzelni sem tudunk.

Reménykedjünk, dolgozzunk és imádkozzunk mindezért!

A Pacifizmus Kiterjesztésének Lehetőségei

SOKAN TISZTÁBAN VANNAK az egyszerű lelki törvénnyel, miszerint a gonoszt csak jóval lehet legyőzni. A pacifisták nemcsak tudják ezt de próbálnak ennek megfelelően élni. Ez azt is jelenti, hogy megtagadják a fizikai erőszak alkalmazását vagy jóváhagyását. Azokat, akik ellenzik a háborút de használnának fizikai erőszakot a magánéletükben, én *háború elleneseknek* nevezném de nem pacifistáknak. Azokat, akik csak azért használnák az erőszakmentes módszert mert úgy gondolják, hogy az a leghatékonyabb módszer, én *erőszakmentes ellenállóknak* nevezném de nem pacifistáknak. A pacifisták azért élnek az erőszakmentes módszerrel mert hisznek benne, hogy ez a helyes út és semmilyen körülmények között nem élnének más módszerrel vagy hagynák jóvá annak használatát.

Az állati természet a dzsungel törvénye szerint gondolkodik, minden ellenállás megszüntetésére fogakat és karmokat bevetve. De ez a törvény nem oldja meg az emberi problémákat; csak elodázhajta azok megoldását és hosszútávon csak ront a helyzeten.

Egyes nemzetek még miközben a dzsungel törvénye szerint viselkednek is más nemzetekkel – magyarán háborúznak – belátják, hogy a pacifisták erre nem képesek és felmentik őket a katonai szolgálat alól. Helyette általában nem-katonai területeken teljesítenek szolgálatot vagy börtönbüntetést kell letölteniük. Természetesen nagyon kevés lelkiismereti alapon szolgálatot tagadó van mert olyan fiatal korban igen kevesen állnak a belső felébredésnek azon a szintjén.

Mikor a pacifizmus kiterjesztéséről beszélek, tudom, hogy csak pacifista társaimhoz szólok, ami bármelyik modern társadalomban egy nagyon kis csoportot jelent. Ezzel a kis csoporttal, amit rendkívül tisztetek és csodálok, szeretném megbeszélni a pacifizmushoz tett három kiterjesztést, amiket én találtam ki.

Kiterjesztettem a pacifizmusomat arra, hogy a fizikai mellett magába foglalja a lelki erőszak használatától való tartózkodást is. Ezért azóta már nem dühödök meg. Nemcsak hogy nem mondok dühös szavakat, de még csak nem is gondolok dühös gondolatokat! Ha valaki valami rosszindulatút tesz velem, harag helyett csak részvétet érzek. Még azokra is, akik szenvedést okoznak, mély részvéttel tekintek, tudva, hogy tetteik gyümölcsként szomorúság vár rájuk. Ha lennének olyanok, akik gyűlölnék engem, én viszonzásul szeretném őket, tudva, hogy a gyűlöletet csak szeretettel lehet legyőzni és tudva, hogy van jó minden emberi lényben, amit el lehet érni ha szeretettel közeledünk feléjük. Azok, akik szeretet nélkül alkalmazzák az erőszakmentes módszert, nehézségekbe ütközhetnek. Ha ráerőlteted az emberekre, hogy a te elképzeléseid szerint cselekedjenek, de nem segítesz átformálni őket akkor a probléma nem lett igazán megoldva. Ha visszaemlékeztek arra, hogy *nem vagyunk igazán különállók egymástól*, talán inkább hajlotok majd az átformálásra mint a leigázásra. És arra, hogy kiterjesszék a pacifizmusotokat a fizikai mellett a lelki erőszak használatától való tartózkodásra is

A polgári engedtlenséget nem javasolnám, kivéve utolsó mentsvárként. Általánosságban az emberek sokkal többet tudnak véghezvinni szabadon, mint rácsok mögött. Nem támogatnék semmilyen fenyegetőzést sem, ami a lelki erőszakra épít mint problémamegoldó módszerre. Amit egy emberrel megtesznek, hatást gyakorol mindannyiunkra.

Kiterjesztettem a pacifizmusom, hogy magába foglalja a háborúzás anyagi támogatásának megtagadását, a háborúban való részvétel megtagadását mellett. Ezért én felhagytam az államszövetségi adók tudatos fizetésével. Több mint negyvenhárom évig éltem a bevételek adózási küszöbét el nem érve. Bevallom természetesen, hogy van ennek egy második indoka is: Nem fogadhatok el többet, mint amire szükségem van, amíg a világban másoknak kevesebb jut, mint amire szükségük lenne. Természetesen sosem fizettem adót alkoholért és dohányért mert sosem

éltem ezekkel és nem fizetek luxuscikk adót sem mert nem használok luxuscikkeket végül nem fizetek szórakozási adót mert nem járok szórakozóhelyekre.

Lehet, hogy a kormány támogat olyan dolgokat is, amikkel egyetértünk de sajnálatos módon jelenleg nem lehetséges csak azokért fizetni és a háborúért nem. Egy pacifista *visszautasítaná* ha a kormány azt ajánlaná, hogy „Ha az időd felét háborús tevékenységekre fordítod akkor a másik felét fordíthatod jó dolgokra.” Mégis vannak pacifisták, akik igennel válaszolnak ha a kérdés a pénzről szól és nem az időről. Tudom, hogy az emberi lények hajlamosak következtelenek lenni, így vagy úgy de mivel én úgy érzem, hogy annyira következetesnek kellennem, amennyire tudok, kiterjesztettem a pacifizmusomat, hogy magában foglalja a háború anyagi támogatásának megtagadását, a háborúban való részvétel megtagadása mellett.

Kiterjesztettem a pacifizmusom az állatok bántásától való tartózkodásra az emberek bántásától való tartózkodás mellé. Ezért sok évvel ezelőtt felhagytam a húsevással – se hús, se szárnyas, se hal. Ezenkívül nem használok szörmét vagy tollakat, bőrt vagy csontot. Tudom, hogy vannak emberek, akik pusztán egészségügyi okokból vegetáriánusok és nem feltétlenül ellenzik a háborút. Lehet, hogy vannak, akiknek hiányozna a húsevés, de nekem nem. Nem vágyom jobban az állathústra mint amennyire az átlag ember vágyik az emberhústra. Úgy gondolom, hogy a legtöbb pacifista – sőt tulajdonképpen a legtöbb modern emberi lény – nem enne húst ha nekik kellene megölni az állatokat. Azt hiszem ha meglátogatnátok egy vágóhidat, talán késztetést éreznétek rá, hogy kiterjesszék a pacifizmusotokat az állatok bántásától való tartózkodásra az emberek bántásától való tartózkodás mellé.

Jelenleg folyamatban van egy felébredés, ami könnyen lehet, hogy egy új reneszánszra fog válni. Talán a túlélési vágy hajt minket ebbe az irányba... talán annak a belátása motivál minket, hogy tennünk kell valamit a jelenlegi helyzetünkkel kapcsolatban. Olyan csoportok, akik hagyományosan erőszakkal operáltak most erőszakmentes ellenállásról beszélnek. Emberek, akik lelkesen vettek részt háborús tevékenységekben, háború ellenesekké válnak. Az emberek egyre növekvő számban válnak pacifistává. Ezért én arra számítok, hogy a pacifisták is tesznek előrelépéseket és hozzáoldanak néhány dolgot a pacifizmusukhoz.

A következő idézetek azon néhány jegyzet között voltak, amiket Béke Zarándok a tunikájának zsebeiben hordott:

Omar Bradley tábornok: „A háborúkat épp olyan biztosan meg lehet előzni, mint ahogy ki lehet őket provokálni és nekünk, akik kudarcot vallunk a megelőzésükben, osztoznunk kell a halottak iránt érzett büntudatban.”

Douglas MacArthur tábornok: „Én úgy ismerem a háborút, ahogy kevés ma élő ember ismeri. A rendkívüli fokú pusztítás, amit okoz mind barát és ellenség között, alkalmatlanná teszi arra, hogy nemzetközi vitákat lehessen megoldani vele.”

XXIII. János pápa: „Ha a polgári hatóságok törvényesítenek vagy megengednek bármit, ami Isten akaratával ellenkezik, sem a beiktatott törvény, sem az kapott felhatalmazás nem kötelezheti a polgárokat lelkiismeretükben mert Istennek engedelmeskedni helyénvalóbb mint az embereknek.”

Dwight D. Eisenhower: „Minden legyártott fegyver, minden vízre tett hadihajó, minden kilőtt rakéta, végső soron egy lopásnak felel meg, azoktól, akik éhesek és nem kapnak enni, azoktól, akik fáznak és nincs mibe öltözzenek. Beszédében „mint aki tanúja volt a háború szörnyűségének és az általa okozott hosszas szomorúságának – mint aki tudja, hogy egy újabb háború teljesen elpusztíthatja a civilizációt,” figyelmeztetett a hadügy és az ipar összekapcsolódására.

John F. Kennedy: „Az emberiségnek véget kell vetnie a háborúnak vagy a háború vet véget az emberiségnek... A háború addig a távoli napig fog létezni, amikor a lelkiismereti alapon szolgálatot tagadót ugyanaz a tekintély és tisztelet övezi majd, mint ma a harcost.”

Lyndon B. Johnson: „A fegyverek és a bombák, a rakéták és a hadihajók mind az emberi kudarc jelképei.”

II. János Pál pápa: “Az ember alkotta balsors tükrében, ami minden háború, az embernek meg kell erősítenie magában újra és újra, hogy a háborúzás nem elkerülhetetlen vagy megváltoztathatatlan. Az emberiségnek nem sorsa, hogy elpusztítsa önmagát. Az ideológiák, vágyak és szükségletek konfliktusaira lehet és kell olyan megoldást találni, amivel nem jár erőszak és háború.”

Hermann Göring a nürnbergi per során: “Természetes, hogy az emberek nem akarnak háborút. Miért akarná valami szegény szerencsétlen egy farmról az életét kockáztatni egy háborúban mikor a legtöbb, amit nyerhet vele, hogy egy darabban vissza tud jutni a farmra? Magától értetődő, hogy az átlagember nem akar háborút: se Oroszországban, se Angliában és ami azt illeti Németországban sem. Ez világos. De végső soron egy ország vezetői azok, akik meghatározzák a vezérelveket és a népet mindig egyszerű magukkal rángatni, akár demokráciáról van szó vagy fasiszta diktatúráról, parlamentről vagy kommunista diktatúráról. Ha van hangjuk, ha nincs, az embereket mindig rá lehet venni, hogy a vezetők akarata szerint cselekedjenek. Ez könnyű. Csak annyit kell tenniük, hogy azt mondják nekik, hogy megtámadták őket és hogy elítélik a pacifistákat a hazafiatlanságuk miatt és mert veszélybe sodorják az országot. Ez minden országban ugyanúgy működik.”

Sosem találkoztam még senkivel, aki bunkert épített és biztonságban érezte magát miatta. Sosem találkoztam még olyan modern katona emberrel, aki ne lett volna tisztában vele, hogy a katonai győzelem fogalma idejétmúlttá vált az atomkor elérkeztével és ennek a legtöbb civil is tudatában van. Ez a tudás megköveteli, hogy hagyjunk fel egy olyan háborúra készülődéssel, ami kiirtaná az emberiséget – és kezdjünk el dolgozni a háború *magjainak* eltávolításán.

A Béke Útja és a Gyerekek

TALÁLKOZTAM EGY PÁRRAL, AKIK ELSZÁNTÁK magukat arra, hogy négy gyermeküknek meg fogják tanítani a béke útját. Minden este rendszeresen, vacsoraidőben prédikációt tartottak a békéről. De egy este fültnúja voltam, hogy az apa ráordít az idősebb fiúra. A következő este hallottam, ahogy az idősebb fiú ráordít az öccsére, ugyanolyan hangon. Amit a szülők mondtak, semmilyen hatást nem tett – a gyerekek azt követték, amit *láttak* a szüleiktől.

A spirituális gondolatok elültetése a gyermekekben nagyon fontos. Sok ember az egész életét azoknak az eszméknek a szellemében éli, amiket gyerekkorban ültettek el benne. Mikor a gyermekek megtanulják, hogy akkor kapják a legtöbb figyelmet és szeretetet ha konstruktív dolgokat csinálnak, jellemzően felhagynak a destruktív tevékenységekkel. A legfontosabb észben tartani azt, hogy a gyerekek példákban tanulnak. Függetlenül attól, hogy mit mondasz, az fog rájuk hatást gyakorolni, amit *teszel*. Ez egy nagyon nehéz terület a szülők számára. A szeretet útját tanítod a gyermekeidnek, ami a jövő útja?

Problémásnak tartom, mikor azt látom, hogy egy kisgyerek nézi a tv-ben, amint a hős lelövi a gonosztevőt. Ez azt tanítja a kisgyerekeknek, hogy az emberek lelövése hősies dolog. A hős épp most járt el így és neki bevált. A környezet elfogadja ezt és a hőst később nagy megbecsülés övezi. Ha elegen találunk rá a belső békére ahhoz, hogy hatással legyünk a tv-re mint intézményre, a kisgyerek azt fogja látni, hogy a hős átformálja a gonosztevőt és rávezeti a jó életre. Azt fogja látni, hogy a hős valami jelentőset tesz az embertársainak szolgálatában, hogy a kisgyerekekben az az elképzelés alakuljon ki, hogy ha hős akarsz lenni, akkor segítened kell az embereken.

Egy pap ismerősöm töltött némi időt Oroszországban. Nem látott orosz gyerekeket fegyverekkel játszani. Elment a nagy játékboltokba Moszkvában és azt tapasztalta, hogy nem árusítanak játékfegyvereket vagy más pusztító eszközök játék változatát.

Létezik békés tanítás néhány kis kultúrában, a mi nagyobb kultúránkon belül. Ismertem egy párt, akik tíz vagy tizenkét évig Hopi indiánok között éltek. Azt mondták nekem, „Béke, ez csodálatos – ők sosem bántanak senkit.”

Az amishok között én magam is jártam. Jelentős méretű közösségeik vannak. Békés, biztonságos közösségek, erőszak nélkül. Beszéltem velük és rájöttem, hogy azért van ez mert kisgyerekkoruktól kezdve azt tanulják, hogy egy másik emberi lénynek ártani elképzelhetetlen. Ennek következtében sosem tesznek ilyesmit. Ha így nősz fel, ez megvalósítható.

Egyszer egy nő elhozta hozzám a négy vagy öt éves lányát és azt mondta, „Béke, elmagyaráznád a lányomnak, hogy mi a jó és mi a rossz?” Én azt mondtam a gyereknek, „A rossz az, ami árt valakinek. Mikor egészségtelen ételt eszel, az árt neked, ezért a rossz.” A kislány megértette. „A jó olyasvalami, ami segít valakinek. Mikor összeszeded a játékaidat és visszarakod őket a játékos dobozodba, az segít anyukádnak, ezért a jó.” Megértette. Néha a legegyszerűbb magyarázat a legjobb.

Mikor engem a családom lefektetett aludni, nagyon bölcsen ezt mondták nekem, „Azért lesz sötét, hogy az alvásod nyugalmas legyen. Most pedig fekdj le, a kedves, barátságos, pihentető

sötétben.” És ezért számomra a sötétség mindig barátságosnak és pihentetőnek tűnt. Függetlenül attól, hogy gyalogolok egész éjszaka, hogy ki ne hűljek vagy az út szélén alszok, én a kedves, barátságos, pihentető sötétségben vagyok.

A gyerekeknek szüksége van gyökerekre, amíg fel nem nőnek és a szülők jól tennék ha kiválasztanának egy helyet, ahol fel akarják nevelni őket, mielőtt megszületnek.

A Társadalmunk Átalakítása

KÉRDEZTÉK TŐLEM, hogy van-e valamilyen ötletem bizonyos nemzeti és világméretű problémák békés megoldására. Először is, szerintem egy nagyon nagy lépés lenne a világbéke felé, egy világnyelv létrehozása.

Nyelvi akadályba először a spanyolul beszélő Mexikóban ütköztem, ahol az emberekhez csak az üzenetem lefordított változatával és a mosolyommal tudtam beszélni. Később Québec tartományban, Kanadában újra problémám adódott. Kanada egy kétnyelvű ország. A québeci iskolákban a tanítás franciául folyik és sok ember Québecben nem beszél angolul. Nálam volt az üzenetem fordítása, ételt meg szállást pedig kézjelekkel ajánlottak fel. De a kommunikáció itt nagyjából véget is ért. Ez újra rádöbentett, hogy milyen nagy szükség van egy világnyelvre.

Azt hiszem egy az Egyesült Nemzetek által kijelölt szakértőkből álló bizottságnak kellene eldöntenie mihamarabb, hogy milyen nyelv volna a legmegfelelőbb. Amint döntöttek, hogy mi legyen a világnyelv, a nemzeti nyelv mellett tanítani lehetne az összes iskolában, hogy hamarosan minden tanult ember képes legyen beszélni az összes többi tanult emberrel a világon. Azt hiszem, ez lenne a legnagyobb önálló lépés, amit tehetünk az értő kommunikációért a világban és egyúttal nagy lépés lenne a világbéke felé. Mikor tudunk egymással beszélni, rájövünk, hogy a hasonlóságaink sokkal nagyobbak mint a különbözőségeink, bármilyen nagyok is tűnnek a különbözőségek.

A Demokráciáról és a Társadalomról

Az én definícióm szerint a demokrácia az, amikor a nép kezében van az irányítás. A rabszolgák azok, akik engedik, hogy mások irányítsák az életüket. Ameddig az emberek igazságosan és hatékonyan meg tudják oldani a problémáikat helyi szinten, a kezükben marad az életük irányítása. Amennyiben a problémáik megoldása végett egy magasabb hatósághoz fordulnak, elvesztik az irányítást az életük felett.

Nálunk az *egyén* elég sok demokráciával rendelkezik – például egy embernek is joga van, a többséggel szemben a különvéleményét elmondani. A *politikában* van bőven demokrácia. A *szociális* demokrácia ügyében a haladás útján vagyunk. Ha szociális értelemben demokrácia lenne nálunk, minden emberi lényt az érdemei alapján ítélnének meg, nem a csoporthoz tartozása alapján. Törvénybe iktattuk, hogy ez a helyes irány; hosszú út vezet még odáig de haladunk felé.

A leggyengébben a *gazdasági* demokrácia tekintetében állunk. Ezen a téren nem sok bebeszólásunk van a dolgokba és ez számomra elgondolkoztató. Ne feledjétek, hogy ha jó példát akarunk mutatni a világnak akkor önmagunkat kell jobbá tennünk. Elmondok nektek egy szomorú történetet:

Valakinek a nappaliján mentem keresztül. A tv-ben két komikus viccelődött élő közönség körében és az egyikük azt mondta, „Kitüntetést kaptam a cégtől, aminek dogozom.” „Miért?” „Kitaláltam egy új módszert, amitől csökken a termékük tartóssága!” És a közönségben mindenki nevetett.

Ez nem nevetni való. A nyersanyagokból nincs sok, az energia fogyóban van. A jövő generációinak szemében bolondok leszünk, amiért nem tartós dolgokat gyártottunk. Igen, mindenki tisztában van vele, hogy mit csinálunk és még nevetnek is rajta. Ezt nyilvánvalóan orvosolni kell.

A másik dolog, amit orvosolni kell a munkanélküliség. Én szörnyen fontosnak találom. Hét vagy nyolc millió embertársunk munkanélküli ebben az országban. És mit tesz ez az emberekkel? Leépülnek lelkiileg mert a társadalom azt mondja nekik, hogy rájuk nincs szükség, hogy nincs

számukra hely. A munkanélküliség egy szörnyű dolog. Orvosolnunk kell ezt mégpedig azonnal. Én azt javasolnám, hogy egy bizonyos idő letelte után minden alkalmazható munkanélküli jelentkezhetne közösségi munkára, aminek állami támogatás lenne az alapja mint a segélyeknek. A munka nem is kéne, hogy főállású legyen de megdolgoznának azért, amit kapnak.

Nincs olyan pszichológiailag ép személy, aki ne szeretné tartalmasan elfoglalni magát valamivel. Megértem, hogy van néhány pszichológiailag beteg ember – különösen azok, akik már hosszú ideje munkanélküliek és szörnyen leépültek. De a legtöbb emberrel nem ez a helyzet. A legtöbb ember valójában ugrana a lehetőségre, hogy csinálhat valamit.

Lelki szempontból a legjobb mód, hogy megbirkózzunk valamivel, ami nincs harmóniában – mint például a kommunizmus, ahogy ma gyakorolják – az ha sosem félünk tőle – azzal erőt adnánk neki. Befolyásold a dolgokat jó irányba; tedd magad jó példává! Sose próbáld úgy legyőzni, hogy magadévá teszed a téves filozófiáját! Például a hírek alapján a kommunista kormányok filozófiájának része, hogy *‘A cél szentesíti az eszközt’* - ami valójában az összes olyan ország filozófiája, ami a háborút eszközként használja. Inkább azt a lelki filozófiát kövesd miszerint *‘A választott eszköz meghatározza a végkifejletet’* és ne feledd, hogy igazán csak jó eszközökkel lehet jó célt elérni.

Csak példák révén érhetünk el változást. Ezért ha hatalmamban állna én egy nagyon szelíd, jó példát állítanék fel ebben az országban. Alapítanék egy Béke Minisztériumot a kormányunkban. Nagyon hasznos feladatai lennének. Kutatná a konfliktusok békés megoldási lehetőségeit, a háborúk megelőzési módszereit és a gazdaság békebeli működéséhez szükséges változtatásokat. Az alapítását övezné némi média-felhajtás és megkérnénk minden mást nemzetet, hogy alapítsanak hasonló minisztériumokat és hogy jöjjenek el és dolgozzanak velünk a békéért. Azt hiszem erre sok nemzet hajlandó lenne. A Béke Minisztériumok közti kommunikáció egy lépés lenne a világbéke felé.

A vietnámi háború alatt a levelezőpartnereimnek szerte a világban ugyanazt a kérdést tettem fel: „A honfitársaid szerint melyik ország jelenti a legnagyobb veszélyt a békére a világban?” A válasz egyöntetű volt. Nem Oroszország és nem Kína. Minket választottak! Azt kérdeztem „Miért az Egyesült Államok?” A válaszok között volt némi variálódás. A keletiek azt mondták, „Mert a tiétek az egyetlen nemzet, ami bevetett atomfegyvert emberek ellen és nincs rá bizonyíték, hogy ez ne fordulhatna elő újra.” Dél-Amerikában és Latin-Amerikában általában azt mondták, „Ma Vietnám volt soron – holnap mi következünk.” Európában és néhány más helyen a válasz jellemzően az volt, hogy, „A ti gazdaságotok háborúzás közben működik a legjobban vagy háborúra készülve,” vagy „A ti országotokban háborúval vagy háborúra készülődéssel nagy pénzeket lehet keresni.”

Nem szeretek beszámolni erről, ez egy negatív dolog de azt hiszem, hogy hallanunk kell róla, hogy a világ országai nem mindig a jó szívünket látják mikor felénk tekintenek a tengerentúlról. Ehelyett nyugtalanságot éreznek a tetteink miatt.

Nemcsak azt szeretném látni, hogy minden lépést megteszünk a lefegyverkezés és a világbéke érdekében, hanem azt is szeretném látni, hogy egyre jobb és jobb példát mutatunk a világnak. Az utolsó két évben több külföldi barátom is azt mondta nekem, „Oroszország aláírta a SALT-2²³ megállapodást, ti miért nem? Titeket kevésbé érdekel a lefegyverkezés mint az oroszokat?” Nem tudtam mit válaszolni nekik. Azt kívánom bár aláírtuk volna. Ez egy udvarias lépés volt, közel sem kielégítő de nekünk is alá kellett volna írni, aztán pedig keményen dolgozni a SALT-3-ért és

23 Strategic Arms Limitation Talks (Tárgyalások a stratégia fegyverek korlátozásáról, 1979).

minden megegyezésért, amit csak ki lehet eszközölni.

Mikor Kanadán keresztül zárandokoltam meghívtak, hogy beszéljek a Fiatalok Kórusának Koncertjén, amit a Krisztus Spirituális Közösségeinek Uniója tartott, ismertebb nevükön a Doukhoborok, egy pacifista csoport, akik Oroszországból vándoroltak ki az előző évszázadban. Azt mondtam nekik, „Ti különleges üzenetet hordoztok a világ számára, mindenekelőtt Oroszország számára. Mivel sokan közületek beszélnek oroszul, miért nem küldtök egy béke missziót Oroszországba? Például ezt a kórust? Ti rendelkeztek azzal az egyedi lehetőséggel, hogy beszélhettek hozzájuk a saját nyelvükön, jobban mint a szokásos delegáció, ami gyakran nem képes kommunikálni velük. Ilyen eszmecserékre szükség van a jelenlegi történelmi válságban.

Az ENSZ-t tovább kell fejleszteni. Nekünk, a világ népeinek, meg kell tanulnunk az egész emberi család érdekeit bármelyik csoport érdekei fölé helyezni. Az éhezés és szenvedés problémáját meg kell oldani. Egy kiterjedt személy-csereprogram a világ nemzetei közt nagyon sokat segítené.

Van néhány nemzeti probléma a békével kapcsolatban – dolgozni kell a csoportok közötti békén. Azonban az első számú nemzeti problémánk a gazdaságunk hozzáigazítása a békebeli helyzethez.

Közösségi Béke Akciók

Ebben a válságos időszakban minden városban kellene, hogy legyen egy béke-bizottság. Egy ilyen csoportot elindíthat egy maroknyi lelkes ember.

Javasoltam, hogy a Közösségi Béke Társaságok induljanak *Béke Imádság Csoportként*, hogy így keressék a béke útját. Az első összejövetelen a belső békével foglalkoztatok. Imádkoztatok érte és beszéljétek róla. Ha észreveszel valamilyen belső gátat, ami visszafogja a spirituális fejlődésed, az összejövetelek között koncentrálj arra, hogy eltávolítsd azt a gátat. A második összejövetel során foglalkoztatok az egyének közötti harmóniával. Ha ráébredsz, hogy nem vagy harmóniában valakivel, az összejövetelek között tegyél valamit azért, hogy ez megváltozzon. A harmadik összejövetelen foglalkoztatok a csoportok közti harmóniával. A találkozók között próbáljatok csoportosan segíteni valamilyen más csoportnak vagy csak adjátok jelét, hogy barátsággal viseltettek irántuk. A negyedik alkalommal foglalkoztatok a nemzetek közötti békével. A találkozók között aktiváljátok magatokat azzal, hogy megdicsértek valakit, aki valami jót tett a békéért. A következő találkozón kezdjétek az egészet az elejétől.

Egyes helyeken az én írásaimat használták az imacsoportokban, mert a békével kapcsolatosak, spirituális szemszögből. Olvassatok el egy bekezdést, gondoljátok át fogékony csendességben aztán beszélgetsetek róla. Tartsatok annyi ima-találkozót, amennyi szükséges, hogy végigvegyétek az irodalmat. Bárki, aki képes megérteni és átérezni a lelki igazságokat, amiket tartalmaz, készen áll rá, hogy tegyen valamit a békéért.

Később következne a *Béke Kutató Csoport*. Tiszta képet kell kapnunk róla, hogy milyen a világ jelenlegi állapota és mire lesz szükség ahhoz, hogy a helyzet békéssé váljon. Természetesen minden jelenleg folyamatban levő háborúnak véget kell vetni. Ehhez nyilván meg kell találnunk a módját annak, hogy közösen letegyük a fegyvereinket. Eljárásokat kell lefektetnünk a *fizikai* erőszak elkerülésére egy olyan világban, ahol a lelki erőszak továbbra is létezik.

Miután a világ problémái és a megoldásukhoz szükséges lépések elég tisztán láthatók számotokra, készen álltok rá, hogy *Béke Akció Csoporttá* váljatok. Fokozatosan alakulhattok Béke Akció Csoporttá – bármilyen problémán dolgozva, amivel kapcsolatban kellő megértésre tettetek szert. A béke akció mindig a béke útjának megélése formájában kell, hogy megvalósuljon. Történhet levélírás formájában – dicséretet adva azoknak, akik valami jót tettek a békéért. Írhattok a Kongresszus tagjainak a békével kapcsolatos törvényekről, újságíróknak, békét érintő témákról, barátoknak, arról, hogy mit tanultál a békéről. Történhet a béke témájával kapcsolatos

nyilvános találkozók formájában. Szervezhetnek előadásokat ilyen témákról. Terjeszthettek béke-témájú irodalmat, beszélhettek emberekkel a békéről. Béke hét, béke fesztivál, béke gyaloglás, béke parádé vagy béke felvonulás. Történhet szavazás formájában, olyan jelöltekre, akik elkötelezték a béke útja iránt.

Sokkal több erőnk van, mikor a megfelelő dologért dolgoztok, mint mikor a nem megfelelő dolog ellen. És természetesen mikor a helyes dolog létrejön a helytelen dolgok maguktól eltűnedeznek. A helyi szintű megmozdulások a békéért életbevágóan fontosak. Mindenki, aki a békéért tesz, részévé válik a béke különleges testvériségének – akár közösen dolgozunk, akár egymástól távol.

Néhány lépés a béke felé, amikről a zarándoklatom kezdetekor beszéltem, már megtörtént vagy legalább a megvalósulás folyamatában van. Már régóta alakul egy széleskörű, egyének között kapcsolatot teremtő szemlélet, diákcseré-programok és egymás kultúrájának megismerése formájában. Számos egyetemünkön zajlik kutatás a konfliktusok békés megoldási módjaival kapcsolatban és a szomszédunk, Kanada, szintén tart kurzusokat ilyen témában.

Azt hiszem teljesen elképzelhető, hogy elérjük a külső béke állapotát ebben a korban. A történelmet alapul véve, mikor az embereknek választaniuk kell a megsemmisülés és a változás közt, hajlamosak a változást választani és nagyjából ez az egyetlen helyzet, ami rá tudja kényszeríteni őket arra, hogy a változást válasszák. Úgyhogy jelenleg is megvan rá a lehetőségünk, hogy új irányba induljon el a világ – a lehetőség létezik!

Kisemberek a világban, sose érezzük magunkat többé tehetetlennek! Jusson eszünkbe, hogy ha elég sokan közülünk együtt kérnek, még nagyon nagy dolgok, mint például a világ lefegyverzése és a világbéke is meg fognak adatni. *Kérjük együtt!*

A Zarándok Útja

EGYSZER MEGKÉRDEZTEK, hogy „Mit csinálnak a béke zarándokok?” Egy béke zarándok imádkozik és dolgozik a békéért kívül és belül. Egy béke zarándok elfogadja a szeretet útját mint a béke útját és a szeretet útjától eltérni annyi, mint a béke zarándok útjától eltérni. Egy béke zarándok betartja Isten törvényeit és fogékony csendességben keresi Isten útmutatását az életére vonatkozólag. Egy béke zarándok egyenesen szembenéz az étellel, megoldja a problémáit és alámerül a felszín alá, hogy felfedezze annak igazságait és valóságait. Egy béke zarándok nem keresi az anyagi javak szaporítását, hanem az anyagi létének egyszerűsítésére törekszik, végső célja, hogy a szükségeinek szintjén éljen. Egy béke zarándok megtisztítja testi templomát, gondolatait, vágyait és motivációit. Egy béke zarándok amilyen gyorsan tud, lemond az én-akarataról, a különállás érzéséről, minden kötődéséről és minden negatív érzésről.

Hagyományosan egy zarándok a hitére hagyatkozva gyalogol, bármilyen látható támogatás nélkül. Addig gyalogolok míg szállást nem ad valaki. Addig böjtölök míg ételt nem ad valaki. Önként kell adják. Sosem kérek. Mégis megadatik!

Minden megadatik nekem és én továbbadom. Adnod kell, ha kapni akarsz. Hagyd, hogy a léted középpontja az adásról szóljon, adás és adás. Nem lehet túl sokat adni és meg fogod látni, hogy nem tudsz úgy adni, hogy ne kapnál is. Ez a fajta élet nem a szenteknek van fenntartva, elérhető a kisemberek számára mint te meg én – ha kinyújtjuk a kezünk, hogy adjunk mindenkinek.

Zarándokként az a küldetésem, hogy a hírvivő szerepét töltssem be és lelki igazságokat fejezzek ki. Ezt a feladatot örömmel fogadom el és semmire nem vágyom cserébe, se dicsőretre se dicsőségre, se az ezüst vagy az arany csillogására. Egyszerűen boldogság tölt el, amiért követni tudom, a Magasabb Akarat suttogását.

Sok mindent adhatok: Elsősorban Isten törvényeinek megélésével foglalkozom. Elérhetővé teszem mások számára Isten misztikus²⁴ megközelítését, a belső béke királyságát. Ingyen van, nem kell fizetni érte.

Volt egy idő – mikor elértem a belső békét – mikor meghaltam, végleg meghaltam magam számára. Azóta lemondtam a korábbi énemről. Nem látom értelmét, hogy a múltammal foglalkozzak, a múltam halott és nem szabad feltámasztani. Ne kérdezzetek róla – kérdezzetek az üzenetemmel kapcsolatban. A hírnökre nem fontos emlékezni, csak emlékezzetek az üzenetre.

Ki vagyok én? Nem számít, hogy megtudjátok ki vagyok; ennek kicsi a jelentősége. Ez az agyag öltözet egy pénztelen zarándoké, aki a béke nevében utazik. Amit nem láttok, az a nagyon fontos. Én olyasvalaki vagyok, akit a hit ereje visz előre; a halhatatlan bölcsesség fényében fürdök; az univerzum végtelen energiája éltet; én ez vagyok valójában!

Mindig áhítattal és csodálattal tekintek arra, amit Isten megtehet – engem használva eszközként. Hiszek benne, hogy bárkit, aki teljes mértékben átadja magát Isten akaratának lehet csodálatos módon használni – és az illető valódi tudás birtokába kerül bizonyos dolgokkal

24 Isten közvetlen intuíciója vagy megtapasztalása.

kapcsolatban – és várhatóan önelégültnek fogják hívni. Akkor neveznek önelégültnek ha elég egocentrikus vagy ahhoz, hogy azt hidd, mindent tudsz – de az éretlenek akkor is hívhatnak önelégültnek ha elég Isten-centrikus vagy ahhoz, hogy tényleg tudj bizonyos dolgokat.

Az én vágyam a tökéletességre való törekvés; hogy annyira harmóniába kerülhessek Isten akaratával, amennyire lehetséges; hogy a bennem levő legfelsőbb fény szerint éljek. Természetesen még mindig nem vagyok tökéletes de minden nap fejlődök. Ha tökéletes lennék, tudnék mindent és bármit képes lennék megtenni; olyan lennék mint Isten. Viszont képes vagyok mindent megtenni, amire *elhívtak* és tudom, amit tudnom kell ahhoz, hogy betölthessem a szerepem az Isteni Tervben. És átélem a boldogságát annak, hogy harmóniában élek azzal, amit Isten nekem szánt.

Semmilyen dicséret, amit kapok nem változtat rajtam mert én azt azonnal továbbadom Istennek. Gyaloglok mert Isten erőt ad nekem a gyalogláshoz, élek mert Isten megadja, ami szükséges, hogy élhessek. Beszélek mert Istentől megkapom a szavakat, amiket mondanom kell. Én csak annyit tettem, hogy átadtam magam Isten akaratának. Az egész életem erre a feladatra készített fel. Erre kaptam hívást. Ez a hivatásom. Ez az, amit tennem kell. Nem lehetnék boldog, ha bármi mást csinálnék.

Mikor elkezdtem a zarándoklatomat, Los Angeles környékét egy cent nélkül hagytam el, abba vetett hittel, hogy Isten mindennel el fog látni, amire szükségem van. Bár sosem kértem semmit, Isten ellátott mindennel az utam során. Anélkül, hogy valaha kértem volna bármit, mindennel el lettem látva.

Hiszek benne, hogy Isten gondomat fogja viselni és Isten tényleg megadja, amire szükségem van. Semmilyen tekintetben nincs bennem bizonytalanság amiatt, hogy nem tudom hol fogok aludni az este, hol vagy mikor fogok enni legközelebb. Mikor megvan benned a spirituális biztonságérzet többé nem vágyódsz az anyagi biztonság után. Nem ismerek senkit, aki nagyobb biztonságban érezné magát mint én – és természetesen az emberek azt gondolják, hogy én a szegények közt is a legszegényebb vagyok. Én jobban tudom, én a gazdagok között vagyok a leggazdagabb. Enyém az egészség, a boldogság, a belső béke – olyasmik ezek, amiket akkor se vehetnél meg ha milliárdos lennél.

A munkámat könnyedén és örömmel végzem. Szépséget látok magam körül mindenütt és szépséget látok mindenkiben, akivel találkozok mert én Istent látom mindenben. Felismerem a rám eső részt az Élet Tervében és harmóniára lelek azáltal, hogy készséggel és örömmel megélem. Felismerem, hogy egy vagyok minden emberrel és egy vagyok Istennel. Az örömöm túlárad a minden és mindenki felé irányuló szeretetben és adakozásban.

Fényért egyenesen a Fényforráshoz megyek nem a visszatükröződésekhez. Ezenkívül lehetővé teszem, hogy még több Fény jöjjön az életembe, azáltal, hogy a legfelsőbb Fényemnek megfelelően élek. *A Forrásból érkező Fényt semmivel sem lehet összetéveszteni mert teljes megértéssel együtt érkezik, hogy el tudd magyarázni és meg tudd beszélni másokkal.* Javaslom ezt az utat mindenkinek, aki képes járni rajta. És nagy áldások várnak azokra, akik elég bölcssek ahhoz, hogy hamar a hozzájuk érkező legfelsőbb fény szerint kezdjenek cselekedni.

Ami kívülről érkezik, az olyan mint a szerzett tudás. Ahhoz vezet, hogy elhiszünk valamit, ami ritkán elég erős ahhoz, hogy cselekvésre ösztönözzön. De az ami kívülről érkezik és megerősítést kap belülről vagy, amire teljes mértékben magunkban jövünk rá (ez az én utam), az olyan mint a bölcsesség. Megértéshez vezet és a cselekvést rögtön hozza magával.

Az emberekkel való érintkezésem során nem használok fenyítést, sem nem adok utasításokat vagy írok elő terveket. Az én kijelölt feladatom az, hogy felébresszem az isteni természetet, ami bennük van. Ez a hivatásom, hogy kinyissam az igazság ajtajait és gondolkodásra készítsem az embereket, hogy felrázzak másokat az apátiás és letargikus állapotukból és rávegyem őket, hogy megkeressék magukban a bennük levő belső békét. Ennyi az általam vállalt feladat. Többet nem tudok tenni. A többi a magasabb erőre hagyom.

A hit olyan dolgok létezésének elfogadása, amiket az érzékszerveid sosem regisztráltak és amiket az elméd nem képes felfogni de más módon megérintetted és elfogadtad őket. A hitről beszélni könnyű; megélni már más kérdés. Számomra a *hit* azt jelenti, hogy az emberek képesek szabad akaratukból kinyúlni és kapcsolatba kerülni Istennel, a *kegyelem* pedig azt jelenti, hogy Isten mindig próbál kapcsolatba kerülni az emberekkel. Számomra nagyon fontos, hogy állandó kapcsolatban maradjak Istennel más szóval az isteni szándékkal.

Az emberek lelki elszegényedésüket kényszeresen az anyagi dolgok halmozásával ellensúlyozzák. Mikor lelki áldások érnek minket, az anyagi dolgok lényegtelennek látszanak. De a lelki áldások nem jönnek, amíg nem vágyunk rájuk és nem mondunk le az anyagi dolgok utáni vágyainkról. Amíg anyagi dolgok után vágyódunk, semmi mást nem kapunk és lelkileg szegények maradunk.

Azok, akik legyőzik az én-akaratukat és Isten munkáját végző eszközökké válnak, olyan dolgokat képesek véghezvinni, amik látszólag lehetetlenek de ezt nem úgy élik meg, mintha saját maguk elértek volna valamit. Én már tudom, hogy a végtelen kozmosz része vagyok és nem állok külön más lelkektől vagy Istentől. A illúzió-énem meghalt; az igazi én irányítja az agyag öltözetet és Isten munkáját végezi vele.

Mikor elindultam a hajam már kezdett ezüst színűvé válni. A barátaim azt gondolták, hogy megőrültem. Egy bátorító szót sem kaptam tőlük. Azt gondolták, hogy biztosan megölöm magam a sok gyaloglással. De ez nem zavart. Egyszerűen mentem előre és tettem, amit tennem kellett. Ők nem tudták, hogy a belső béke miatt úgy éreztem mintha bekapcsoltak volna az univerzum energiaforrásába, ami sose merül ki. Nagy volt a nyomás, hogy feladjam, amiben hiszek de engem nem lehetett eltántorítani. Szeretettel az értésére adtam jóakarátú barátaimnak, hogy az életben létezik két nagyon eltérő irányba haladó ösvény és hogy mindenkiben ott van a szabad akarat, hogy válasszanak közülük.

Létezik egy sokat használt út, ami kedvére tesz az érzékeknek és kielégíti a világi vágyakat de nem visz sehová. És van a kevésbé járt út, ami megtisztulásokat és lemondásokat igényel de számtalan lelki áldást eredményez.

Mindenkiben vagy egy szikrányi jó, függetlenül attól, hogy milyen mélyen van eltemetve. *Ez a valódi éned*. Mikor azt mondom ‘te’ mire gondolok valójában? Az agyag öltözetre gondolok, a testre? Nem, az nem a valódi éned. Az én-központú természetre gondolok? Nem, az nem a valódi éned. Az igazi éned az az isteni szikra. Vannak, akik ezt az Isten-központú természetnek nevezik, mások az isteni természetnek és Isten belső Királyságának. A buddhisták nirvánaként ismerik, a hinduk felébredt lélekként hivatkoznak rá; a kvékerek Belső Fénynek mondják. Más helyeken a benned élő Krisztusként, Krisztus Tudatként, az eljövendő dicsőség reménységeként²⁵ vagy a bentlakó lélekként ismerik. Még néhány pszichológus is megnevezi, szuper öntudatként. De mind

25 Kol 1:27 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

ugyanarról beszélnek, eltérő szavakkal. Azt fontos megjegyezni, hogy benned él!

Nem számít milyen névvel illeted de a tudatodnak fel kell emelkednie addig a pontig, ahonnan az univerzumot az Isten-központú természetteddel látod. Az érzés, ami ezt az élményt kíséri olyan mintha tökéletesen eggyé válnál az Univerzum Egészével. Az ember beleolvad a minden étellel való abszolút egység eufóriájába: az emberiséggel, a föld minden élőlényével, a fákkal a növényekkel, a levegővel, a vízzel, még magával a földdel is. Ez az Isten-központú természet szüntelenül arra vár, hogy csodálatosan vezesse az életed. Szabad akarattal rendelkezel, hogy átengedd, hogy vezesse az életed vagy ellenállhatsz annak, hogy hatással legyen rád. A választás mindig a tied!

Mindenből, amit olvasol és mindenből, akivel találkozol vidd magaddal azt, ami jó, a többit hagyd ott. Vezetésért és igazságért sokkal jobb a Forráshoz fordulni a saját belső tanítódon keresztül mint emberekhez vagy könyvekhez. Csak akkor válik valami részévé a tapasztalataidnak ha valami benned azt mondja rá, hogy „*Ez az igazság. Ez nekem szól.*” Miután elolvastad az összes könyvet és meghallgattad az összes előadást még mindig el kell döntened, hogy mi hasznos neked. Könyvek és emberek legfeljebb inspirálhatnak. Hacsak nem ébresztenek fel benned valamit semmi érdemlegest nem értél el velük. De ha muszáj könyveket olvasnod, olvass sok könyvet, hogy annyi szemben álló véleménnyel találkozz, amennyivel csak lehet. Ilyen módon végül kénytelen leszel a saját véleményedet kialakítani.

Gondolkozz az összes jó dolgon az életedben. Sose gondold a nehézségeidre. Feledkezz el magadról és összpontosíts arra, hogy annyit szolgálj ebben a világban, amennyit tudsz és aztán az alsóbb énedet egy magadnál nagyobb ügy érdekében elveszítve rátalálsz a felsőbb énedre: az igazi énedre.

Amiről beszélek, nem egyszerű vállalkozás de biztosíthatlak, hogy a spirituális utazásod vége nagyon megéri az árat, amit fizetsz érte. Sok hegy és völgy van az úton. A küzdelem olyan, mint a hegymászás, minden csúcs egy picit magasabban van mint az előző.

Néhányan megkérdezték, hogy elfogadok-e ‘tanítványokat’. Természetesen nem. Nem egészséges egy másik emberi lényt követni. Az érettséget mindenkinek saját magának kell megtalálni. A folyamat időbe telik, a növekedési időszak minden egyes embernél más.

Miért figyelsz engem? Nézz saját magadra! Miért hallgatsz rám? Hallgass saját magadra! Miért hiszed el, amit mondom? Ne higgy bennem vagy bármelyik másik tanítóban, inkább bízz a saját belső hangodban. *Az a vezető, az a tanító. A tanító belül van, nem kívül. Ismerd meg magad, ne engem!*

Gyalogolj velem de ne kövess vakon. Kapaszkodj az igazságba, ne az én ruhámba. A testem pusztán egy agyag szerkezet; ma itt van, holnap eltűnik. Ha ma hozzám kötöd magad, mit fogsz tenni holnap mikor nem vagyok veled? Kösd magad Istenhez, kösd magad az emberiséghez, csak akkor kerülsz közelebb hozzám.

A kereső útja tele van csapdákkal és kísértésekkel és a keresőnek egyedül kell járnia rajta Istennel. Én azt javasolnám, hogy a lábad legyen a földön a gondolataid pedig szárnyaló magasságban, hogy csak a jó dolgokat vonzzad. Összpontosíts az adásra, hogy megnyisd magad az elfogadásra; összpontosíts arra, hogy a fényednek megfelelően élj, hogy megnyithasd magad még több fény számára; szerezz annyi fényt, amennyit csak lehet, a belső úton át. Ha nehezen megy, hogy fényt fogadj be ily módon, keress inspirációt egy szép virágból vagy szép tájképből, szép zenéből vagy szép szavakból. Mindamellet, amivel kívül kerülsz kapcsolatba, megerősítést kell kapjon belülről, mielőtt a tied lehet.

Ne feledd, hogy aki méltatlan dolgot tesz, valójában pszichológiailag beteg és annyi

együttérzéssel kell rá tekinteni, mint aki fizikailag beteg. Ne feledd, hogy senki sem árthat neked, csak te magad. Ha valaki rosszindulatú dolgot tesz veled, annak a személynek fájdalma van. Téged nem ér igazi sérülés hacsak nem válsz elkeseredetté vagy dühössé és esetleg teszel valami rosszindulatút viszonzásul.

Én egy szolgnak tekintem magam, aki a nehézségeink kiváltó *okán* dolgozik: *az éretlenségünkön*. És jelenleg csak egy apró kisebbség hajlandó a kiváltó okon dolgozni. Mindenkire, aki az okon dolgozik jut ezer másik, aki a tüneteken dolgozik. Áldom azokat, akik a külső szinten dolgoznak, hogy megszüntessék a tüneteket de én folytatom a munkámat elsősorban a kiváltó ok megszüntetésén, a belső szinten.

A legtöbb ember azért él át magában fájdalmas diszharmoniót mert nem találja a célját, a feladatát és ezért az emberiség teste a káosz felé halad. Legtöbbünk sokkal nagyobbat vét a cselekvés elmulasztásával mint tetteikkel: „*Míg a világ pusztul, mi járjuk az utunk: céltalanul, szenvedélymentesen, nap nap után futunk.*”

Én a munkámban a pozitív megközelítést választottam. Sose gondolok magamra úgy mint, aki tiltakozik valami ellen, inkább úgy, mint aki *tanúságot tesz* a harmonikus élet mellett. Azok, akik tanúságot tesznek valami *mellett*, megoldásokat mutatnak be. Azok, akik tanúságot tesznek valami *ellen*, általában nem szolgálnak megoldásokkal – azzal foglalkoznak, ami rossz, ítélkezésre és kritikára vetemednek, néha még sárdobálásra is. Természetesen a negatív megközelítés hátrányos hatással van arra, aki műveli, míg a pozitív megközelítés hatása jó. Mikor a gonoszt megtámadják, mozgásba lendül és bár lehet, hogy korábban gyenge és szervezetlen volt, a támadás erőt és igazolást ad neki. Mikor nincs támadás, hanem inkább jó befolyások hatása alá kerül a helyzet, nemcsak, hogy a gonosz hajlamos eltűnni, de a gonoszt-cselekvő hajlamos átalakulni. A pozitív megközelítés lelkesít, a negatív megközelítés dühöt vált ki. Ha feldühíted az embereket a legegyszerűbb hajlamaiknak megfelelően kezdenek viselkedni, gyakran erőszakosan és értelmetlenül. Mikor inspirárod az embereket a magasabb rendű hajlamaiknak megfelelően viselkednek, józanul és értelmesen. A düh átmeneti, míg az inspiráció néha kihat egy egész életre.

Létezik egy kritérium, amivel meg tudod ítélni, hogy a gondolatok, amiket gondolsz és a dolgok, amiket teszel megfelelőek-e számodra. A kritérium: *Hoztak-e belső békét az életedbe?* Ha nem, akkor valami nincs rendben velük, próbálkozz tovább! Ha amit csinálsz, belső békét hozott, maradj annál, ami szerinted helyes.

Mikor megtalárod magadban a békét olyan emberré válsz, aki képes békében élni másokkal. A belső békét nem lehet megtalálni ha valaki az élet felszíni részén marad vagy ha valaki bármi módon megpróbál elmenekülni az élet elől. A belső békét úgy lehet megtalálni, hogy egyenesen szembenézünk az élettel, megoldva a problémáit és hogy olyan mélyre merülünk a felszín alá, amennyire lehetséges, hogy felfedezzük az igazságait és valóságait. A belső béke abból jön, hogy szigorúan tartjuk magunkat az emberi élet már egyébként is elég jól ismert törvényeihez mint például, hogy a használt eszköz meghatározza a végkifejletet: hogy csak jó módszerekkel lehet jó eredményt elérni. A belső béke abból jön, hogy lemondunk az én-akaratról, a kötődésekről, a negatív gondolatokról és érzésekről. A belső béke abból jön, hogy mindenki boldogulása érdekében dolgozunk. Mindannyian sejtek vagyunk az emberiség testében – mindannyian, szerte a világban. Minden egyes embernek van valami hozzájárulása és belülről fogja megtudni, hogy mi ez a hozzájárulás de senki sem találhatja meg a belső békét máshogy, mint munkán keresztül de nem az én-központú utat járva, hanem az egész emberi családért.

Mellékletek

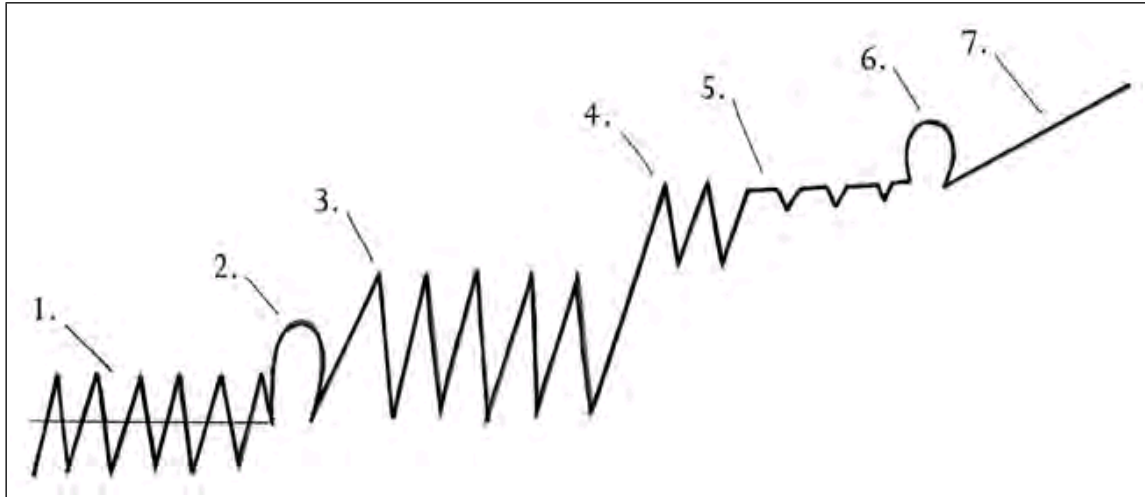
I. MELLÉKLET:

Béke Zarándok Élete Dióhéjban

- 190?. Megszületik az Egyesült Államok keleti részén.
1938. Megkezdődnek az előkészületek. „A szerzés helyett az adásért élni.”
1953. Január 1. Felveszi a Béke Zarándok nevet. Belekezd az első zarándoklatába, a Kalifornia állambeli Pasadenából indulva átszeli az országot.
December 17: Befejezi az első zarándoklatot az ENSZ épületénél, New York városban.
1954. Negyvenöt napos böjt.
1955. Belekezd második zarándoklatába, a Kalifornia állambeli San Franciscóból indulva.
Legalább 100 mérföldet gyalogol minden egyes államban és meglátogatja az államok fővárosait. Mexikóban és Kanadában is jár.
1957. 1000 mérföldet gyalogol Kanadában – 100 mérföldet minden egyes kanadai tartományban.
1964. Washington D.C.-be érve 25.000 mérföldet gyalogolt le eddig összesen a békéért. A továbbiakban felhagy a mérföldek számolásával de folytatja az államokat átszelő zarándokútjait.
1966. Belekezd a negyedik zarándoklatba.
1969. Belekezd az ötödik zarándoklatba.
1973. Belekezd a hatodik zarándoklatba.
1976. Első alkalommal látogatja meg Alaszkát és Hawaiiit.
1978. Belekezd a hetedik zarándoklatba.
1979. Június. Oktató és inspiráló túra Alaszkában.
1980. Augusztus. Oktató és inspiráló túra Hawaiiin.
1981. Július 7. Tovább lép egy „szabadabb életbe” az Indiana állambeli Knox közelében, az Egyesült Államokat hetedjére átszelő zarándoklata közben.

II. MELLÉKLET:

Béke Zarándok Grafikonja, a Spirituális Fejlődéséről

1. Az érzelmek magaslatai és hullámvölgyei az én-központú természetben.
2. Az első domb, ahonnan nem már nem lehet visszafordulni: Teljes hajlandóság, fenntartások nélkül, az élet átadására, a felsőbb akarat szolgálatára.
3. Harc az Isten-központú természet és az én-központú természet között.
4. Az első csúcs-élmény: A belső béke megpillantása.
5. A belső béke egyre hosszabb és hosszabb fennsíkjai.
6. Teljes belső béke.
7. A növekedés folytatódása egy egyenletesen felfelé tartó ösvényen.

III. MELLÉKLET:

Kérdések és Válaszok a Levelezésből

Béke Zarándok feladatának érezte, hogy válaszoljon a több ezer embernek, akik az évek alatt írtak neki. A leveleket országszerte különböző postahivatalokban vette fel, miután egy barátja továbbította őket neki a New Jersey állambeli Cologne-ból. Tömören de átgondoltan válaszolt a kérdésekre, eseményekhez fűzött kommentárt, beszámolt a legújabb utazásairól és a tervbe vett utakról. A levelei majdnem mindig így kezdődtek: "Üdvözet Dél-Dakotából! (vagy Iowából vagy New Orleansból...)"

K: *Hogyan érezhetem magam közel Istenhez?*

V: Isten szeretet és ha bármikor szeretetlenni kedvességgel nyilvánulsz meg, Istent fejezed ki. Isten az igazság és ha bármikor az igazságot keresed, Istent keresed. Isten szépség és bármikor ha meglátod egy virág vagy egy naplemente szépségét, Istent látod meg. Isten az értelem, ami létrehoz mindent, fenntart mindent, összefog mindent, összekapcsol mindent és életet ad mindennek. Igen, Isten az esszenciája mindennek - ezért te Istenben élsz és Isten benned él - nem létezhetsz olyan helyen, ahol Isten nincs. S áthatja mindezt Isten törvénye - fizikai törvények és lelki törvények. Mikor ellenük szegülsz boldogtalanságot érezel: elszakadva érzed magad Istentől. Mikor betartod a törvényeket, harmóniát érzel: közel érzed magad Istenhez. Ha harmóniában élsz az isteni törvénnyel, közelebb fogod érezni magad Istenhez és több szeretet lesz benned Isten iránt.

K: *Mi a kulcsa a sikeres emberi kapcsolatoknak?*

V: Az emberek szeretete, meglátni bennük a jót, tudni, hogy mindegyikük fontos és hogy mindegyiküknek feladata van az isteni tervben.

K: *A lelki növekedés megvalósítható gyorsan vagy beletelik némi időbe?*

V: A lelki fejlődés egy folyamat, ugyanúgy mint a fizikai fejlődés vagy a mentális fejlődés. Az ötéves gyerekek nem gondolják, hogy a következő születésnapjukon akkorák lesznek majd mint a szüleik, az első osztályos iskolás nem várja, hogy az év végén az egyetemen folytatja a tanulmányait és az igazság iskoláját járó sem várhatja, hogy megtalálja a belső békét egy nap alatt. Nekem tizenöt évbe telt. Fel nőni lélekben egy nagyon érdekes és élvezetes folyamat. Nem volna szabad azt kívánni, hogy gyorsabban vagy lassabban menjen végbe. Csak éld át, tedd meg a lépéseket a belső béke felé és hagyd, hogy kibontakozzon a folyamat.

K: *Hogyan találhatja meg valaki a belső békét?*

V: Hogy megtaláld a belső békét vagy a boldogságot, keresztül kell menned a lelki felnövekvés folyamatán, szakítanod kell az én-központú étellel és el kell kezdened Isten-központú életet élni - egy olyan életet, amiben úgy látod magadat, mint aki része az egésznek és amiben az egész javáért dolgozol.

K: *Azt mondtad, hogy a tökéletes szeretet a boldogság kulcsa. Buddha úgy tűnt azt mondta, hogy az elme uralmán múlik mindez - "Hogy jó egészségnek örvendj, hogy igazi boldogságot szerezz a családotnak, hogy békét hozz mindenkinek, az embernek először rendszabályoznia és uralnia kell az elméjét. Ha egy ember képes uralni az elméjét, megtalálhatja az utat a megvilágosodáshoz és minden bölcsesség és erény magától megadatik számára."*

V: A tökéletes szeretet egy hajlandóság arra, hogy adj, anélkül, hogy arra gondolnál, hogy fogsz-

e kapni valamit cserébe. Mikor elérted ezt a lelki állapotot, teljes mértékben képes leszel uralni az elmédet, a testedet és az érzelmeidet.

K: *Azt mondtad, hogy elhivatottnak érzed magad. Minden emberi lény elhivatott valamire?*

V: Igen, minden emberi lény elhivatott valamire, hogy mire, az világossá válik számukra az Isten-központú természetük felébresztése által.

K: *Azért vagyunk itt, hogy szolgáljuk az emberiséget és hogy megtanuljuk a leckénket?*

V: Igen, és az elhivatottságunknak megfelelően kell szolgálunk. Ezen kívül meg kell tanulnunk harmóniában élni az isteni törvénnyel - de ez része a leckéink megtanulásának. Ahogy harmóniában és a világra nyitottan élsz, növekedsz spirituálisan.

K: *Mi az emberiség létének az értelme és célja?*

V: A létünk értelme és célja, hogy harmóniába hozzuk az életünket Isten akaratával.

K: *Mi Isten?*

V: Összegyűjtjük azokat a dolgokat, amik kollektíven mindannyiunk felfogási képességén túl vannak és Isten egy név, amit adunk ezeknek a dolgoknak. Így Isten az a kreatív erő, az a fenntartó erő, ami állandó változásra ösztökél, az átfogó intelligencia, ami irányítja az univerzumot, fizikai és lelki törvényekkel, igazság, szeretet, jóság, kedvesség, szépség, a mindig jelenlevő, mindent átjáró esszencia vagy lélek, ami összeköt mindent az univerzumban és életet ad mindennek.

K: *Miért boldogtalanok az emberek?*

V: Az emberek azért boldogtalanok mert nincsenek harmóniában Isten akaratával.

K: *Szerinted mi a legnagyobb probléma a világban?*

V: A legnagyobb probléma az éretlenség. Szándékosan úgy élünk, hogy csak egy apró töredékét használjuk a valódi lehetőségeinknek. Éretlenségünkben kapzsiak is vagyunk: néhányan többre teszik rá a kezüket mint, amennyi jár nekik, így mások éheznek. Éretlenségünkben félelmet érzünk: felfegyverkezünk egymás ellen, ami háborúskodáshoz vezet. Ha valamilyen az egész világot érintő probléma megoldásán dolgozunk, általában csak a tünetekre koncentrálnak. Én úgy döntöttem, hogy elsősorban a kiváltó ok eltávolításán fogok dolgozni.

K: *Az önismeret célja Isten megismerése?*

V: Ha valóban megismered magad, akkor tudni fogod, hogy Isten gyermeke vagy és tudatába kerülsz Istennek.

K: *Mi a miszticizmus?*

V: Aki a miszticizmus felől közelít, azt belülről érkező közvetlen revelációk érik. Ez az a forrás, ahonnan minden igazság származik a kezdetektől.

K: *Hogyan kaphat valaki válaszokat belülről, a lelkéből?*

V: Mikor a "lélek" szót használod az isteni természetre gondolsz, habár vannak, akik az én-központú természetet értenék alatta és vannak, akik mindkettőt. Az isteni természeted - egy darab Istenből - felébreszthető, amikor kapcsolatba kerülsz egy igazsággal a külvilágban és az isteni természeted megerősíti. Vagy az igazság érkezik közvetlenül belülről. Legyen időd arra, hogy inspiráld magad és töltsd meg az életed olyan dolgokkal, amik inspirálnak, hogy felébreszd az isteni természeted.

K: *Hol tanultál meg meditálni?*

V: Nem tanultam meditálni. Csak gyalogoltam a természet szépségétől körülvéve, csendben és

fogékonyan és csodálatos gondolataim támadtak, amiket átültettem gyakorlatba.

K: *Javasolod-e egy keresőnek a meditációt vagy a légzésgyakorlatokat?*

V: Én elvonultan töltött időt javaslok, vagy Istennel egyedül töltött időt, gyaloglást, fogékony csendességben az Isten által létrehozott természet szépségében. A természet szépségéből inspirációt kapsz, a csendes befogadás a meditációd és a gyaloglás nem csak edzés hanem légzés is - egy gyönyörű élmény az egész.

K: *Felébresztheti-e valaki az isteni természetét meditációval?*

V: Ha valóban meditálsz, akkor a tested olyan nyugalomban van, hogy nem is vagy tudatában a létezésének. Az érzelmeid zavartalanságban nyugszanak. Az elméd békében van, várakozik de nem türelmetlen. Most, hogy csendes vagy és nyitott az isteni természeteden keresztül részesülhetsz isteni eredetű revelációkban. Nagyon fontos, hogy átültesd gyakorlatba, amit ilyenkor értesz meg.

K: *Mi az a kundalini?*

V: A kundalini felébresztése lehet, hogy eredetileg az isteni természet felébresztését jelentette - de ismerek olyanokat, akik ezzel a szóval fejezik ki, hogy becsatlakoznak az univerzum energiaforrásába.

K: *Mit jelent a kundalini felébresztése?*

V: Azok gondolkoznak a kundalini felébresztésén, akiket a spirituális fejlődés erőltetése érdekel. Azok pedig, akik okosak, spirituális életet élnek és várják spirituális kibontakozást.

K: *Meg tudod fogalmazni mi az intuíció?*

V: A valódi intuíció egy spirituális értesülés az isteni természet által - de úgy tudom, hogy néha a médiumok értesüléseit is intuíciónak nevezik.

K: *Az emberiséget szereted önmagában vagy az embereket?*

V: Isten szemében mindannyian egyformán értékesek vagyunk és én állandóan próbálok mindenkit elérni, megérinteni, szavakkal, gondolatokkal és tettekkel - szeretettel és jókívánságokkal - imákkal és áldomásokkal. Az emberiség iránti szeretetből. Viszont az emberek a sejtek az emberiség testében és ahogy végzem a munkámat az isteni tervben, kapcsolatba kerülök néhányal ezek közül a sejtek közül. Mikor az életük megérinti az enyémet mindig bennem van a hajlandóság, hogy szolgáljak nekik és néha meg is tehetem. Mikor beszélgetek vagy levelezek valakivel, a szeretetem és a jókívánságaim arra a bizonyos sejtre irányítom, akit épp megérintek, aztán az imáimmal és áldomásaimmal Isten kezében hagyom azt a sejtet. A személy iránti szeretetből. Vannak, akik szeretik az emberiséget de az egyes embereket nem, vannak, akik egyes embereket szeretnek de az emberiséget nem. Én szeretem mindkettőt.

K: *Mi a jó és mi a rossz?*

V: Leegyszerűsítve, a jó az, ami segíti az embereket és rossz az, ami árt nekik. Magasabb szinten a jó az, ami harmóniában van az isteni szándékkal és rossz az, ami nincs harmóniában az isteni szándékkal.

K: *Gyakran azt mondom magamnak, hogy a jó erősebb mint a rossz, a szeretet erősebb, mint a gyűlölet, hogy a jónak győznie kell, de vajon győzni fog-e ebben a világban?*

V: Igen, a jó győzni fog ebben a világban. A sötétség, amit manapság látunk a világban, nem a jó dolgok szétbomlásának a következménye. Csak azok a dolgok maradnak meg, amik jók. Igen, a szeretet győzni fog ebben a világban. Azok, akik tele vannak gyűlölettel valójában az elkeseredésig boldogtalanok és elkeseredetten - habár nem tudatosan - keresik a jobb utat. Csak azok érznek békét és nyugalmat, akiket a szeretet tölt el.

K: *Hogyan szakíthat valaki a rossz szokásaival gondolkodásában és tetteiben?*

V: A rossz szokások gondolkodásban és tettekben mérséklődnek, ahogy a lélek fejlődik. Azon dolgozhatsz, hogy a negatív gondolatokat felváltod pozitív gondolatokkal. Ha egy emberrel kapcsolatos negatív gondolatról van szó, elmélkedj valamin, ami *jó* azzal az emberrel kapcsolatban. Ha valamilyen a világban levő helyzettel kapcsolatos a negatív gondolat, elmélkedj azon, hogy mi a lehető legpozitívabb végkimenetele annak a helyzetnek. A rossz cselekedetektől pedig tudatosan tartózkodhatsz és felhasználhatod az energiát valamilyen jó cselekedetre.

K: *Képes vagy még azelőtt megbocsátani az embereknek, akik gonosz dolgokat tesznek, hogy ők maguk megbánnák a tetteiket?*

V: Részemről nem is szükséges, hogy megbocsássak, mert nem táplállok ellenségességet magamban. Ha rossz dolgokat tesznek, együttérzés van bennem irántuk mert tudom, hogy megsebezték magukat. Remélem, hogy megbánnák majd, mert azt akarom, hogy meggyógyuljanak.

K: *Van bármilyen javaslatod az egészségügy jobbá tétele érdekében?*

V: Szükségesek és fokozatosan alakulnak olyan egészség-központok, amik azt veszik alapul, hogy egészségessé válni és egészségesnek maradni úgy lehet ha valaki harmóniába kerül és harmóniában igyekszik maradni a fizikai és lelki törvényekkel. Ez a gyógyítás jövője. Azt hiszem túl gyakori tendencia, hogy hagyják az embereket megbetegedni és azután elkezdik keresni a módját, hogy hogyan gyógyítsák meg őket. Azt hiszem a hangsúly azon kellene, hogy legyen, hogy jó egészségben tartsák az embereket, ezért én az egészség-kutatásban gondolkodom. Túl régóta kezelünk már tüneteket, itt az ideje, hogy a kiváltó ok megszüntetésén dolgozzunk.

K: *A spirituális természetnek az a célja, hogy megszabadítsa magát a testtől vagy a fizikai természettől, hogy tisztán láthassa az igazságot?*

V: A spirituális természet tisztán látja az igazságot. Ha hagyod, hogy irányítsa az életed, tisztán fogod látni az igazságot. Mondhatjuk, hogy a spirituális természet próbál megszabadítani az én-központú természettől, hogy olyasvalakivé válj, aki az isteni szándékkal harmóniában él.

K: *Ha feltételezzük, hogy mindenkiben van egy spirituális természet, miért olyan kevés ember jön erre rá? Ez büntetés számukra egy korábbi életben elkövetett bűnökért vagy egyesek egyszerűen nem világosodnak meg ebben az életben?*

V: Mert szabad akaratok van. Önmagukat büntetik azzal, hogy rossz döntéseket hoznak. A megvilágosodás folyamatosan kínálja magát nekik de ők nem fogadják el. Ezért az ő tanításuk az eléjük állított problémákon keresztül történik, mert maguktól nem hajlandók megfelelő döntéseket hozni.

K: *Miért tud ez a világ olyan zavaros lenni?*

V: Az emberek ellenszegülnek az isteni törvénynek és azért jelentkeznek a problémák, hogy a harmónia felé tereljék őket. Ha tudnád milyen rövid a földi élet az egészhez képest, kevésbé zavarnának a földi élet bajai mint, amennyire most zavarnak egyetlen napod nehézségei.

K: *Mikor jön el a megvilágosodás?*

V: Mikor a tudatod elég magasra jut ahhoz, hogy az Isten-központú természetén keresztül lásd a dolgokat, azt gyakran megvilágosodásnak nevezik.

K: *Isten beszél rajtad keresztül?*

V: Bizonyos értelemben Isten beszél mindenkin keresztül, aki az életét Isten akarata szerint éli.

K: *Tanúja voltál valamiféle isteni megnyilatkozásnak? Ha igen, miért téged választott Isten,*

mint személyt, hogy felfedje számodra a lélekkel kapcsolatos tudást?

V: Nagyon erős belső késztetés, elhivatottság, volt bennem, hogy zárandokolni kezdjek és az összes barátom tanácsa ellenére indultam el. A lélek igazságainak megértőjévé tettem magam mikor lemondtam a saját akaratomról, Isten akaratának javára. Ezt te is megteheted. Mindannyian ugyanazzal a potenciállal rendelkezünk. Isten megmutatkozik mindenkinek, aki keresi, Isten beszél mindenkire, aki hajlandó meghallgatni. Mikor lemondasz a saját akaratodról Isten akaratának javára, egy nagyon mozgalmas életbe fogsz csöppenni - és nagyon szép életbe.

K: *Az én-központú természet illúzió?*

V: Az én-központú természet átmeneti, ahogy a test is átmeneti - de az rajtunk múlik, hogy milyen hamar szűnik meg irányítani az életünket.

K: *Létezik törvény az önmagunkért való felelősségre?*

V: Felelős vagy a tetteidért, a reakcióidért és a tartózkodásodért mikor cselekedetre van szükség. Tartozol azzal, hogy megfelelően élj, nem csak az emberiségnek de magadnak is.

K: *Milyen az általad elképzelt utópia? Lehet valaha ezen a földön egy utópisztikus világ?*

V: A külső utópia akkor jönne el, ha megtanulnánk osztozni és nem megölni egymást. A belső utópia akkor jönne el mikor mindannyian megtaláltuk a belső békénket. Sokunknak jócskán kell még keresni a belső békét mielőtt az utópia eljöhét. A külső utópia belátható időn belül megvalósulhat, a belső sokkal több időbe fog telni.

K: *Isten olyan, hogy sosem leszek képes megérteni?*

V: Gondolj úgy Istenre mint egy óceánra, magadra pedig úgy mint egy cseppre az óceánban, aminek szabad akarata van. Dönthetsz úgy, hogy elhatárolod magad az óceántól - de nem leszel boldog. Dönthetsz úgy, hogy része akarsz lenni az óceánnak, ebben az esetben lemondasz a szabad akaratodról, de örömben és boldogságban lesz részed Isten akaratával harmóniában élve. Attól kezdve úgy látod majd magad mint Isten egy darabját, teljes egységben Istennel.

K: *Mi a spirituális élet?*

V: Azok a dolgok, amiket az öt érzékünkkel nem tudunk megtapasztalni. A lelki dolgok megmaradnak, a fizikai dolgok nem.

K: *Mi az igazság?*

V: Az igazság az, ami harmóniában van az isteni törvénnyel. Az igazság Isten maga és Isten az igazság. Az én személyes imám az, hogy egy olyan eszközzé váljak, amin keresztül csak az igazság szólhat.

K: *Hol keressem a lélek igazságait?*

V: A végső analízisben a lélek igazságait a saját felsőbb természeteden keresztül találod meg. A felsőbb természeted egy csepp az óceánban, ami Isten, és kapcsolatba tud kerülni az óceán többi részével. Előfordul, hogy a felsőbb természetet felébreszti valamilyen inspiráció, egy gyönyörű környezet vagy gyönyörű zene és igazságokat hoz a felszínre. Előfordul, hogy írásban találkozol az igazsággal vagy hallod, ahogy kimondják és a felsőbb természeted megerősíti. Vagy közvetlenül magadban jössz rá az igazságra, a felsőbb természet felébredése által, ez az én utam. Minden ihletett írás a belső forrásból származik és te is kaphatsz attól a forrástól. Csendesedj el és megérted.

K: *Mindig fájdalommal fog járni, ahogy valaki spirituálisan fejlődik?*

V: A spirituális növekedésed mindaddig fájdalommal fog járni, amíg hajlandó nem leszel Isten akaratát teljesíteni, anélkül, hogy noszogatni kéne rá. Mikor nem vagy összhangban Isten akaratával, problémák fognak jelentkezni. A problémák célja az, hogy Isten akaratával való

harmóniában élésre késztesse nek. Ha önszántadból Isten akaratát cselekednéd, elkerülhetnéd a problémákat.

K: *Elérek-e valaha egy állapotot amiben megnyugodhatok, amikor már nem kell többé válnom valamivé?*

V: Miután megtalálod a belső békét többé nem érzed úgy, hogy válnod kell valamivé - elégedett vagy a léttel, amibe beletartozik, hogy követed az isteni útmutatást. Viszont továbbra is növekedni fogsz - de harmóniában.

K: *Olyan magányos vagyok. Mit tehetek ez ellen?*

V: Sosem vagy igazán egyedül. Isten mindig veled van. Fordulj Istenhez a lehető legjobb társaságért. Fordulj könyvekhez és zenéhez inspirációért. Használd a telefont, hogy biztass egy zárkózott személyt vagy látogass meg valakit, aki magányos. Mikor adsz, kapsz is és a magányosságunk eltűnik.

K: *Hogyan maradsz ilyen egészséges és vidám?*

V: Úgy maradok egészséges és vidám, hogy mindig Isten az irányadó. Ez azt jelenti, hogy betartom Isten lelki törvényeit. Azért élek, hogy szolgálhassak. Nem gondolok negatív gondolatokat stb. Azt jelenti, hogy Isten fizikai törvényeit is betartom, azokat a dolgokat, amikről tudom, hogy ártanak az egészségnek, nem csinálom. Azokat a dolgokat, amikről tudom, hogy hasznosak az egészségemnek, megteszem. A jutalmam, hogy jó egészségben vagyok és boldognak érzem magam.

K: *Egy átlagos, otthon maradó feleség és anya, hogy találhat rá arra, aminek te láthatólag a birtokában vagy?*

V: Valaki, aki családos életet él - a legtöbb ember ilyen - ugyanúgy talál rá a belső békére, ahogy én találtam rá. Tartsd be Isten törvényeit, ezek ugyanazok mindannyiunk számára; nem csak a fizikai törvényeket de a lelki törvényeket is, amik az emberei életet irányítják. Kezdheted azzal, hogy átülteted gyakorlatba az összes jó dolgot, amiben hiszel, ahogy én is tettem. Találd meg és foglald el a helyed az isteni tervben, ez egyedi minden emberi lélek számára. Megpróbálhatod a keresést fogékony csendességben, ahogy én tettem. A családos élet nem gátja a lelki fejlődésnek és bizonyos vonatkozásokban még előnyt is jelent. A növekedésünk problémák megoldásán keresztül történik és a családos élet számos problémával szolgál, amiktől növekedni lehet. Amikor az emberek belekezednek a családos életbe, gyakran akkor élik meg az első eltávolodást az én-központúságtól a család-központúság felé. A tiszta szeretet egy szándék arra, hogy adj, anélkül, hogy arra gondolnál, hogy kapni fogsz valamit cserébe és a családos élet szolgáltatja a tiszta szeretet első tapasztalatát: az anya és az apa szeretetét a gyermek iránt.

K: *Miért vagy vegetáriánus és hogyan lehetsz benne biztos, hogy következetes vagy ebben?*

V: Ami a vegetarianizmusomat illeti, megteszem, amit tudok. Sosem tartózkodtam valamitől, amiről úgy gondoltam, hogy jó, csak azért mert nem tudtam tökéletesen csinálni. Nem hiszem, hogy helyes lenne, ha megkérnék valakit, hogy végezze el helyettem a 'piszkos munkát'. Nem ölnék meg egy élőlényt és nem kérnék meg rá valakit, hogy ölje meg helyettem, ezért nem eszem meg az élőlény húsát.

K: *A férjemnek egy operációra lenne szüksége de ő halogatja. Mit tegyek?*

V: Ha a férjednek muszáj alávetnie magát az operációnak, akkor fontos, hogy amennyire csak lehet, ne legyen benne félelem ezzel kapcsolatban. Ismertem egy hölgyet, aki hasonló helyzetben volt. Beszélt erről a férjével és sikerült meggyőznie, hogy Isten megköveteli tőlünk, hogy tegyünk meg mindent magunkért, amit tudunk. Így olyan szokásokat vettek fel az étkezésükben és a mindennapi életvitelükben, amikről úgy gondolták, hogy a lehető legjobbak számukra. Eltervezték, hogy egy szép és csendes helyen fogják tölteni a felépülési időszakot, azt követően pedig egy jó kis

utazást tesznek majd. A férj a végén már türelmetlen volt, hogy túl legyen az operáción, hogy elég jól érezhesse magát ahhoz, hogy élvezhesse majd mindazt, amint elterveztek. Úgy alakult, hogy komolyabb helyett csak apróbb beavatkozásra volt szükség és a felépülési időszak olyan volt, mint egy vakáció, az utazás pedig mint egy második nászút.

K: *Én és az összes többi nemdohányzó, hálásak voltunk mikor megkérted az embereket, hogy ne dohányozzanak az általad tartott találkozón de azon gondolkodtam, hogy vajon szerető magatartás volt-e ez a dohányosokkal szemben?*

V: A zárandok feladata, hogy felrázza az embereket az apátiájukból és a gondolkodásra készítetés néha úgy tűnhet, hogy nem összeegyeztethető az emberszerető hozzáállással. Viszont ha azt látom, hogy egy kisgyerek meg akar érinteni egy vörösen izzó tűzhelyet, egészen biztos, hogy megakadályozom a gyermeket ebben, ha módomban áll - és részemről ez egy szeretet által motivált cselekedet, habár a gyermeknek talán nem tetszene és talán még sikítana is. Egy nő azt írta nekem nemrég, hogy mikor nem voltam hajlandó mellette ülni mert dohányzott, aznap este órákig ébren ezen gondolkozott és másnap letett a dohányzásról.

K: *A férjem dohányos és én nem állhatom a füstöt. Meg tudnád mondani, hogy mit tegyek?*

V: Nyilvánvalóan allergiás vagy a dohányfüstre és ezért sosem lenne szabad olyan helyiségben tartózkodnod, ahol valaki dohányzik. Vannak olyan füstök, mint pl. a fa füstje, amik nem mérgezőek. De a dohányfüst mérgező és kétségtelen, hogy nem tesz jót senkinek. Természetesen jó lenne a férjednek és neked is ha leszokna a dohányzásról, de ha ő ezt nem akarja, sosem lenne szabad veled egy szobában dohányoznia. Tudna-e kint dohányozni vagy a ház egy olyan részében, ami az ő számára van fenntartva vagy valahol az otthonotoktól távol? A civakodás nem használ. A legjobb ha arra használod az energiádat, hogy megoldást találj.

K: *Hogyan formálhat át valaki egy vágyat, mondjuk a dohányzás vagy az ivás iránt, ahelyett, hogy elnyomja?*

V: Ha olyan dolgokról van szó mint a dohányzás és az ivás én egyszerűen csak abbahagynám ezeket, úgy ahogy régen felhagytam a koffein fogyasztási szokásommal egy gyors döntés eredményeképp. Azonban vannak, akik inkább valamilyen pótszert választanak. Most találkoztam egy hölgyel, aki menta levelekből főzött teával helyettesíti a kávé. Ismerek egy másik hölgyet, aki gyümölcslével helyettesíti a koktélokot és azt mondja, hogy a barátai ezt még nem is tudják. Egy férfi, akit ismerek egy kis csomag magot és mazsolát tett a zsebébe, ahol a cigarettát tartotta régen. Meg lehet csinálni.

K: *Kifelé kellene koncentrálnunk vagy felfelé?*

V: A törekvésünk mindig felfelé, a fény felé kell irányuljon - miközben kifelé is koncentrálnunk, szeretettel azok iránt, akiknek szüksége van a segítségünkre. Igen, miközben valaki a lélek útját követi, felfelé figyel útmutatásért és kifelé is koncentrálni azzal, hogy ad. Így nem csak azokkal kerül kapcsolatba, akik fejlettebbek, akiktől tanulunk, hanem azokkal is, akik kevésbé fejlettek, akik segítségért jönnek.

K: *Miért létezik Isten?*

V: Isten az életenergia, ami nélkül az univerzum nem létezne. Isten mindenütt megnyilvánul az anyagi és a spirituális univerzumban.

K: *Miből áll valakinek az Istenhez való kapcsolata?*

V: Kapcsolatot teremthetsz Istennel, azáltal, hogy harmóniába hozod az életed Isten törvényeivel, amik egyformák mindannyiunk számára és azzal, hogy megkeresed és elfoglalod a helyed - ami minden emberi lélek számára egyedi - az isteni tervben.

K: *Kicsoda Jézus?*

V: Jézus egy nagy lelki tanító volt, aki a Földön élt. Az életének irányítója a szívben lakó Krisztus volt. Megtanította nekünk, hogy mi is élhetnénk így.

K: *Mit válaszolsz azoknak, akik megkérdezik, hogy keresztény vagy-e?*

V: Nem vagyok és sosem voltam egyetlen felekezet tagja sem. Én egy mélyen vallásos nő vagyok, aki a belső utat választotta egy vallásos élethez, nem a tudományos utat vagy a korai betanítás útját. Sosem fogom azt mondani, hogy ez az egyetlen út. De természetesen ez egy kiváló út és az emberek szabadon választhatnak és fejlődhetnek a maguk módján.

K: *Szerinted Jézus Krisztus az emberiség megváltója vagy úgy gondolod, hogy nem különbözött a többi embertől csak lelkileg fejlettebb volt?*

V: Jézus egy nagyon fejlett ember volt, messze túlszárnyalta a kort, amiben élt. Krisztus az isteni természet, ami irányíthatja az életet, ahogy az ő életét is irányította. A szívben lakó Krisztus az 'emberiség megváltója'. Csak akkor leszel boldog, ha az irányítja az életedet.

K: *Hiszel Jézus Krisztus második eljövételében?*

V: Mindenki, aki hisz az élet folytonosságában (és azok közül is néhányan, akik nem) hisz abban, hogy Jézus visszatérhet. Én azt hiszem, hogy hagynunk kellene, hogy a szívben lakó Krisztus vagy más néven az isteni természet irányítsa az életünket.

K: *Mit értett Krisztus az alatt, hogy a királysága „nem e világból való”²⁶?*

V: Isten belső Királyságáról tanított, az Isten-központú természetről, az isteni természetről, a szívben lakó Krisztusról.

K: *Mi a legfontosabb az életben?*

V: Jézus azt mondta: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatok majd nektek.”²⁷ Mindez igaz. Az összes áldás meghaladja a képességemet arra, hogy szavakkal leírjam őket. Egészség, boldogság, belső béke és mindig veled van Isten jelenlétének a tudata. A sietség nélküli, teljes stabilitás érzése. A félelem teljes mértékben eltűnik az életedből. Képtelen vagy félelemre, mert mikor tudod, hogy Isten pontosan ott jelen van, akkor egyértelmű, hogy Isten veled van.

K: *Ha te lélekben felnőtél, hogy lehet, hogy nem vagy híres?*

V: A legtöbb ember, aki elérte a belső béke állapotát, nem híres.

K: *Te egy inkarnáció vagy, egy isteni megtestesülés?*

V: Egy zarándok vagyok a békéért, a belső és külső békéért. Gyalogolva imádkozok a békéért. Próbálok másokat is felbuzdítani arra, hogy imádkozzanak és dolgozzanak a békéért. Boldogan lennék egy 'szolgáló': valaki, aki újra és újra visszatér, hogy hozzásegítse az embereket egy spirituálisabb élethez.

K: *A Messiás fogalma éretlen? Jézus volt a Messiás? Te vagy a Messiás?*

V: Az éretlen emberek keresnek Messiást, ahelyett, hogy a belső Krisztust keresnék. Jézus egy nagy lelki tanító volt. Én azt tanítom, miként éljünk Isten törvényei szerint. Minden egyes lényben ott van az isteni természet, amit sok néven neveznek. Kellő számú élet után, elkezdti irányítani a teremtményt. Egy ilyen lény kitűnik a tömegből. Jó pár esetet ismerünk. Ami fontos, hogy téged is irányíthat.

26 Jn 18:36 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

27 Mt 6:33 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

K: *Miért találta fel az ember a dogmát?*

V: A dogmát nem feltétlenül kitalálták; magától fakad a tudatlanságból, félelemből és éretlenségből. Néha gátlástalan emberek felhasználják a dogmát az éretlenekkel szemben. Az emberek elhiszik a dogmát mert arra nevelik őket, hogy elhiggyék.

K: *Miért hisznek az emberek a dogmatikus vallásokban?*

V: Éretlen emberek éretlen vallásban hisznek mert félnek attól, hogy ne tegyék. Ahogy elég éretté válnak ahhoz, hogy belássák, hogy éretlen, amiben hisznek, általában felhagynak vele.

K: *Hogyan határoznád meg, hogy mi a dogma?*

V: Távolítsd el a spirituális igazság magját bármelyik vallásból és ami marad, az a dogma.

K: *Milyen Istennel kommunikálni?*

V: Az Istennel való kommunikáció egy mély, belső tudat, hogy Isten benned van és körülötted. Isten a benned levő, „halk és szelíd hang”²⁸ által ‘beszél’.

K: *A tudomány és a vallás összeegyeztethetetlen?*

V: Mondhatjuk azt, hogy a tudomány pragmatikusan működik, a vallás pedig isteni útmutatás alapján. Megfelelően használva végül mindkettő ugyanazokat a következtetéseket vonná le, csak a tudománynak ez sokkal több időbe telne.

K: *Hogyan írnád le a lelki evolúciót?*

V: A lelki evolúció végbe megy, ahogy harmóniában éled az életed az isteni rendeltetéssel: betartod az isteni törvényeket, amik mindannyiunk számára ugyanazok és elvégzed a neked rendelt, egyedi feladatodat az isteni tervben.

K: *Az ateisták azt mondják, hogy nem lehet bebizonyítani, hogy Isten létezik. Te be tudod bizonyítani, hogy Isten létezik?*

V: Valójában nincs olyan, hogy ateista, mert benne is ott van az isteni természet, ami ha felébred, közel fogja magát érezni Istenhez. Vannak olyanok, akik ateistának nevezik magukat. Néhányuknak leírtam Istent *intellektuálisan* úgy mint a kreatív erőt a világban, a fenntartó erőt, a változásra való készíttést, az átfogó intelligenciát, az igazságot; *érzelmileg* pedig úgy mint a szeretetet, a jóságot, kedvességet, szépséget, *spirituálisan* pedig úgy, mint a mindig jelenlevő, mindent átható esszenciát vagy szellemet, ami mindent összeköt és mindennek életet ad az univerzumban.

K: *Lehetséges, hogy az univerzum létrejötte egy nagyszabású véletlen?*

V: Az univerzum egy olyan intelligencia alkotása, amit mi jelenleg el sem tudunk képzelni - és adott számunkra a csodálatos lehetőség, hogy tanuljunk és fejlődünk benne.

K: *Mi az univerzum természete?*

V: A univerzum természete a fejlődés a jobb, a tökéletes felé.

K: *Mikor alkották meg a fizikai univerzumot és mikor fog megsemmisülni?*

V: Nem tudunk az univerzum születésének a pontos idejét, bár próbáljuk kideríteni. Természetesen annak az idejét sem tudjuk, hogy mikor fog véget érni és ezen kevesebbet is spekulálunk. Csak annyit mondhatunk, hogy: akkor kezdődött, amikor ez a teremtésben szükségessé vált és akkor fog véget érni, amikor már nem lesz rá többé szükség. Jelenleg nagyon is szükséges és az egyik lecke, amit meg kell tanulnunk, hogy a jelenben éljünk, ahelyett, hogy a múltban vagy a jövőben próbálnánk élni. Természetesen az egyik lecke, amit meg kell tanulnunk, hogy mi

28 1Kir 19:12 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

valójában spirituális lények vagyunk, lényegében ez a legfontosabb lecke. Mondhatjuk, hogy ez a célunk és ez az evolúció célja. Azonban a közvetlenebb célunk az, hogy harmóniába hozzuk az életünket az isteni törvénnyel és hogy elvégezzük a munkánkat, amiért idejöttünk.

K: *Hiszel abban, hogy létezik mennyország és pokol?*

V: A mennyország és a pokol állapotok. A mennyország az, amikor harmóniában vagy Isten akaratával és a pokol az, amikor nem vagy harmóniában Isten akaratával. Bármelyik állapotban lehetsz, az élet bármelyik szakaszában. Véget nem érő pokol nincs.

K: *Szerzünk tapasztalatokat a földi élet előtt és a földi élet után is?*

V: Létezik egy olyan felfogás, ami úgy tekint a földi élet tapasztalataira, ahogy te tekintesz egyetlen napod tapasztalataira - napok voltak előtte és napok jönnek utána. Ahogy tisztában vagy vele, hogy amit tegnap tettél hatással lehet a holnapra, úgy ez a felfogás, amiről beszélek elfogadja, hogy a korábbi tapasztalatok hatással vannak a földi életre és ez a földi élet hatással lesz a jövő tapasztalataira. Azok számára, akiknek ez a felfogásuk a világ egy rendezett és igazságos hely, ami törvényeknek megfelelően működik. Mikor a törvényeket betartják, harmónia alakul ki, mikor pedig megszegik őket, békétlenség. Ezt azok nem képesek látni, akiknek a horizontja nem ér túl a földi életen. Számukra a világ biztosan nagyon igazságtalannak és rendezetlennak tűnik.

K: *Miért félnek az emberek a haláltól?*

V: Majdnem minden félelem az ismeretlentől való félelem. Az emberek azért félnek a haláltól mert nem tudni, hogy mi történik a halálban. Azonban én átéltem a kezdetét annak a folyamatnak, amit meghalásnak neveznek - egy hóviharban, egy éjszaka, mikor elkezdtem megfagyni - és nem féltem tőle. A halálnak nevezett változás kezdete, amit átéltem azon az éjszakán, szépséges volt. Én az élet utolsó nagy kalandjaként tartom számon a halálnak nevezett változást és együtt örvendek a szeretteimmel, ahogy keresztülmennek a pompás átalakuláson egy szabadabb élet felé. Úgy győződ le a félelmedet valamivel kapcsolatban, hogy megismered azt, amitől félsz.

K: *Ha valaki fél a haláltól, az azt jelenti, hogy nem megfelelő az önképe?*

V: A haláltól való félelem általában azt jelzi, hogy a testtel azonosulsz a lélek helyett és ez egy rossz önkép.

K: *Szerinted lehetséges, hogy egy lélek elhagyja a testet az előre elrendelt idő előtt?*

V: Igaz az, hogy ez az univerzum meghatározott törvények szerint működik. Igaz az, hogy vannak, akik azért kezdenek egy földi életet, hogy csak nagyon rövid ideig maradjanak. Vannak, akik csak azért jönnek, hogy addig maradjanak, amíg bizonyos dolgokat véghez nem visznek. Vannak, akik azért jönnek, hogy addig maradjanak, amíg a testük kitart. Eljöhetsz, hogy megtanulj dolgokat, hogy megfizess tartozásokat, hogy szolgálj vagy ezeknek a kombinációjáért. Mindeközben szabad akarattal rendelkezél. Ha jól viseled gondját a testednek, tovább fogsz maradni mint ha kihasználod. A gondolatoknak és érzelmeknek szintén szerepe van ebben. Ahogy látod, valójában a körülményektől függ, hogy mennyire előre elrendeltek a dolgok - bizonyos feltételek mellett hosszú ideig maradhatsz.

K: *Ha a spirituális természet halhatatlan, mihez kezd a test halála után? A spirituális természet mindig jó, minden egyes testben?*

V: Ha az én-központú természet teljes mértékben le lett győzve, a spirituális természet - az igazi éned - a spirituális világba fog menni a metafizikai világ helyett. Nem lesz már rá szüksége, hogy több földi életet éljen és más dolgokat fog tanulni. A spirituális természet mindig jó és mindig Isten akaratával összhangban van. Az én-központú természet az, ami néha passzív, néha jó, néha pedig nincs harmóniában Isten akaratával.

K: *Micsoda a karma?*

V: A karma az ok és okozat törvénye - 'ki mint vet, úgy arat' - és ez számos életen keresztül érvényesül. Azok, akik fekélyt kapnak mert gyűlölnék valakit, saját maguknak bizonyítják be (ha van szemük hozzá, hogy lássák), hogy a karma törvénye működik.

K: *Egyes problémák öröklöttek vagy krónikusak. Ezek karmikus dolgok?*

V: Minden problémának, ami az életedbe jön, valamilyen célja van. Problémamegoldáson keresztül tanulsz és fejlődsz. Nem kapsz olyan problémákat, amiket a megfelelő hozzáállással meg ne tudnál oldani. Ha egy nagy problémával találsz szembe magad, az azt jelenti, hogy nagy belső erővel rendelkezel, amivel nagy problémákat lehet megoldani. Vannak problémák, amiket karmikusan magaddal hoztál - az ok és okozat törvényének értelmében. Úgy is mondhatnád, hogy azért jöttél, hogy megoldd őket. Fontos, hogy meg legyenek oldva. Legalábbis ez az egyik oka annak, hogy idejöttél. Vannak gondok ebben a földi életben, amiket a rossz étkezés okoz, vagy a rossz gondolkodás, vagy a nem megfelelő érzelmek. Okozhatja őket, hogy rossz ételeket eszel, vagy rossz gondolatokat gondolsz, pl. gyűlölködő gondolatokat. Bár örökölhetsz bizonyos problémákra való hajlamok, ne feledd, hogy te választod meg a születésed körülményeit. Én mindenki számára a teljes gyógyulást kívánom - nem a tünetek gyógyszerekkel való elnyomását, hanem a kiváltó ok eltávolítását. Remélem, hogy motivált leszel arra, hogy egy nagyon jó, egészséges étrendre térj át. Remélem, hogy motivált leszel arra, hogy megtaláld és eltávolítsd az összes negatív gondolatod és érzésed. Remélem, hogy motivált leszel arra, hogy megtöltsd az életed szépséges dolgokkal - a természet szépségével, felemelő zenével, szép szavakkal és tartalmas elfoglaltságokkal. Tartsd távol magad azoktól a dolgoktól, amik elkedvetlenítenek és tarts ki azok mellett a dolgok mellett, amik felemelnek!

K: *Mi a legjobb módja annak, hogy az ember 'megfizesse' a rossz karmát?*

V: A legjobb módja annak, hogy megszabadulj minden rossz karmától, ha azzal foglalsz el magad, hogy szolgálj, ahogy csak tudsz. Mikor eleget adtál, ismerni fogod Istent és rátalálsz a belső békére - mert az adás által kapunk.

K: *Lehetséges, hogy visszaemlékezzek egy korábbi életemre?*

V: Nagyon is lehetséges, hogy egy korábbi élet tapasztalataira visszaemlékezz, mikor már megtanultad a leckéket, amikért idejöttél. Előtte jobb nem tudni ilyen dolgokat - kevésbé valószínű, hogy megoldod a problémát ha már a birtokában vagy a válasznak. Van egy régi ének, ami azt mondja, „Nem kívánok messze látni, egy lépésnyi fény elég nekem.”²⁹ Ez nagyon bölcs.

K: *Képes az isteni természetem uralkodni a dühömön és a haragomon?*

V: Az isteni természeted képes uralni a testedet, az elmédet és az érzelmeidet. Az én-központú természeted nem képes erre, csak egy bizonyos mértékig. A harag-energiát nem szabad elnyomni, belülről árthat neked, de kifejezni sem, az szintén ártana a bensődnek és nehézségeket okozna a környezetben. *Át kell formálni*, úgy, hogy valamilyen elvégzésre váró feladatra vagy jótékony testmozgásra használod fel. Ha megérted, hogy az a személy, aki valami durva dolgot tesz, bizonyos fokig pszichológiailag beteg, a harag átalakul együttérzéssé.

K: *Hogyan növelhetik az emberek az önbizalmukat?*

V: Az önbizalmad javulni fog mikor rájössz, hogy ki vagy. Isten gyermeke vagy és képes vagy ennek megfelelően élni.

K: *Ebben a gazdag országban miért panaszkodik olyan sok ember anyagi problémákra?*

V: Sok ember, aki azt mondja, hogy anyagi problémái vannak, valójában arról beszél, hogy többet akar, mint amire szüksége van. Nekem olyan könnyű volt levinni az életemet a szükségeim

29 *Lead, Kindly Light*, John Henry Newman által 1833-ban írt egyházi ének.

szintjére: egyszerűen úgy éreztem, hogy többé nem tudok többet elfogadni, mint amire szükségem van, amíg másoknak a világban kevesebb jut, mint amire szükségük lenne. Azt veszem észre magam körül, hogy a legtöbb adósságot nem azért vállalták, hogy a megélhetéshez szükséges dolgokat biztosítsák, hanem, hogy olyan dolgokért fizessenek, amikre nincs szükségük. Miért akarnak az emberek olyan dolgokat, amikre nincs szükségük? Néha azért, hogy az önös vágyaikat kielégítsék, pedig sosem fogják megtalálni amit keresnek, kivéve ha önuralmat tudnak gyakorolni. Néha az egójukat akarják kielégíteni mások lenyűgözése által, pedig sosem fogják megtalálni, amit keresnek, amíg az egójukat az uralmuk alá nem hajtották és a felsőbb természet át nem vette az irányítást. Igen, néhányan a lelki biztonságérzet hiányát próbálják az anyagi biztonságérzettel pótolni - de hiába, ez nem lehetséges. Az anyagi problémák azért jönnek, hogy megtanítsák, hogy a figyelmünket nem az anyagi dolgokra kell összpontosítani, hanem a lelkiekre. Biztos vagyok benne, hogy ismered a problémák csodálatos szerepét az életünkben, hogy mindegyik azért jön, hogy megtanítsa egy leckét és hogy Isten segítségével mindig meg tudjuk őket oldani.

K: *Hogyan viszonyuljunk az anyagi dolgokhoz?*

V: Ha képesek lennének az anyagi dolgokat a helyükön kezelni és használni őket, anélkül, hogy ragaszkodnának hozzájuk, mennyivel szabadabbak lennének. Akkor nem terhelnék magukat olyan dolgokkal, amikre nincs szükségünk. Ha mindenki be tudná látni, hogy ugyanabban a testben - az emberiség testében - vagyunk mindannyian sejtek, akkor arra gondolnánk, hogy jusson mindenkinek elég, nem pedig néhányaknak túl sok, másoknak pedig túl kevés.

K: *Mi a helyzet az olyan előrejelzésekkel, amik megsemmisülésről beszélnek?*

V: Ne feledd, hogy a gondolatoknak ereje van és csak a legjobbra gondolj, ami történhet. Csak azokon a jó dolgokon időzz gondolatban, amiket szeretnéd, hogy megtörténjenek. Emlékezz arra, hogy gondolatokkal alakítod ki a belső felépítésedet és a külső körülményeidet. Mindannyian segítünk a jó döntés meghozatalában. Ne feledd azt se, hogy a legsötétebb óra közvetlenül a hajnal előtt van.

K: *Mit tehetek azzal, hogy az unokám egy olyan világba érkezik, ami tele van erőszakkal?*

V: Miért nem arra gondolsz, hogy az unokád egy olyan világba érkezik, ami el van telve Istennel? Isten törvénye állandóan érvényesül, minden, ami nincs vele harmóniában az eltávolítás folyamatában van. A sötétség, amit látunk, azoknak a dolgoknak szétbomlásából fakad, amik nincsenek harmóniában. „Isten nem halott, se nem alszik ... a hamis elbukik, az igaz győzedelmeskedik ... békében a földön, jó szándék az embereknek.”³⁰ Hogyan kételkedhet benne bárki, hogy Isten végül győzedelmeskedni fog? Hogy milyen hamar, az rajtunk múlik.

K: *Milyen megoldást javasolsz a következő problémákra:*

Az energiaválság?

V: Intenzív kutatást kellene folytatni az összes tiszta energiával kapcsolatban, napenergia, szélenergia, vízenergia, ideértve a hullámenergiát is. Vannak helyek, ahol termikus energia is hozzáférhető. Egyszer voltam egy farmon, ami napkollektorokkal és két szélturbinával termelte meg a saját energiaszükségletét.

Terrorizmus?

V: A terroristák rendkívül éretlen emberek és általában rossz tanításokat is kaptak, azt hiszik, hogy a gonoszt le lehet győzni még több gonosszal. A rehabilitációjukhoz egy gyógyító programra van szükség.

Szervezett bűnözés?

V: A szervezett bűnözés az egyik tünete annak, hogy egy társadalom a sikert pénzben és anyagi

30 *Christmas Bells*, Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882) verse.

dolgokban méri. Akik kapcsolatban vannak vele, gyógyító programra van szükségük, hogy rehabilitálódhassanak.

Bandák és bandaháborúk?

V: A fiatalokból alakuló bandák elkerülhetőek lennének ha elég hely lenne a gyerekeknek, ahol jó körülmények között játszhatnak és ha lennének szervezett, tartalmas elfoglaltságok a fiataloknak.

Munkakerülés?

V: A munkakerülésnek gyakran az az oka, hogy az embereknek olyan munkája van, amivel kapcsolatban nem érzik, hogy a hivatásuk lenne. Az embereknek olyan munkát kellene választaniuk, amit a legjobban szeretnek csinálni, a legtöbbet fizető helyett.

Irigység?

V: Az éretlen emberek irigyek mert nem tudják, hogy ők épp olyan fontosak mint mindenki más, pont ugyanannyi lehetőséggel és feladattal az isteni tervben.

Gyűlölet és rasszizmus?

V: A gyűlölet legyőzhető szeretettel. A gyűlölet a gyűlölködőnek árt, nem annak, akit gyűlöl. Azok, akik rasszista nézeteket vallanak, sebesültek. Azok, akik ellen diszkriminálnak dönthetnek: Vagy sérelmük lesz, ha nem megfelelő módon keserúséggel vagy haraggal reagálnak vagy felülemelkedhetnek a helyzeten és ezáltal léleekben megerősödnek.

Frusztráció?

V: Az én-központú természet érez frusztrációt ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy ő akarja. A felsőbb természet türelmes, tudva, hogy a megfelelő hozzáállással minden problémát meg lehet oldani.

Szenvedés?

V: Az univerzum rend szerint működik, és a szenvedésnek, ami az életünkben jelentkezik valamilyen célja van - valamit tanítani próbál nekünk. Meg kell látnunk a tanítást.

K: *Liberálisnak tartod magad vagy konzervatívnak?*

V: Konzervatív vagyok abban, hogy meg akarom tartani a jó dolgokat és liberális vagyok abban, hogy meg akarom változtatni azokat a dolgokat, amikkel kapcsolatban változásra van szükség.

K: *Mi a politikai és szociális filozófiád?*

V: A politikánkat és a szociális rendszerünket harmóniába kell hozni az isteni szándékkal.

K: *Mit gondolsz a kapitalizmusról?*

V: Ha a kapitalizmus alatt a jelenlegi gazdasági rendszerünket érted, aminek az eredménye a munkanélküliség és a fölösleges dolgok termelése akkor természetesen javítani kellene a helyzeten. Több decentralizációra van szükség. Ha azok, akik az iparban dolgoznak, egyben tulajdonosok is lennének, sok súrlódás elkerülhető lenne. A kapitalizmus általában versengést jelent - pedig a jövő munkája az együttműködésre épül.

K: *Szerinted a demokrácia a megfelelő módja a kormányzásnak?*

V: Ha a demokrácia az, hogy az irányítás az emberek kezében van, ahogy lennie kellene, akkor ez a kormányzás megfelelő módja. Én hiszek a teljes demokráciában - egyéni, politikai, szociális, gazdasági. Ha tényleg ez lenne nálunk, ami jelenleg nem mondható el, akkor az harmóniában lenne az isteni szándékkal.

K: *Kik a baloldaliak és kik a jobboldaliak?*

V: Azokat, akik a szociális változást gyorsabban szeretnék elérni, mint az természetes úton lehetséges gyakran 'baloldaliaknak' nevezik. Azokat, akik azt akarják, hogy a dolgok maradjanak úgy, ahogy vannak vagy vissza akarják forgatni az idő kerekét, gyakran 'jobbosoknak' nevezik. Általánosságban egy közös dolog van bennük: mindkét csoport hisz abban a téves filozófiában, hogy 'a cél szentesíti az eszközt'. Ez a háborús filozófia. Én abban hiszek, hogy az eszközök, amiket használsz meghatározzák, hogy milyen végeredményt kapsz. Ez a béke filozófiája és az összes igaz vallás filozófiája. Az isteni természet a béke filozófiáját követi.

K: *Szerinted lehetséges, hogy a kommunizmus váljon az uralkodó rendszerré az egész világban és kipusztítja a vallást?*

V: Természetes, hogy a vallás megmarad, mert a vallás képviseli minden emberi lény mély, belső vágyát egy jobb életre. A kommunizmus a legjobb esetben is csak a közösségben élést képviseli, a dolgok másokkal való megosztását. Ahogy néhány kis közösségben gyakorolják, a kommunizmus nem ellensége a vallásnak. Igazából egy nagy társadalomban sem gyakorolták és az első nagy társadalom, ami eszményként vallotta a kommunizmust, az államvallás ellen fordult mert úgy érezték, hogy a vallás az emberek elnyomásának az eszköze. Aztán diktatúra lett belőlük. Azok a dolgok, amik nincsenek harmóniában az országukban és a mi országunkban, minden országban, a szétbomlás folyamatában vannak - magukban hordozzák saját pusztulásuk magjait. Az igazi kommunizmus taníthatna valamit a világnak az igazi gazdasági demokráciáról.

K: *Szerinted a kommunisták képesek elpusztítani a világot azzal, hogy egy nukleáris háborút indítanak?*

V: Nem, nem hiszem, hogy bármelyik ország tényleg el akarna indítani egy nukleáris háborút. De amíg a rendelkezésünkre áll ez a sok nukleáris fegyver ez akaratlanul is megtörténhet.

K: *Jó ötlet elsajátítani egy olyan művészetet mint pl. a karate, hogy az ember meg tudja védeni magát?*

V: Az én fegyverem a szeretet és még csak nem is gondolnék arra, hogy bármilyen más védelmi mechanizmust megtanuljak. Azok tanulnak karatét és más védelmi mechanizmusokat, akik éretlenek és akik félnek.

K: *Számodra a 'passzív' békéset jelent az agresszív pedig a háborúskodót?*

V: Mondhatjuk úgy, hogy egy passzív személy gyengeségből nem használ erőszakot és egy békés személy elvből nem használ erőszakot. Lehet, hogy egy agresszív személy jobb szeretne harmóniában élni de a cselekedetei torzsalkodáshoz vezetnek.

K: *A férfiak követik el a bűncselekmények 88%-át és a háborúkat is ők vívják. Természetesen van néhány kivétel, de általánosságban szerinted a nők érettebbek és törvénytisztelőbbek mint a férfiak? Magasabb szinten állnak lelkileg?*

V: A férfiakat arra tanítják, hogy keménynek kell lenniük és hogy a gyengeség jele a szeretet törvénye szerint élni. A nők számára tökéletesen elfogadott, hogy a szeretet törvénye szerint éljenek; valójában sok esetben ez az, amit elvárnak tőlük. A férfiakban pont ugyanannyi lelki potenciál van mint a nőkben de az agresszívabb hozzáállásuk miatt a lelki növekedésük csekélyebb mértékű. A mi országunkban a férfiak harcolnak a háborúban mert itt ez a szokás, de egyes országokban a nők is harcolnak.

K: *Hogyan büntessék a szülők a gyerekeiket mikor valami rosszat tesznek?*

V: A jutalmazás rendszere működik a legjobban; a büntetés ebben az esetben a jutalom visszatartása.

K: *Mi az erkölcstelenség?*

V: Néha mikor az emberek erkölcstelenségről beszélnek olyat értenek ez alatt, ami nincs összhangban a szokásokkal. De az igazi erkölcstelenség az, ami nincs összhangban az isteni szándékkal.

K: *Az elme egy 'üres tábla', amire a tapasztalatok írnak?*

V: Az elme egy szerszám, amit vagy az én-központú természet használ vagy az isteni természet. Igen, természetesen a tapasztalatok hatással vannak rá.

K: *Mi a magyarázatod az álmokra?*

V: A legtöbb álom bolyongás a metafizikai világban vagy illúziók, amik fizikai, mentális vagy érzelmi megterhelések eredményei és a legjobb gyorsan elfelejteni őket. Néha vannak látomások, amiket nem fogsz tudni elfelejteni.

K: *Dolgozol a megélhetésedért?*

V: Én szokatlan módon dolgozom a megélhetésemért. Adom, amit tudok, gondolatokon, szavakon és tetteken keresztül azoknak, akikkel kapcsolatba kerülök az életben és az emberiségnek. Viszonzásul elfogadom, amit az emberek adni akarnak, de nem kérek semmit. Áldottak ők azáltal, hogy adnak és áldott vagyok én is, azáltal, hogy adok.

K: *Miért vagy munkanélküli?*

V: Munkanélküli lennék? 16 órát dolgozom naponta, a hét hét napján. Úgy érted, hogy nem keresek pénzt. Nincs rá szükségem, hogy pénzt keressek. Minden, amire szükségem van, megadatik nekem. Másképp is csinálhatnám az életnek abban a szakaszában, amiben vagyok. Törvényesen élhetnék az adófizetők pénzén (nyugdíj) ha akarnék, de olyan kelletlenül adnak. Sokkal szívesebben élek azon, amit önszántukból adnak. Azok az emberek áldottak lesznek az által, hogy adnak. Szeretem a munkámat. Feladatom van. Az olyan előadásokért, amiket tartok, egyes emberek magas tiszteletdíjakat kapnak; én ilyet sose fogadok el. Sok levélre válaszolok és sok tanácsadást is végzek levél útján. Nem fogadok el érte pénzt. Mostanában kezdek oktatási és lelkesítő céllal látogatásokat tenni különböző pihenőhelyeken. Jó hatással van az emberekre. Emlékszem mikor elmentünk Alaszkába. Akik elmentek mind lelkesen és emelkedett hangulatban jöttek vissza és úgy tűnik, hogy gyakorlatilag mindegyikük azon gondolkozik, hogy valamilyen jó cél érdekében fog dolgozni vagy valamilyen úton szolgálni fog. Azt hiszem néhányan azok közül, akik elmentek Alaszkába, ma már vannak, akik tényleg azon dolgoznak, hogy embereken segítsenek.

K: *Miért nem fogadsz el pénzt?*

V: Mert a lélek igazságairól beszélek és ezért sosem lenne szabad pénzt kérni - akik megteszik, a saját lelküknek ártnak vele. Azt a pénzt, ami levélben érkezik (anélkül, hogy kérném), elfogadom de nem magamra fordítom; a nyomtatási és postaköltségeimet fedezem belőle. Akik meg akarják vásárolni a lélek igazságait, még nem készek rá, hogy megkapják őket. Ebben a csodálatosan rendezett univerzumban, aki megérett rájuk, annak megadtnak.

K: *Mi az elgondolás a mögött, hogy a 'lélek igazságait nem lehet megvásárolni'?*

V: Az elgondolás a lélek igazságának megvásárolhatatlansága mögött ez: Aki a birtokában van, nem árulja, tehát, aki ilyet árul, az nem rendelkezik vele. Ezek a „szép gyöngyök”³¹. Amint készen állsz a lelki igazságra, meg fogod kapni. Viszont aszerint kapsz, ahogy adsz. De ha valamiért díjat kell fizetned, az nem ajándék. És nem muszáj annak adnod, akitől kapsz, hiszen mindannyian sejtek vagyunk az emberiség testében.

K: *Nem szoktál magányos, csüggedt vagy fáradt lenni?*

31 Mt 13:45 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

V: Nem, sosem vagyok magányos, csüggedt vagy fáradt. Mikor állandó kapcsolatban élsz Istennel, nem lehetsz magányos, mikor látod működni Isten csodálatos tervét és tudod, hogy minden jó cselekedet jó gyümölcsöt hoz, nem tudsz elcsüggedni. Mikor megtaláltad a belső békét, kapcsolatban vagy az univerzális energia forrásával és nem tudsz elfáradni.

K: *Hol tanultad azokat a dolgokat, amikről beszélsz? Nyilvánvaló, hogy rátaláltál valamire, amit mindannyian keresünk és nincs jogod elfedni az információid eredetét.*

V: Sosem titkoltam az információim eredetét. Fényért egyenesen a Fényforráshoz fordulok, nem pedig valamelyik visszatükröződéshez. Ezenkívül lehetővé teszem, hogy még több fény jöjjön az életembe, azáltal, hogy a bennem levő legfelsőbb fénynek megfelelően élek. A forrásból érkező fényt nem lehet mással összetéveszteni mert teljes megértést hoz magával, hogy elmagyarázhasd és megbeszélhesd másokkal.

K: *Mennyi idős vagy?*

V: A zárándoklatom során sokan megkérdezik a koromat. Azt mondom nekik, hogy nem tudom a koromat és nem is tervezem kideríteni. Tudom, hogy mikor születtem. Az emlékezetem peremén kallódik a dátum, de nem teszem közzé. Milyen célt szolgálhatna? Sokan a régi nevemet is megpróbálták kitalálni. A legérdekesebb az volt, hogy én vagyok Amelia Earhart³². Nagyon hálás vagyok azért, hogy már nem gondolok a koromra. Amíg számoltam a születésnapokat és gondoltam az öregedésre, valóban öregedtem. A kor egy elmeállapot és én kortalanként gondolok magamra. Ezt tanácsolom másoknak is. Érd el azt a kort, amit szeretnél, aztán ne öregítsd magad tovább.

A csillagjegyemet sem árulom el soha. Őszintén azt hiszed, hogy egy bolygó mondja meg nekem, hogy mit csináljak? Szent ég, az isteni természeted örökké szabad - egyedül az én-központú természeted nem az. Két okom van rá, hogy ne áruljam el a csillagjegyemet. Az egyik az, hogy talán egy vállalkozó szellemű asztrológus elkészítené a horoszkópomat és az micsoda időpocsékolás lenne. És ha a születésem ideje ismert lenne, elárasztanának a születésnapos üdvözlőlapok, épp úgy, ahogy jelenleg elárasztanak a karácsonyi üdvözlőlapok és még két hetet ki kéne vennem minden évben, hogy megválaszoljam őket.

K: *Mi az igazi neved és honnan származol?*

V: Nincs más nevem, csak Béke Zarándok. Nincs otthonom csak egy levelezési cím, Cologne, New Jersey. Ami a származásomat illeti, szegény családból jövök, kevés oktatást kaptam, nincsenek különleges adottságaim, az életem inkább egy vezetést követő élet.

K: *Szültél-e valaha gyereket?*

V: Nem kaptam elhívást a családos életre. A legtöbbnek kapnak, az által, amit szerelemben esésnek nevezünk és attól kezdve egy családként működnek együtt. Nekem nem ez volt az elhívásom. Van néhány ember, aki nem hivatott a családos életre. Egyes férjezetlen nők olyanok, amire azt mondják, hogy férfi-gyűlölő de én nem vagyok az és sosem voltam az. Mindig jól kijöttem a férfiakkal.

K: *Hogy van ilyen sok energiád?*

V: Miután megtalálod a belső békét, kifogyhatatlan az energiád - minél többet adsz, annál többet kapsz. Miután rátaláltál a hívásodra, könnyedén és élvezettel dolgozol. Sosem fáradsz el.

K: *Nem jelent gondot a generációs szakadék abban, hogy megértsd a diákokat?*

V: Szerintem inkább érték szakadékról van szó nem generációs szakadékról. A diákok láznak a társadalom hamis értékei ellen, mint a háború, az előítéletek, a materializmus és a képmutatás. Mivel én semmiképp sem becülöm ezeket a hamis értékeket, nem jelent gondot, hogy megértssem a diákokat.

32 Amerikai pilóta, aki 1937-ben nyom nélkül eltűnt a Csendes-óceán felett.

K: *Hiszel az asztrológiában?*

V: Amennyire az asztrológia értelmezhető, arról az életről mond valamit, amit az én-központú természet irányít. Azok, akik követik, annyira belemerülnek az én-központú természetbe, hogy nem lépnek túl rajta.

K: *Ha valamilyen problémával találom szemben magam, tehetek ellene valamit intellektuálisan?*

V: Ha egészségügyi problémával találod szemben magad, kérdezd meg magadtól: „Rosszul bántam a testemmel?” Ha pénzügyi problémával találod szemben magad, kérdezd meg magadtól: „Az anyagi erőforrásaimnak megfelelően éltem?” Ha pszichológiai a probléma, kérdezd meg magadtól: „Annyi szeretetet adok, amennyit Isten akarná, hogy adjak?” Amit teszel a jelenben, az alakítja ki a jövőt, ezért használd a jelent arra, hogy egy csodálatos jövőt hozz létre!

K: *Sok gondot okoz nekem, hogy rosszul reagálok arra, amit mások mondanak és tesznek.*

V: Ha igazán értenél mindent, az összes rossz reakciód együttérzéssé változna. Azok, akik rossz reakciókat váltanak ki belőled, nincsenek harmóniában, és különösen nagy szükségük van a szeretetre. Igen, a legfontosabb a szeretet adása. Minden helyzetet szeretettel közelíts meg és képes leszel megoldani őket. Ha valaki a legaljasabb dolgot teszi ellenem, a legmélyebb együttérzés van bennem iránta és imádkozom azért a személyért - nem teszek kárt magamban azzal, hogy - tévesen - keserúséggel és haraggal reagálok.

K: *Az önfegyelem valóban megéri?*

V: Lehet, hogy a belső béke felé vezető út nem tűnik könnyűnek, amíg járod, de mikor már végigmentél rajta, visszanézel és erre gondolsz: Hogyan kaphattam meg a belső béke nagy áldását ilyen könnyen?

K: *Mit tegyen az, aki kényszeresen eszik és a rossz fajta ételeket eszi?*

V: Ha az illető már tisztában van ezzel és tenni akar valamit ellene, kezdetnek megteheti, hogy csak jó és egészséges ételekhez engedi hozzáférni magát. Legyen az étel egy mellékes része az életednek az által, hogy megtöltöd a napod annyi tartalmas dologgal, hogy alig marad idő az ételre gondolni.

K: *Hogyan lehetne dramatizálni a béke üzenetét?*

V: Szerintem egy megoldás a béke üzenetének dramatizálására egy mozgó színház lehetne. Régóta azt gondolom, hogy a művészeteket a béke érdekében kellene felhasználni. Egy előadást nem minden ember hajlandó meghallgatni. Egy egyszerű és érdekes brosúrát vagy egy részét már többen olvasnak el, ha a kezükbe adják. Sokan meghallgatják a békét hirdetőket ha bekerülnek a rádióba vagy a televízióba az üzenetükkel. Viszont szinte mindenki megnéz egy drámát vagy egy bábjátékot ha az egyenesen hozzájuk megy.

K: *Felelősek vagyunk a gondolatainkért és az érzéseinkért? Különbözik-e ez alapvetően a viselkedésünkért való felelősségtől?*

V: Spirituális szemszögből nézve ugyanúgy szenvedsz a negatív gondolatoktól és érzésektől mint a nem megfelelő viselkedéstől. Viszont akkor szenvedsz a legtöbbet ha birtokában vagy a tudásnak de nem cselekszel. Igen, mind a háromért felelős vagy.

K: *Hogyan gondoljon az ember a nyugdíjba vonulásra?*

V: A nyugdíjba vonulás nem kell az aktivitás végét jelentse, inkább az aktivitás átformálását, úgy, hogy az ember még teljesebben átadhassa életét a szolgálatnak. Ezért ez az időszak kellene a legcsodálatosabb legyen az életedben: az idő, amikor örömteli módon és tartalmasan elfoglalt vagy.

K: *Mit tegyek ha az életemet üresnek érzem?*

V: Ha üresnek érzed az életedet egy csodálatos lehetőség kínálkozik neked. A legtöbb élet amúgy is - legalább részben - nem a lehető legjobb dolgokkal van tele. Ha a te életed üresnek érződik, adott a csodálatos lehetőség, hogy nekifogj csak a jó dolgokkal megtölteni.

K: *Mit tegyek ha úgy érzem, hogy kihasználnak?*

V: Tedd fel magadnak a kérdést, hogy, amit követelnek tőled túlmegy-e az elvárhatóság keretein. Ha nem, lélekedben növekedni fogsz a szolgálattól; ha igen meg kell tanulnod szeretettel nemet mondani.

K: *Mi győzi le a félelmet?*

V: Én az mondanám, hogy a vallásos hozzáállás győzi le a félelmet. Ha szerető a hozzáállásod az embertársaidhoz, nem lesz benned félelem irántuk. „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet”³³. Az Istennek engedelmeskedő hozzáállás elvezet majd Isten jelenlétének állandó tudatához és akkor a félelem eltűnik. Mikor tudod, hogy a testet - ami megsemmisülhet - csak viseled és te az az elpusztíthatatlan valóság vagy, ami aktiválja a testet, hogyan lehet benned félelem?

K: *Hogyan győzhetek le apró félelmeket, például a sötétől való félelmet, mikor kint vagyok valahol egyedül?*

V: Én a sötétségre mindig barátként gondolok. Olyan pihentető hangulatot teremt az alváshoz. Ha javasolhatom, figyelj meg, hogyan sötétedik: nézd végig egy napnyugta szépségét aztán keresd meg az első felbukkanó csillagot. Ismerd meg a sötétséget mert a félelem általában az ismerlentől való félelem.

K: *A pszichológusok azt állítják, hogy minden emberi lény érez félelmet de te azt mondod, hogy nem félsz semmitől, még a haláltól sem. Hogyan vagy képes teljesen megszabadulni a félelemtől? Jobban vagy képes uralni az elmédet mint a legtöbb ember?*

V: A korai életszakaszunkban annyi félelmet élünk át, amennyi dolgot így vagy úgy megtanulunk félni. Az elmédet, a testedet és az érzelmeidet csak az isteni természet képes megfelelően irányítani, az én-központú természet nem. Ha tényleg szereted az embereket akkor nem félsz tőlük. Ha harmóniában élsz az isteni akarattal, a félelem eltűnik. Ha azonosulsz a benned levő halhatatlan résszel, nem félsz a haláltól. Ha van benned félelem, az azért van mert az életedet még mindig az én-központú természet uralja. Kellő mértékű lelki erővel talán képessé teheted magad, hogy ne *mutasd ki* a félelmedet, de csak akkor nem fogsz félelmet érezni ha az isteni természet irányít.

K: *Mit tehetek azért, hogy több értelme legyen az életemnek?*

V: Tizenöt évvel azelőtt, hogy zarándokolni kezdtem, úgy éreztem, hogy teljesen mértékben - fenntartások nélkül - kész vagyok odaadni az életemet és elkezdtem az adásért élni a szerzés helyett. Minden reggel Istenre gondoltam és azokra a dolgokra, amiket tehetnék azon a napon, hogy Isten gyermekeit szolgálhassam. Minden helyzetben, amibe kerültem, azt néztem, hogy tudok-e tenni bármit, amivel szolgálhatok. Annyi jó dolgot cselekedtem minden nap, amennyit csak tudtam - nem elfeledve egy kedves szó és egy biztató mosoly fontosságát. Imádkoztam azokért a dolgokért, amik úgy tűntek, hogy meghaladják a képességeimet - és a megfelelő ima motivál a megfelelő cselekedetre. Az életem egyszerűen kivirágzott. Próbáld ki!

K: *Hogyan kezdjek el igazán élni?*

V: Én akkor kezdtem el igazán élni, mikor minden szituációt elkezdtem figyelni és azon gondolkodni, hogy hogyan szolgálhatnék az adott helyzetben. Megtanultam, hogy nem szabad

33 1Ján 4:18 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

erőszakosnak lennem a segítséggel, csak hajlandónak lenni rá. Gyakran adhattam segítséget vagy mondjuk egy szerető mosolyt vagy egy biztató szót. Megtanultam, hogy az adáson keresztül jutunk hozzá az értékes dolgokhoz az életben.

K: *Hogyan javíthat valaki az életén?*

V: Nézz magadba a válaszokért. Az isteni természeted - a belső fényed - tudja az összes választ. Töltsd az idődet azzal, hogy az életed harmóniába hozod az isteni törvénnyel. Dolgozz azon, hogy a rosszat legyőzd a jóval, a hamisságot az igazsággal, a gyűlöletet szeretettel. Dolgozz azon, hogy kialakítasz egy jó életformát magadnak. Függetlenül attól, hogy családos életet élsz vagy sem ezek a dolgok fontosak:

- (1) Egy olyan megélhetés, ami hasznos a társadalom számára.
- (2) Jó szokások kialakítása az életben. Ideértve a pihenést, a mozgást, a jó evési szokásokat de legfőképpen a jó gondolkodási szokásokat - ne gondoldj negatív gondolatokat!
- (3) Inspiráló dolgok az életedben, olyan dolgok, amik felemelnek: olvass szép szavakat, hallgass szép zenét, éld át a természet szépségét!
- (4) Szolgálj, amennyit csak tudsz, tegyél meg mindent, ami lehetséges, hogy másokat segíts - mert ebben a világban aszerint kapsz, ahogy adsz.

K: *Hogyan segíthet az ha javítani próbálok az életemen mikor olyan sokan nincsenek harmóniában?*

V: Az emberiség csak úgy fejlődhet ha az egyes emberek fejlődnek. Miután javítottál az életereden, példaként szolgálhatsz másoknak, akik szintén javítani próbálnak az életükön. Ne feledd, hogy pár ember, aki Isten akaratával harmóniában él, nagyobb erővel bír, mint seregnyi harmóniát nem találó együttesen.

K: *Mit tehet a békéért egy kisember, mint én?*

V: A millióknak, akik ma ebben a világban élnek, hadd mondjam azt, hogy sok dolog van, amit a kisemberek tehetnek, egyénileg és összefogva is. Mikor arra adtam az életemet, hogy annyi szolgálatot tehessek az embertársaimnak, amennyit csak tudok, valaki azt mondta nekem gúnyosan „Mit gondolsz, mit tudsz tenni?” És én azt válaszoltam, „Tudom, hogy én csak egy kisember vagyok és csak kis dolgokat tehetek, de olyan sok kis dolog van, amit meg kellene tenni.” És sose okozott gondot, hogy találjak apró dolgokat, amiket érdemes csinálni. Mikor elkezdtem a zárándoklatomat nagyon nagy dolgokat kértem és akkor azt mondta nekem valaki, „Ennyi erővel a Holdat is kérhetnéd.” De én azt válaszoltam, „Ha elég sokunk, kisemberek, összefogva kérünk, még nagyon nagyon nagy dolgok is meg fognak adni.”

Annyit mondhatok nektek: Éljétek meg a jelent! Tegyétek meg azokat a dolgokat, amikről tudjátok, hogy meg kell tennetek. Tegyetek minden nap annyi jót, amennyit tudtok. A jövő majd kibontakozik.

IV. MELLÉKLET:

Versek, Imák és Dalok

Béke Zarándok következő verseinek többsége egy füzetben jelent meg, *Versek Ehhez a Korhoz* címmel. Az ő változata a Boldogmondásokból megjelent a rendszertelenül kiadott *Béke Zarándok Útja* hírlevelekben és a *Lépések a Belső Béke felé* c. publikációban. Béke szeretett dalokat tanítani másoknak és az összejöveteleket gyakran zárta azzal, hogy bevonta a hallgatóságot a *Szeretet Kútjának* vidám és energikus eléneklésébe.

KERESZTÉNY TEMPLOM

Azt mondta ő, „Lehet, hogy tévedek persze,
De nem lennék meglepve
Ha ez volna a legnagyobb keresztény templom
Mit ember valaha tervezte.

A mi orgonánk a legeslegjobb
Kórusunk éneke sosem hamis
Festett üveg ablakaink értéke felbecsülhetetlen
A szószékünk – meglátod a párja nincs.”

De csak gazdagokat láttak szívesen
Mocskolódó pletykát hallottam bőven,
És a nagyra becsült szószékből
A pap a háborút dicsőítette bőszen

„Mi többet kívánhatnál egy templomtól?”
Kérdezte arcán büszkeséggel
„Csak egyvalamit kérek– válaszoltam
„Kereszténységet!”

AZ EMBER NÉLKÜLI VILÁG

Elöttem haladt, csobogott a nyugodt folyam
Mögöttem emelkedett a fás, békés hegyoldal
„Az ember azt állítja, hogy ez az ő világa,” jegyeztem meg
„És mégis volt idő, mikor még nem létezett ember.
Ugyanúgy létezett ez a régi világ az ember nélkül?”
„Én akkor is folytam,” duruzsolta folyó.
„Én szilárdan álltam,” suttogta a hegy.
„Az ember most,” gondoltam, „úgy tűnik, az önpusztításra törekszik.
Millió ördögi dolgot talált fel -
Mindegyik halálosabb mint, az előző.
Ha sikerül neki az önmegsemmisítés

Ez a világ, amit magáénak vall, továbbhalad nélküle?”
„Én folyni fogok továbbra is,” duruzsolta a folyó.
„Én szilárdan fogok állni továbbra is,” suttogta a hegy.

A HÁBORÚ LÁZA

Az a szörnyű elvakultság -
Amitől az ellenséged ördögnek tűnik
És amitől ördögnek látszol az ő szemében -
A háború láza!

Az a szörnyű örület -
Amitől egy tett ragyogó stratégiának tűnik neked
És aljas cselvetésnek az ellenség számára -
A háború láza!

Az az ijesztő részegség -
Ami összezavarja az elmét, amíg a rossz jónak nem látszik,
Jónak tűnik a gyűlölet és erénynek a gyilkosság -
A háború láza!

Az a borzalmas betegség -
Amire nem keresnek gyógyírt, ehelyett
Azt keresik, hogyan terjeszthetnék a kórt -
A háború láza!

HADIADÓ

Rég elmúlt napokban, mikor az emberek barbárok voltak csupán:
Egy vagy két embert választottak meghalni
Áldozatként Thornak, a viharistennek.

De most, hogy az emberek civilizáltak és keresztények:
Egy vagy két millió embert választanak meghalni
Áldozatként a Háború szigorú istenének.

HÁBORÚ

A feldúlt csatatéren, ahová kényszerítettek mennem
Találkoztam egy férfival, akire azt mondták az ellenségem -
És keresztüldöftem őt a pengémmel!

Mikor kihúztam belőle és a vére bugyogni kezdett
Hirtelen gyötrő megbánás töltött el -
„Megöltem egy embert!” mondtam.

Vékony volt, fiatal és ijedt mint én,
És nem egy ördög, ahogy leírták felém -

„Azért küldtek, hogy megöljelek,” sóhajtotta.

„Istenre! Bár megtetted volna!” fogadkoztam.

„Hisz még azt sem tudom miért harcolok!”

„Én sem,” lehelte és meghalt.

A GYŐZTES

Az ember által kreált pusztítás közepette
A természet csendben halad tovább.
A haldoklók sikolyai és a fegyverek ropogása közepette
Eljött majd továbbállt a tél.

Egy törött fegyver körül
Fiatal, zsenge fűvön ott a harmat;
És egy vigyorgó koponya szemüregéből
Kökörcsin sarjad.

A LELKIISMERETI ALAPON SZOLGÁLATOT TAGADÓNAK

A Mester ránézett a világra
Ezerkilencszázhetvenkettőben,
Embereket talált, akiket elvadított a gyűlölet,
Kevesen éltek Hozzá hűen,
Embereket látott, emberi vért ontani —
Kimondhatatlan fájdalmat okozni.
Hallottam a Mester suttogását,
„Nekik hiába beszéltem!”

De aztán kiszűrt egy bátor embert —
Megvetve, kigúnyolva és egyedül,
Mert nem volt hajlandó gyűlölni és ölni
Egy börtön szolgált otthonául.
A célja nem az volt, hogy vagyont gyűjtsön,
Hanem, hogy embertársait szolgálja.
Hallottam a Mestert suttogni,
„Benne élek újra!”

KAPZSISÁG

(Az Emberek vagy Nemzetek Története)

Volt két ember, akiknek nézeteltérése volt
Egy határvonal miatt.
Az egyikük az mondta, „Ez a föld hozzám tartozik!”
A másik azt mondta, „Ez az enyém!”

És csak harcoltak és harcoltak mint két vadállat,
És jaj, a vér, amit kiontottak.

Addig folytatták míg egyikük egy életre megnyomorodott
És a másik ember pedig halott volt!

Aztán a nyomorék szenvedésben élt,
És sírt kétségbeesésében,
„Mekkora bolondok voltunk, hogy a kapzsiság így elfogott minket!
Bőven elég lett volt mindkettőnknek ha osztozunk a földön!”

A JÖVŐD

Ebben a világban aszerint kapsz, ahogy adsz
És aszerint bocsátanak meg neked, ahogy megbocsátasz —
Ahogy járod az utad
A gyönyörű napokon
A jövődet kreárod, ahogy élsz.

BÉKE ZARÁNDOK BOLDOGMONDÁSAI

Áldottak azok, akik anélkül adnak, hogy akár csak egy köszönetet várnának cserébe, mert ők bőséges jutalomban részesülnek.

Áldottak azok, akik minden jó dolgot, amit ismernek, tettekké alakítanak – még a magasabb igazságok is felfödtenek előttük.

Áldottak azok, akik Isten akaratát cselekszik, anélkül hogy eredményeket akarnának látni mert nagy lesz az ő viszonzásuk.

Áldottak azok, akik szeretik az embertársaikat és megbíznak bennük mert ők elérik az emberekben levő jót és a válasz, amit kapnak szeretettel lesz.

Áldottak azok, akik látták a valóságot, mert ők tudják, hogy nem az agyag öltözet, hanem az ami mozgásba hozza az agyag öltözetet, az igazi és elpusztíthatatlan.

Áldottak azok, akik a változást, amit mi halálunk hívunk felszabadulásnak látják a földi-élet korlátai alól, mert ők örvendeni fognak a szereteteikkel, akik keresztülmennek a nagyszerű átalakuláson.

Áldottak azok, akik miután odaadták az életüket és ezáltal megáldattak, elég bátorsággal és hittel rendelkeznek, hogy felülkerekedjenek az előttük levő út nehézségein, mert ők másodjára is megáldatnak.

Áldottak azok, akik úgy haladnak a lelki úton, hogy nincs meg bennük a belső béke elérésének önző indítéka, mert ők megtalálják.

Áldottak azok, akik ahelyett, hogy be akarnák törni a mennyek országának kapuit, szerényen, szeretettel és megtisztulva közelítenek, mert ők azon nyomban bejutnak.

ALOHA OE!

(Béke az ismerős hawaii éneknek ezt a változatát azoknak az embereknek tanította, akik elkísérték a különleges inspiráló útjára a szigeteken, 1980-ban.)

Nézzétek a csillogó vizek eme varázslatos földjét
És éreztétek a Déli Tengerek napfényének melegét
Ahogy illatos virágok borította mezőkön sétáltok keresztül
És hallgatjátok az édes hawaii zenét...
Aloha O! — A szeretetemet adom neked,
Járjatok szelíden a nap és virágok eme földjén
Aloha O! — Isten téged is szeret,
És minden lépésedet megáldja az utad során!

A SZERETET KÚTJA

Szeretet Kútja
Forrásom benned van —
Akaratod szeretve
Lelkem szabad —
Gyönyörű nap
Mikor meglátjuk mind
Hogy a világ reménye
A Szeretet!

IMA A BÉKÉÉRT A HÁBORÚTÓL SZENVEDŐ VILÁGUNKBAN

Ó szelídség csodás lelke, érints, nyugtass és bátoríts minket és minden embert.
Ragadd el ijedt kezünkől a bombát és a bajonettet. Helyettük övezz fel minket hittel.
Övezz fel minket bölcsességgel és szeretettel, hogy bármerre járunk, bármilyen földön,
az élet lépjen be oda és ne a halál.
Tudjuk, hogy ez az akarata a Béke Hercegének. Ámen.

V. MELLÉKLET:

Béke Zarándok a Hírekben

Béke Zarándok élvezte gyakori találkozásait az újságírókkal, a rádiók és tv-csatornák alkalmazottaival. Úgy érezte, hogy a média egy praktikus és hasznos módja annak, hogy üzenetét eljuttassa egy közösség tagjaihoz. Az újságírók általában a kezdeti szakmai szkepticizmust követően pozitívan reagáltak éles elméjére, őszinteségére és arra való hajlandóságára, hogy kérdéseikre tartalmas válaszokat adjon.

Példák a szalagcímekből:

BÉKE ZARÁNDOK TÚRÁBA KEZD AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKON ÁT
(Los Angeles Times, 1953. január 4.)

‘BÉKE ZARÁNDOK’ TOLEDOBAN: 5000 MÉRFÖLDET FOG GYALOGOLNI
Névtelen Nő Kérvényt Akar Benyújtani Ike-nak, U.N.
(Toledo Blade, 1953. szeptember 17.)

BÉKE ZARÁNDOK EGY BÉKÉS VILÁGÉRT GYALOGOL
(The Clarion-Ledger, Mississippi, Jackson, 1956. január 19.)

ZARÁNDOKÚTJA HOZTA KENTUCKYBA
(The Courier-Journal, Louisville, 1956. február 27.)

Egy Nő, Aki Nem a Levegőbe Beszél:
IGAZÁN MOZGÁSBA HOZZA A BÉKEMOZGALMAT
(The Indianapolis Star, 1956. március 12.)

AZ ORSZÁGSZERTE HÍRES BÉKE ZARÁNDOK MEGLÁTOGATJA DILLONT
(The Dillon, Montana, DailyTribune, 1959. augusztus 19.)

‘BÉKE ZARÁNDOK ’ HOSSZÚ ÚTON JÁR
(New Brunswick Daily Home News, New Jersey, 1964. június 17.)

BÉKE ZARÁNDOK ÁTHALAD A VÁROSON
(Alliance Review, Alliance, Ohio, 1968. május 20.)

EGY ZARÁNDOK A BÉKÉÉRT A ‘NÉPSZERŰ OLDALON’ TALÁLJA MAGÁT
(Seattle Times, 1969. június 20.)

GYŰLNEK A MÉRFÖLDEK A ZARÁNDOKNAK KINEK KÜLDETÉSE A BÉKE
(Northern Arizona University Student Newspaper, Flagstaff, 1969. október 4.)

BÉKE ZARÁNDOK 25.000 MÉRFÖLDET GYALOGOL A VILÁGBÉKÉÉRT
(St.Louis Post-Dispatch, 1971. április 25.)

**Apró Öreg Hölgy Tornacipőben:
BÉKE ZARÁNDOK HALAD TOVÁBB... ÉS TOVÁBB...**
(*Los Angeles Times*, 1973. december 3.)

**21 Év Vándorlás:
A BÉKE HERCEGNŐJE AZ EMBERISÉGÉRT GYALOGOL**
(*Pasadena, Kalif., Star-News*, 1973. december 16.)

**25.000 Mérföld Energikus Iramban:
EGY NŐ ÉLETHOSSZIG TARTÓ ZARÁNDOKLATOT JÁR A BÉKÉÉRT**
(*Pomona, Kalif., Progress-Bulletin*, 1974. február 2.)

BÉKE ZARÁNDOK ÓRANGYALA TÚLÓRÁBAN DOLGOZIK
(*Norfolk, Va., Star-Ledger*, 1977. április 20.)

**Könnyen Utazik — egy térkép, az üzenete, egy fésű, egy összecusukható fogkefe és egy
golyóstoll:**

A SZERETET ÉS BÉKE MODERN KORI ZARÁNDOKA
(*South Jersey Courier Post, Cherry Hill, N.J.*, 1977. október 11.)

**BÉKE ZARÁNDOK MÉG MINDIG GYALOGOL DE MÁR NEM SZÁMOLJA A
MÉRFOULDEKET**
(*Upper Suncoast News, Florida*, 1977. december 7.)

ZARÁNDOK FLORIDA KELETI PARTJÁN TERVEZ VÉGIGMENNİ
(*St. Petersburg Times*, 1978. január 5.)

BÉKE ZARÁNDOK — NEGYED ÉVSZÁZAD GYALOGLÁS A BÉKÉÉRT
(*Whittier, Kalif., Daily News*, 1978. december 30.)

ZARÁNDOK MEGERŐSÍTI: AZ ÉRETTSÉG BÉKÉT HOZ MAGÁVAL
(*Colorado Springs Gazette Telegraph*, 1979. április 28.)

EGY KORTALAN ZARÁNDOK ÉVSZÁZADOS KÜLDETÉSBEN
(*The Milwaukee Journal*, 1981. június 22.)

MÉG MINDIG JÁRJA A VILÁGOT, A BÉKE ÜGYÉÉRT DOLGOZVA
(*Valparaiso, Ind., Post Tribune*, 1981. július 3.)

BÉKE ZARÁNDOK A BÉKE ÜZENETÉT HOZZA KNOX-BA
(*Starke County Leader, Indiana*, 1981. július 7.)

BÉKE ZARÁNDOK ÚTRA KEL AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKON KERESZTÜL A HÁBORÚ ELLENI TILTAKOZÁSKÉNT

Béke Zarándok - aki ezen a néven akarja, hogy ismerjék, amíg küldetését nem teljesítette – holnap reggel tervez elindulni Los Angelesből, hogy gyalog keresztülvágjon az országon a világbéke érdekében.

„A világ helyzete súlyos,” mondja ő. „Hacsak nem ébredünk fel a letargiánkból és nem taszítjuk el magunktól gyorsan és határozottan a káoszt, minden ami kedves nekünk, meg fog semmisülni az eljövendő holokausztban.”

Többé kevésbé hosszú túrájára való felkészülésként, múlt nyáron 2500 mérföldet gyalogolt, végigjárva az Appalachia-ösvényt Maine-től Georgiáig és más utakat is. Azt mondja, megtanulta, hogyan éljen a természetben és arra számít, hogy az útja során legtöbbször a szabadban fog aludni.

Meggyőződése szerint a békéhez vezető utat úgy lehet meglelni ha a gonoszt jóval győzik le, a hazugságot igazsággal és a gyűlöletet szeretettel. Azt mondja, hogy az aranyszabály szintén megfelelő lenne e célra.

*Egy gyalogos, aki azt akarja, hogy csak 'Béke Zarándokként' ismerjék. Ez a titokzatos nő ma elhagyja Los Angeleset, egy az országot átszelő, a keleti partra vezető gyalogtúra kezdeteként a világbéke érdekében. (UP Telephoto)
Los Angeles Times, 1953. január 4.*

ÜZENET BOSTONNAK – ‘Béke Zarándoknak’ nevezi magát de a személyazonosságát nem hajlandó felfedni, ez a nő a Boston Common parkban beszélt tegnap és azt állítja, hogy 8900 mérföldet gyalogolt 37 államban a világbéke érdekében. (*Boston Herald*, 1956. július 30.)

A BÉKÉRT GYALOGOL az a nő, aki már megtett 7100 mérföldet a tervezett 10.000 mérföldes útjából. Tegnap megérkezett Kansas Citybe. A nő, aki jobb szereti, ha csak Béke Zarándok néven ismerik, pénz nélkül utazik és mások jótékonyágától függ az ellátása és szállása. Kék nadrágot, blúzt és tunikát hord. A tunika hátulján a „10.000 Mérföld Gyaloglás a Világ Lefegyverzéséért”, az elején pedig a „Béke Zarándok” felirat látható.

(fénykép: *Kansas City Star*)

FELRÁZOTT MINKET — ÉS MENNYIRE ÖRÜLTÜNK NEKI!

*(The Harvey County News, Newton, Kansas, 1953. június 25.
Floyd Geyman újságcikke)*

Ezen az oldalon ma egy Isten által megérintett csavargó képével osztozunk, aki azzal érdemelte ki e dicsőséget, hogy megőrizte szelídségét és rendületlen vidám élénkségét, mialatt ennek az igazság ösvényén csaholó, szkeptikus hír-kutyának minden ravaszkodását lerázta magáról. Legyőzött minket – és szívfájdító gondolatokat hagyott maga után.

Beállított ide, úgy öltözve, ahogy a képen látható és sugárzó arccal odament a magas pulthoz. Elsőre azt gondolhatná az ember, hogy egy benzinkútról jött autószerelővel van dolga. De a második pillantásból kiderült, hogy a mellkasát díszítő felirat, ha ez a megfelelő szó, nem egy olajtársaság neve. Hanem „Béke Zarándok”.

Ha érdekelné minket a küldetése és az üzenete — íme a sztori — átnyújt egy köteg papírt, az oldalak akkurátusan gépeltek. Egy gyors bepillantást követően úgy tűnik, hogy egy fontos adat hiányzik — talán kifelejtették.

„Hogy hívják?” a ceruza írásra emelve.

És ekkor kezdődött az elmék párviadala.

„A nevemnek nincs jelentősége,” jelenti ki. „Én semmi vagyok. Az ügyem minden. Nem próbálok nyilvánosságot szerezni magamnak. Ami önt illeti — önt és az egész világot — a nevem Béke Zarándok marad.”

Újságíró körökben van egy olyan ódivatú elgondolás, hogy a nevek részei a hírnek. Mikor szándékosan titokban tartod a neved egy hír-gengszter előtt, miközben nyilvánosságot keresel ebben a médiumban — nos, akkor finoman szólva, nem a legkönnyebb utat választod. A hír-véreb hajlamos lesz egy kategóriába sorolni téged a csókával, aki az Ötödik Kiegészítésre³⁴ hivatkozik mikor megkérdezik, hogy megszületett-e és ha igen, akkor mikor.

„Csuda egy füzet,” jegyeztük meg, felvéve a legjobb vallásos figuránkat. „Mi lett volna ha a Krisztus hozzáállása is olyan lett volna mint az öné — ha nem árulta volna el a nevét — sose hallott volna Róla. A nevek címkék, amikkel azonosítunk embereket, ügyeket és egy csomó más dolgot. Úgyhogy dobjon be valamit ha azt akarja, hogy akár a legkisebb mértékben fontolóra vegyem önt — kemény fickó vagyok, láthatja.”

Elmosolyodott — és ez nem egy ‘ugyan már’ grimasz volt. Ragyogva áradt belőle, természetesen és békésen. Egy csipetnyi képzelet hozzáadásával még egy glória is látszott.

„Nem félek,” mondta — nem kérkedve, egyszerűen, őszintén. „A lehető legjobb védelem övez.”

„Úgy érti, hogy egy revolvert hord magánál — mint Calamity Jane³⁵,” kérdeztük negédesen, „Hadd lássuk!”

„Isten a pajzsom,” mondta.

Egy este az arizonai sivatagban — ugyanis Los Angelesből az Atlanti-óceán partjára talpal, ahogy bír, 5.000 mérföldön át, a béke ügyének előbbre viteléért — látott az út mellett egy parkoló kocsit és egy nagydarab, keménykötésű bunyós invitálta őt, hogy üljön be mellé, ne fagyoskodjon a szabadban. Ő beszállt. És meleg volt bent. Összekucorodott a hátsó ülésen és a senkinek sem ártó igazak álomtalan alvásába szenderült. Mikor felébredt, a gorilla azt mondta neki, hogy van valami, ami nem fér a fejébe. Kétszer is megragadta, gonosz szándékkal de nem tudta végigcsinálni.

„Mi a franc történt?” akarta tudni.

„Isten,” mondta ő és folytatta a gyaloglást a távoli Atlanti-óceán felé.

Még mindig a sötétben tapogatózva olyan taktikára váltottunk, amit már az Édenkertben is

34 Az Egyesült Államok Alkotmányának Ötödik Kiegészítése: „Senkit sem lehet főbenjáró vagy súlyos büncselekmény miatt felelősségre vonni, csak ha a vádesküdszék vádindítványt vagy vádhatározatot terjesztett elő...”

35 Martha Jane Canary (1852-1903) az Egyesült Államok seregében felderítőként az amerikai indiánok ellent harcolt.

bevetettek, jó néhány évvel ezelőtt.

„Hadd lássuk a kezét,” kérleltük és ő kinyújtotta felénk a jobb pracliját minden habozás nélkül. Kicsi és erős kéz volt de nem tapasztaltunk lüktető reagálást, ahogy cirógattuk a régi, régi módszerrel.

„Kislány maga tele van elektromossággal,” hazudtuk, olyan hangon, ami ritkán nem éri el a célját. „Mondja, maga Salomé — a dáma aki Keresztelő János fejéért táncolt aztán beállt az rajongók tömegébe, akik követték Jézust a Kereszthez? Vagy ön Mária Magdaléna?”

De nem jött össze — nem vette be.

„Béke Zarándok vagyok,” jelentette ki.

„Igen, maga egy gonosz csábító, aki arra hajt, hogy elcsavarja a gyengék fejét és romba döntse a világot,” tájékoztattuk, remélve, hogy sikerül a harag szikráját kicsiholni. „Magának a dutyiban a helye és nekünk van egy jó, itt Newtonban.”

Ő mosolygott és nem gépiesen, úgy amikor a fogakat fedik fel a lélek helyett.

„Voltam fogdában,” mondta ő. „Csavargás vádjával. De mindig kiengednek, miután megértik.”

Mit csináljon az ember valakivel mint ő?

„Kér egy cigit?” kínáltuk, odanyújtva egy szép litográfias csomagot. „Milyen whiskeyt szeret — mondja és már adjuk is.”

Nem mondta, hogy „Távozz tőlem Sátán.” Így szólt, „Van benned jóság. Tényleg szeretném, hogy elmondhassam neked a nevem. De ez nem lenne igazságos az összes többi újságíróval, rádióssal és tévéssel szemben innentől Los Angelesig. Te sem szeretnéd, hogy így tegyek, nem igaz?”

„De,” mondtuk neki. „Kezdetnek csak mondja meg a keresztnévét — a többit később megszerzem. Kihívást intézett az újságírói integritásom felé. Ilyet egyszerűen nem lehet csinálni.

És tudjátok egy pillanatig hezitált, csak egy röpké pillanatra. Aztán megrázta a fejét.

„Nem lenne igazságos a többiekkel szemben.” És ennyi volt.

Persze elmondhattuk volna neki, hogy fikarcnyit sem érdekel bennünket a neve vagy az összes felmenőjének a neve. Mi pusztán éltünk azokkal az eszközökkel, amik rendelkezésünkre álltak ahhoz, hogy megmérjük lelkének mélységét — hogy lássuk, vajon igazi anyagból van vagy csak egy újabb hamisítvány.

Távozása után a propaganda kötegét vizsgálva, ezt találtuk benne: „Ki vagyok én? Hívjatok csak Béke Zarándoknak. Míg ezt a béke zarándoklatot járom, nem úgy gondolok magamra, mint személyre, hanem inkább mint az összes békéért könyörgő emberi szív megtestesülésére.”

Hát, testvérek, nővérek, ez volna az. Több nincs. De valahol, valahol feljegyzésre került, hogy valaki, valamikor a tudta nélkül vendégül látott egy angyalt — és nem fagylalt, ahogy a kisfiú olvasta. Talán ilyen társaságban volt részünk. Ki tudja?

Részletek Újságcikkekből:

„A csoport nem lehetett volna lelkesebb és felpeszültebb és nem szórakozhatott volna jobban ha a Bostoni Szimfonikusok és a Mormon Tabernákulum Kórus lépett volna fel helyette. A ember azt hihetné, hogy egy idős nő, sötétkék nadrágban, pólóban és hozzáillő tunikában, aminek az elején a Béke Zarándok, a hátulján pedig a 25.000 Mérföld Gyalog a Békéért felirat áll, nem lehet több mint egy furcsa, jót akaró különc. Semmi sem áll távolabb az igazságtól. Sok szellemesség, de semmi humbug nem származik ettől a nőtől, aki megtagadja valódi nevének, születési helyének vagy korának elárulását, egyszerűen mert úgy érzi, hogy ezek az információk „túl sok hangsúlyt fektetnek a személyre.”

„... Egy fiatalos kocogó mozgékonyásával hágott fel az előadók pódiumára. Egy lábbal szilárdan a

padlón állt, a másikat pedig előre hajlítva tartotta, mintha arra készülne, hogy nekiiramodik valahová. Több mint egy óráig beszélt, zengő és határozott hangon, mélyenszántó gondolatok garmadáját ontva, a legegyszerűbb és mégis legtalálhatóbb szavakkal.” (*Egy újságíró Kaliforniában*)

„...Az összes technikai fejlődés közepette... atomháborús aggodalmak ... az Egyesült Államokban él ma legalább egy ember, aki úgy látja, hogy az út, ami az érzéseknek kedves és kielégíti a világi vágyakat, nem vezet belső békéhez. Van egy út, ami megtisztulást és lemondásokat igényel de elmondhatatlan lelki áldásokat eredményez... A béke csak akkor érhető el, ha megvan rá a hajlandóság, hogy megfizessük az árát. Mikor ő magyarázza ezt, olyan mintha Gandhi hangja szólna rajta keresztül. ‘A béke ára a magasabb törvényeknek való engedelmesség...’” (*Egy újságíró Indiában*)

„A gondoskodás és vezetés, amit kap, Krisztustól származik — szinte láthatod őt az oldalán. Nincs nő, aki biztonságban utazhatna egyedül egy Isteni Útitárs nélkül...” (*The Wandering Reporter*, *Pittsburgh-ből*)

„Csak érdeklődést, segítséget és bátorítást kapott az emberektől, akikkel találkozott és meggyőződése, hogy a nemzetek, akárcsak az emberek, lehetnek ‘spirituális beállítottságúak’ és csak ezen az úton jöhet el az igazi béke.” (*A vallás rovat szerkesztője, Los Angeles Times*)

„...Azok számára közülünk, akik néha úgy érzik, hogy a világ fokozatosan süllyed a kapzsiság és korrupció mocsarába... egy találkozó ezzel a figyelemreméltó nővel sokat tehet, hogy megváltoztassa a cinikusok keserű véleményét.”

„... A világban mindig voltak jövendőmondók, látnokok, önjelölt próféták és ítéletnap-hirdetők de Béke Zarándok különbözik tőlük mert legalább az ő retorikai vonzereje a józan észben található.”

„Egy angol egyszer így szólt Gandhihoz, ‘Uram, ön olyan egyszerű, hogy az döbbenetes és olyan őszinte, hogy az már kínos számunkra.’ Tiszteletteljesen jelentem, hogy ez az állítás szintén elmondható egy kicsi, idős, de nagyon energikus nőről, akit Béke Zarándok néven ismernek.”

„... Született egy béke-jelenség az Egyesült Államokban és mi áldottak vagyunk ezért. Egy nemzet, aminek háborús kultúrája van és háborús gazdasága, egy nemzet, ami le merte dobni az első atombombát és köztudott róla, hogy képes a hidrogénbomba bevetésével fenyegetőzni, kitermelt egy magányos, ezüst-hajú nőt, aki gyaloglással töltött életén át, minden lépésével azt mondja, hogy létezik egy jobb életforma és létezik jobb módja a nézeteltérések megoldásának... Béke Zarándok miután felülemelkedett a spirituális megpróbáltatásain, tisztán látta küldetését. Imádkozott a zarándoklatáért és ráébredt, hogy a zarándoklata önmagában egy imádság.”

„Azt mondják, hogy egy ‘Szent Emberrel’ való találkozás Indiában és más keleti országokban minden órában megesik — de Amerikában találkozni valakivel, aki szigorúan pénz nélkül járja az útját, egy olyan országban, ahol a pénzt úgy imádják mint sehol máshol, pozitív értelemben megrázó. Pedig egy ilyen személy utazik az országban és előadásokat tart a világbékéről — a nő, aki Béke Zarándoknak nevezi magát... Nem fél semmitől, a hozzáállása vidám és boldogabb mint bárki, akivel találkoztam. Hétköznapi pénzkereső sosem tett még szert olyan lelki békére, mint ő.”

„Béke Zarándok... egy nő volt, egy feladattal, ami túlmutatott azon, amit a legtöbb ember el tud képzelni. Zarándok volt a szó legigazibb értelmében. Olyan módon megérintett, amit magam sem értettem igazán. Teljes nyugalomban állt egy egyetem újságíró-szakának hallgatói előtt Kansas Cityben, nem lévén tudatában annak, hogy a *P. M. Magazin* stábjá filmre veszi őt. Ahogy nyílt

szavú módján belekezdett üzenetének tolmácsolásába, először azon spekuláltam, hogy vajon bolond-e vagy csak nyilvánosságot próbál szerezni egy könyvnek, amit biztosra vettem, hogy majd megír az utazásairól. De ahogy beszélt valami történt velem. Nagyon őszinte volt az üzenetét illetően. Egyenként ránézett a hallgatókra és ettől mindegyikük úgy érezte, hogy csak őhöz intézi a szavait. A szemei felkerestek minden egyes embert a teremben, sugározva a szeretetet és békét, amiről beszélt... Furcsa iróniája volt annak, hogy ő ott volt, abban a tanteremben. Béke Zarándok tanításai majdhogynem oda nem illőnek tűntek az egyetemi környezetben. Végére is az egyetem egy lépcsőfok Amerika eljövendő üzletembereinek és kapitalistáinak. A legtöbb, ha nem az összes hallgató abban a reményben látogatta az intézményt, hogy lediplomázás után jó állást kapjon, amitől jó fizetést remélhet. De itt volt ez a hölgy, aki kidobta az összes földi tulajdonát az ablakon, hogy úgy élhesse az életét, ahogy számára megfelel. Mi a csudának tenne valaki ilyesmit? Az egyetlen válasz, amit találtam erre, hogy ő tényleg hozzá akart járulni ahhoz, hogy eljőjön a béke egy problémás világba. Úgy érezte, hogy a béke az egyénnel kezdődik. Halála napjáig megőrizte ezt a filozófiát.

„A hallgatókkal teli tanteremben mindenki bűvöletben ült a székén, a kételkedés határán, hogy valaki mint ő, nemcsak a csípős, hideg éjszakákat képes túlélni de olyan utakat is, amik keresztülvitték az Egyesült Államok legvadabb városrészei közül néhányon. A mai napig nehéz felfogni, hogy tudta magát ez ‘nagymama’ kinézetű hölgy elszakítani a materialista világtól és útra kelni, hogy a szeretetről és békéről beszéljen.” *(Egy újságíró Kansasból)*

Egyedül Járja ezt a Világot -

A cikket írta és a fényképeket készítette: Richard Polese

Egyedül gyalogol Amerika szélteben-hosszában egy egyszerű üzenetet hordozva a békéről – az emberek közti és a bennünk levő békéről. Magával hordja minden tulajdonát, pénzadományokat nem fogad el és általában azt is visszautasítja, hogy elvigyék egy darabon. Beszél bárhol, bármikor és bárkivel, aki komolyan érdeklődik a zarándoklata iránt. Több mint 13 éve beszél és gyalogol ilyen formában.

A múlt héten Béke Zarándok ellátogatott Santa Fébe és beszélt egy nyilvános gyűlésen a La Posadában, a Santa Fe-i Egyetemen és a St. John's Egyetemen.

A Béke Zarándok az egyetlen név, amit visel. És bár a haja már ezüst, az arcán pedig meglátszanak gyaloglásának mérföldjei, élénken beszél, intelligenciával, határozottsággal és drámai érzéssel. Fizikai kondíciója bámulatba ejtő. Sötétkék tunikát hord, elől „Béke Zarándok”, hátul pedig „25.000 Mérföld a Békéért” felirattal (bár már évekkal ezelőtt túlhaladta a 25.000 mérföldes célkitűzést és azóta nem számolja a megtett távolságot).

Miért nevezi ő ezt zarándoklatnak? „Egy zarándoklatnak része a példaadás és az imádság. Keresztes hadjáratnak nem lehet nevezni, az minimum lelki erőszakot alkalmaz.” Milyen eredményre számít? „A zarándoklatom talán legalább elgondolkodtatja az embereket – talán feltesznek maguknak néhány kérdést. Az eredményeket Isten kezében hagyom.”

Nyilvános előadásában azokról a dolgokról beszél, amik akadályt képeznek a béke számára; arról, hogy miként találhat valaki békét saját magában és a zarándokútjáról.

Miért vannak háborúk? „A valódi probléma az éretlenség. Igazi érettség mellett a háború elképzelhetetlen lenne. Sosem merülne fel mint megoldás az emberek közti problémákra.”

BÉKE ZARÁNDOK előadását barátságos beszélgetés követte a St. John's Egyetemen. Hallgatók gyűrűjében az ebédlőcsarnok egy asztalánál válaszolta meg a kérdéseiket a háború és béke problémáiról és a zarándoklatával kapcsolatban.

De a Szentekkel Karöltve

Béke Zarándok azt mondja, ahhoz, hogy békére leljünk magunkban, többek között meg kell változtatnunk az élethez való hozzáállásunkat. „Ez azt jelentette, hogy az összes jó dolgot, amiben hittem, át kell ültetnem gyakorlatba. Elég sokáig tartott mire az életem összhangba került azzal, amiben hittem, de sikerült.

„Tedd egyszerűbbé az életed! Az egyszerű élet óriási szabadsággal jár – a szükségesnél több tulajdon csak teher... a tulajdonaink birtokolnak minket, ha azután is megtartjuk őket, hogy már nem hasznosak számunkra..”

„Tisztítsd meg a gondolataidat, vágyaidat és motivációidat! A gyűlölet a gyűlölködőben tesz kárt, nem a gyűlöltben. Egy igazi vágyad legyen – hogy azt cselekedd, ami Isten akarata számodra.”

„Akár jó vallásos tanításnak vagy pszichológiailag helyénvaló viselkedésnek nevezzük, ezek a dolgok nem újdonságok – mindenütt érvényesek a világban.”

A béke és a másokkal való jó viszony kialakítása egyszerűen megvalósítható. „A kulcs az, hogy nyíltsággal és szeretettel közeledjünk, gyűlölet és bizalmatlanság helyett – ezt értem az érettség alatt.” Azt mondja, az éretlen embereknek negatív a gondolkodása, pl. a hadviselésre alapuló gondolkodás ilyen, ami csak harci megoldásokat lát.

Vallásos személy, bár nem ortodox keresztény, Béke Zarándok megközelítése az imádkozáshoz a „befogadó csendességre” épül.

„Optimista vagyok mert hiszek abban, hogy az univerzum törvényei a jó érdekében dolgoznak – ha betartjuk őket. Azonban a választás rajtunk áll...” Optimizmusára bizonyíték, hogy hisz benne, hogy a világ lefegyverzése még az ő életében meg fog történni.

Béke Zarándok elmondta, hogy élete 28 évvel ezelőtt vett új irányt és zarándoklatát 15 év „spirituális és pszichológiai” felkészülés előzte meg. Támogató szervezet hiányában, Zarándokot csak hagyományos postai úton lehet elérni Cologne-ban, New Jersey államban – ahonnan egy barátja továbbítja a leveleit oda, ahol éppen jár.

Mikor fog a zarándoklat befejeződni? „A zarándoklatnak akkor lesz vége mikor minden

Egy élénk és színes beszélő, Béke Zarándok előadja kérését egy békés világért és útmutatást ad arra, hogyan találjunk magunkban békét. Azt a feliratos tunikát viseli, amit az országot átszelő útja során is hord, s ez az út már több mint 13 éve tart. Ősz hajának ellentmond figyelemreméltó életenergiája. A képen a Santa Fe-i St. John's Egyetemen múlt héten tartott beszéde közben látható. (Santa Fe, N. Mex., News, 1966. október 13.)

nemzet viszonya olyan lesz mint az Egyesült Államoké és Kanadáé – mikor még mindig vannak vitás kérdések de eszükbe sem jutna, hogy megöljék egymást.”

Addig Béke Zarándok folytatja a gyaloglást. Itteni tartózkodása után, szombaton továbbment Albuquerque-be. Tervei szerint 1970-ben jön újra Santa Fébe. Bárhol megpillantható az országban, az autópálya mellett gyalogolva a feliratos, kék tunikájában. Ami azt illeti, mi láttuk őt gyalogolni néhány évvel ezelőtt valahol a Középnnyugaton.

Pusztán egy fogkefével, fésűvel és a magán viselt ruhákkal felszerelve, ez a Titokzatos Hölgy, aki „a Béke Zarándoknak” nevezi magát 30.000 mérföldet tett meg (ebből 25.000-et gyalog) az Egyesült Államokban és Kanadában, 1953 óta, egy egyszemélyes küldetésként a békéért. Így nyilatkozott a FAMILY WEEKLY-nek: „Lemondtam az otthonomról, a tulajdonaimról a koromról és a nevemről mert rájöttem, hogy semmi értelmük. Megtaláltam a belső békét – ez volt minden, amire a túléléshez szükségem volt. Akkoriban úgy éreztem, hogy pusztába kiáltott szó vagyok de manapság már egyértelműen a népszerű oldalon vagyok mert az amerikaiak többsége határozottan a béke mellé állt. Azonban a dolgok átalakulása a világban nem változtatott a zarándoklatomon. A béke sokkal több a háború átmeneti felfüggesztésénél; a béke a háború kiváltó okainak megszűnésével jön el. Azt hiszem beletelik még 10 évbe mire a külső béke kialakul és megszilárdul de azután is fogok beszélni a belső békéről, amire az embernek szüksége van ahhoz, hogy megőrizhesse a külső békét.” Állítása szerint a zarándoklatát *nem* támogatja semmilyen szervezet.

MODERN KORI ZARÁNDOK
Küldetésben jár.

Family Weekly Magazine, 1975. december 7.

Egy személyes zárandoklat

Írta PAUL R. JEFFERSON

Capital Journal, vallás-rovat szerkesztő

Meghallgatni, ahogy a Béke Zárandok elmondja, miként járta be keresztbe-kasul az Egyesült Államok területét közel 30 éve tartó útján, hogy terjessze vallásos hitének és személyes odaadásának evangéliumát, az egyik legtermészetesebb dolog, amit valaki tehet.

Egy feliratos tunikát viselve, mely megmagyarázza vallásos expedícióját, az önjelölt „nő, akinek küldetése van” hetedik zárandoklatát járja az országon keresztül és ezen a héten Topekán vitte keresztül az útja.

„Egyszerűen ahová meghívnak, oda megyek,” mondta a Béke Zárandok – ez a professzionális neve – látogatását és beszédeit illetően a helyi Keresztény Egység Temploma és a Testvérek Temploma gyülekezetekben. Egy hetes topekai tartózkodása során az idős nő tartott még előadást a

Mikor látta gyalogolni, Barney Hubert (Topeka) megállt az US-40-esen, Topekától keletre, hogy beszéljen a Béke Zárandokkal.

Washburn Egyetem szociológia és pszichológia szakos hallgatóinak is és osztogatta a kis füzetét amiben az ő „mágikus formulája” olvasható a nézeteltérések kezelésére: Az legyen a célkitűzésed, hogy megoldd a konfliktust – ne az, hogy hasznot húzz belőle.

„Minden ember valamilyen feladatra születik,” mondta és hozzátette, hogy nem törődött vele, hogy egyes emberek „bolondnak” vagy „különcnek” tartották. Habár Béke Zárandok szándékosan homályosan fogalmaz az életrajzi adatait illetően, az üzenete sugárzott élénk kék szemein keresztül.

„Az életed célja az adás kell, hogy legyen, nem a szerzés,” mondta „és hogy előbbre vidd a béke ügyeit. Az igazi béke több a háború megszűnésénél; az igazi béke a háború okainak megszűnését jelenti.” Utazásait 1953-ban kezdve, a 70 év feletti nő több mint 25.000 mérföldet gyalogolt, keletről nyugatra és északról délre vezető útjain, a New Jersey állambeli Cologne-ban levő bázisáról indulva. Zárandoklatai alatt minden felszerelése az általa viselt ruhákon kívül, egy fésű, egy fogkefe és egy golyóstoll. A Béke Zárandok magyarázata szerint,

üzenetének alapját Isten törvényei adják – amint az a

Bibliában is olvasható – hozzáadva a pozitív gondolkodás és az emberi potenciálba vetett hit humanista keverékét.

„Minden emberben megvan a lehetőség de a választás a tied, hogy végigcsinálod-e a fizikai és lelki felnövekvést, hogy képes legyél élni a benned levő potenciállal,” mondta. A sokat utazott nő hozzátett még valamit, ami segíthet elérni valakinek a teljes potenciálját: a spirituális növekedést.

„Ahogy az ember a szívében gondol, olyan ő.”³⁶ mondta, idézve egyet a sok bibliai versből, amik nyilvános beszédeiben felbukkannak. A Béke Zárandok elvitte békét hirdető üzenetét olyan iskolákba mint a Harvard, a Yale, a Pennsylvaniai Egyetem, a Kalifornia-Berkeley Egyetem és úton van Dallasba, hogy beszéljen egy katolikus gyűlésen.

36 Nem hivatalos fordítása a Péld 23:7-nek az angol verzió (KJV) alapján. A Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliájában (2014) a vers így szól: „mert olyan ő, mint aki számolgat magában: Egyél, igyál! - mondja neked, de nem szívesen.””

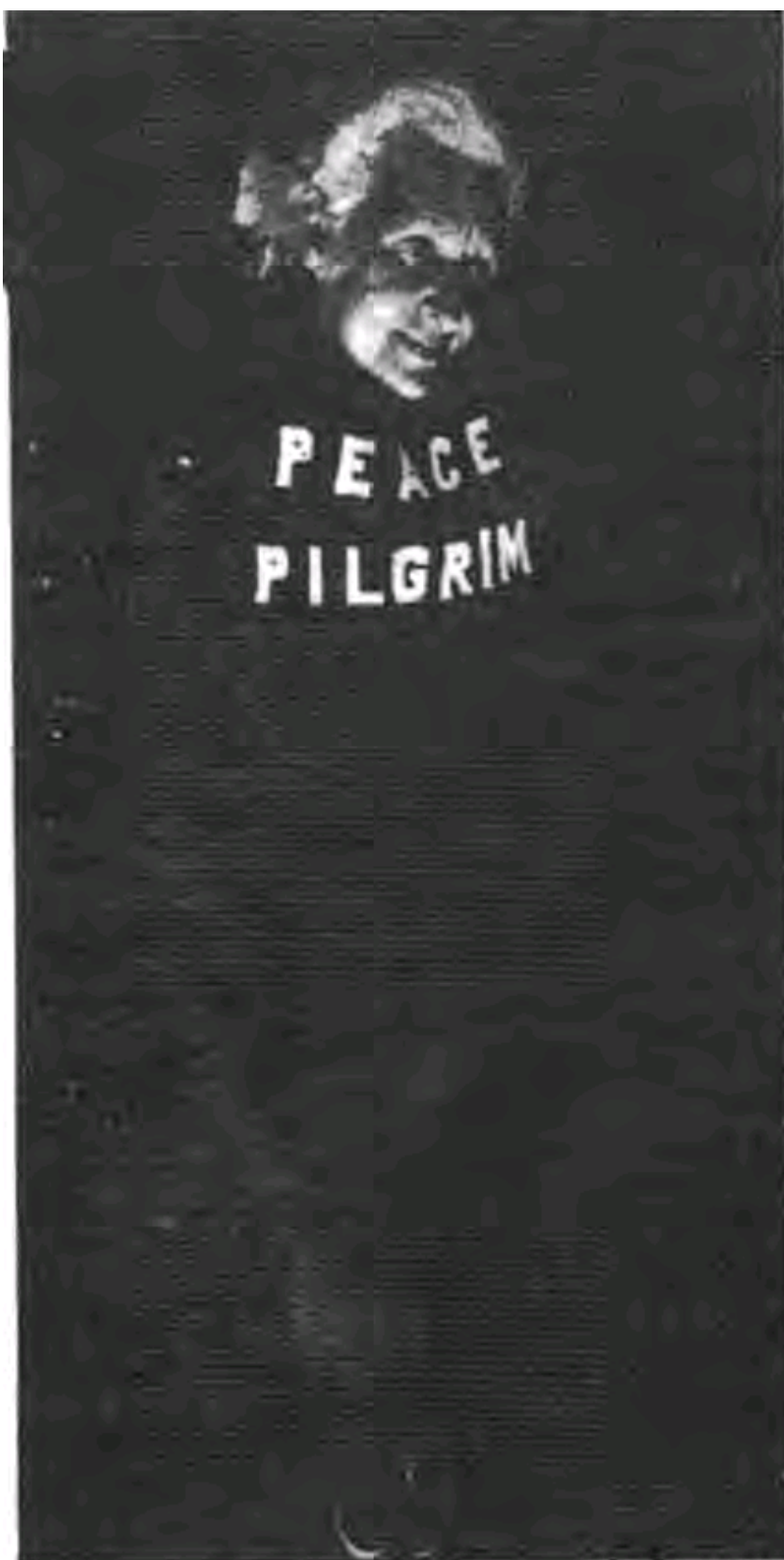
„A hetedik béke zarándoklatom útvonala keresztülvisz a 48 államon nagyjából hat év alatt,” mondta, hozzátéve, hogy az összes megállója invitálások alapján lett betervezve.

Miután egyedül végigcsinálta az országot keresztüljáró zarándoklatát, a Béke Zarándok már kap támogatást egy hírlevélre, névtelen adományozóktól de nem tartozik semmilyen szervezethez vagy felekezethez. Az összes levelet, amit kap, a New Jersey-i levelezési címéről továbbítják.

„Úgy tűnik mintha három különböző életet éltem volna,” mondta, miközben arról beszélt, hogyan kezdett bele „szelíd hadjáratába.” Miután fiatal nőként, ahogy ő fogalmaz egy „pénzre és tárgyakra épülő üres életet” élt, azt mondja, hogy az 1930-as évek vége felé kezdett önmegtartóztatóbb módon élni, mikor idősök között vállalt munkát, az életvitelét levitte a „szükségei szintjére”, nagyjából heti 10 dollárból tartva fenn magát.

Akkor történt, hogy megtette személyes fogadalmát: „Addig fogok vándorolni, amíg az emberiség meg nem tanulja a béke útját, addig gyalogolok, amíg szállást nem adnak és addig böjtölök, amíg ételt nem adnak.” Sosem hord magánál pénzt. „Nem félek semmitől és jó dolgokra számítok, ezért jó dolgok jönnek hozzám.”

A világbéke szekerét tolni

Béke Zarándok: „Erre használom a nyugdíjas éveimet”

*Írta: Beverley Creamer.
Advertiser, humán rovat
szerkesztő.*

Excentrikusan bájos jelenség – a sportcipők, a lófarok, a kék gyalogló ruházat, melynek minden egyes darabja ajándék, különböző barátoktól, az ország különböző pontjairól.

A dereka körül egy tágas erszény-zsebben tárolja az összes tulajdonát – egy műanyag fésűt, amiből hiányzik egy fog, egy összecukható fogkefét, egy tollat, kék papírlapokat, amiken a világbékéről szóló üzenete olvasható és egy köteg levelet barátoktól szerte az országból.

„Mindig magamon hordom minden tulajdonomat,” mondja, benyúlva a zsebbe, a levelek után kutatva, amiket legbelülre dugott. Hideg éjszakákon mikor egy autópálya szélén kell összegömbölyödni valahol és a csillagok alatt aludnia – ami, ahogy mondja a kedvenc alvási módja, hálósák hiányában – a leveleit betűri a blúza alá, hogy a hátát melegen tartsák.

Az elmúlt 27 és fél évben ez a nő, aki Béke Zarándoknak nevezi magát, keresztbe-kasul utazik Amerikában, többnyire gyalog, terjesztve üzenetét a békéről. Azt mondja, hogy az első 10 évben még számolta a megtett mérföldeket és 1964-re 25.000 mérföldet gyalogolt.

Végül már nem állhatta a számolgotást de a gyaloglást folytatta, figyelmének nagy részét kötetlen beszédek tartására fordítva – egyetemeken, kamionos pihenőkben és templomokban.

— ez is egy megélhetés

Végig ezeken az éveken keresztül, nem volt pénze, nem is fogad el pénzt és nem vásárolt semmit – abszolút semmit – amióta vándorló zarándokká vált.

„A McCarthy periódusban kivizsgáltak, hogy csavargó vagyok-e vagy egy vallásos zarándok.” McCarthy úgy döntött, hogy az utóbbi és elengedték. „Mélyen vallásos nő vagyok,” mondja Zarándok. „De nem tartozom felekezethez.”

A sok év alatt sosem bántotta senki. „Persze, hogy nem,” mondja, jót derülve a kérdésem. „Én teljes mértékben a hitemre hagyatkozva élek.” Sosem hagyta cserben. A leghosszabb időszak, amíg senki nem ajándékozta meg étellel, három nap volt.

Nem volt orvosi ellenőrzésen, nem aggódik amiatt, hogy megbetegszik és azt mondja, hogy nem volt se fájdalma se fejfájása vagy megfázása az évek alatt, amit az úton töltött pedig előfordult, hogy hóviharakban rekedt és esetenként üres szállító ládáknál aludt, parkoló autókban, üres börtöncellákban, konferenciaasztalokon és egyszer egy tűzoltóautó elülső ülésén, Tombstone-ban, Arizona államban.

Nem árulja el, hogy mi volt a születési neve. És nem mondja el, hogy mennyi idős, részben azért mert elfelejtette (bár bevallja, hogy ki tudná számolni ha nagyon akarná, de erről szó sincs), részben pedig azért mert nincs dolga olyasmikkel mint a születésnapok és jelzők kölcsönök.

De már nyolcvan kell hogy legyen, állítja jó barátja, William Kautz tiszteletes, Krisztus Egyesült Templomából, Honoluluból. Legalább.

Vasárnap reggel 9:30-kor Zarándok beszélni fog egy vita-csoportban az Útkeresztveződések Templomában, cím: 1212 University Ave. Egy óra és tizenöt perccel később beszélni fog a Jó Pásztor Lutheránus Templomban, cím: 638 N. Kuakini St. Ugyanarról fog beszélni, amiről mindig, bármerre is jár – az aranyszabályról.

Szeret-e mindenkit, akivel találkozik? Ismét meglepődik.

„Természetesen,” mondja ő. „Hogy ne lennék rá képes? Mindenki ott van Isten szikrája. Az emberek számomra olyanok mintha ragyogó fények lennének...”

Zarándok azt mondja, hogy tapasztalt némi haladást a béke felé, a közel három évtized alatt, míg keresztbe-kasul járta misszióját, Amerikát. „Egy zarándok feladata az, hogy felrázza az embereket az apátiájukból és gondolkodásra készítse őket.” A szürke lófarkok vibrál miközben beszél. Ő maga vágja, úgy, hogy feltartja és lenyes a végéből. Így ápolt marad, mondja.

„Nagy apátia volt az országban, mikor elindultam a zarándoklatomra. Ez a koreai háború és a McCarthy-periódus csúcán volt... A legmegfelelőbb idő arra, hogy előálljon egy zarándok... kezdetben az emberek azt gondolták, hogy a háború az élet velejárója, alternatív megoldás nélkül. Ma már hisznek benne, hogy léteznek alternatívák és keresik őket.

„Mikor elindultam,” folytatta, „nem volt érdeklődés a belső keresés iránt.” Ma már, azt mondja „korunk válságos állapota rákényszerített minket a belső keresésre... Még mindig próbálom rávenni az embereket, hogy gondolkodjanak azon, hogy mire lennének képesek és hogy éljenek ezen lehetőségek szerint.”

Zarándok azt mondja, hogy 15 évbe telt míg megtette az első lépést, fokozatosan ébredt rá, hogy mindent fel kell adnia és vándorlónak válnia. Azt mondja sikeres volt anyagilag és szép lakásokban lakott Los Angelesben, szép ruhái voltak. De 42 és fél évvel ezelőtt mindez üresnek kezdett látszani, barátságait pedig tartalmatlannak kezdte érezni és rájött, hogy van valami más, amit kezdenie kell az életével.

„Nem kezdtem el a zarándoklatomat addig, amíg rá nem találtam a belső békére.”

Ahogy ezt mondja, a megviselt barna kezek kilőnek felfelé, az ujjak az ég felé mutatnak. Nagy, vizenyős kék szemei a plafon felé fordulnak aztán visszatérnek. Akkor volt, mondja ő, hogy „becsatlakoztam az univerzális energiába... az univerzális ellátásba... és az univerzális igazságba...”

Mikor új ruhákra van szüksége, valaki mindig felajánlja őket. Mikor ételre van szüksége, ingyen megadatik. Mikor egyszer kiesett egy fogtömése, még az is elintéződött.

Zarándok nem borítja be hallgatóságát retorikai brillírozással, nem villogtat műveltséget különleges szavakkal. Távolról sem. Az ő üzenete egyszerű és kék papírlapokon áll, amiket mindenkinek osztogat, egyfajta gyors bemutatkozásként. Egy részben ez áll: „Béke Zarándok Varázslatos Módszere:

„Létezik egy varázslatos módszer a nézeteltérések megoldására,” olvashatjuk. „Ennyiből áll: Az legyen a célod, hogy megoldd a konfliktust – ne az, hogy hasznot húzz belőle...” És ez: „Azzal foglalkozz, hogy ne sérts meg másokat, ne azzal, hogy téged megsértenek-e.”

Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy Zarándoknak nincsenek problémái. Távolról sem. Csak ő másképp fogja fel őket, „A problémák lehetőségek a spirituális növekedésre.”

Bizton állíthatjuk, hogy rendhagyó életmódja valószínűleg garantálja a spirituális növekedéshez szükséges legkedvezőbb körülményeket. Ez a második útja Hawaiira. Egyszer vezetője volt egy 15 fős, független oktató túrának a Szigetekre, amit ő egy két hetes „kempingezésnek” hív. A légitársaságok nem igazán kedvelik az ilyen túrákat, de az FAA³⁷ szabályzata értelmében megengedettek és lehetővé teszik Zarándok számára, hogy túravezetőként ingyen jegyet kapjon, mondja ő.

„Először megpróbálták rábeszélni, hogy menjek egy utazási ügynökhöz,” fogai kivillannak mosolygás közben. „Nos,” mondta nekik „azt én nem tehetem mert én egy vándor vagyok, egy zarándok.”

„Hogy MICSODA maga?” reagált az intéző.

Zarándok mosolyog. „Végül az mondtam 'Gondoljanak rám úgy, mint egy utazó előadóra!' Ezt meg tudták érteni.”

Zarándok kis csoportja két hetet töltött a szigeteken utazva, tengerpartokon, parkokban aludva és tábortüzek felett főzve. Úgy vezette a túrát, ahogy a saját életét is.

Zarándok hétfőn megy el, ajándék jegyekkel visszarepül Los Angelesbe, aztán Bismarckba, Észak-Dakota államba, hogy folytassa zarándokútját ott, ahol abbahagyta. Váltakozva halad cikkcakkban és hurkokban, oda-vissza, az országon át, igyekezve bizonyos időnként beilleszteni a hurokba Cologne-t, New Jersey államban, hogy meglátogassa a barátját, aki minden levelezését továbbítja. (Levélcíme: *Béke Zarándok, Cologne, N. J. 08213.*)

Gyakran kap leveleket emberektől, akik ilyesmiket írnak: „'Amióta beszéltem veled, azt hiszem nekem is tennem kellene valamit a békéért.' Írnak a kongresszusi képviselőjüknek vagy kibékülnek egy barátjukkal... ez mind összeadódik.” mondja ő.

Zarándok 10.000 emberrel levelezik, akikkel találkozott, rendszertelenül hírleveleket küld nekik és tudatja, hogy mikor jár feléjük. Kivétel nélkül mindig elárasztják a szállásajánlatok.

„Ha nem félsz semmitől és jóra számítasz, jóban lesz részed.” mondja s kimegy, hogy pózoljon az újság fotósának. A hátára fekszik a fűvön, kezeit a feje alá helyezi, az ő hagyományos, csillagok-alatti-meleg-esték alvó pozitúrájába.

Aztán előregörnyed, karjait keresztbe teszi, kezeit hónaljaiba dugja, hogy megmutassa miként alszik hideg éjszakákon és hozzáteszi „Az egyik lábfejem néha fázik ha nem takarom be egy térképpel.”

Mikor végzett, felpattan a fűről és kezét ráz. „Pénzt,” mondja „azt nem fogadok el. Én spirituális igazsággal foglalkozom, amit sosem lenne szabad árulni és sosem kell megvenni. Mikor kész vagy rá, megadatik.”

Számít arra, hogy mások is azt fogják csinálni, amit ő? „Ó nem,” mondja ő. „Ez sosem inspirált senki mást arra, hogy zarándoklatot járjon.”

Honolulu Advertiser 1980. augusztus 15. péntek

37 Federal Aviation Administration, az Egyesült Államokban a polgári légi közlekedést szabályozó hatóság.

Zarándok megerősíti:

Az Érettség Békét Hoz Magával

írta: JOHN FETLER

GT vallási rovat szerkesztő

Elismeri, hogy van benne és Assisi Szent Ferencben valami közös, ami a békéért folytatott hadjáratát illeti. Amikor csak beszél, egyetemeken, főiskolákon, templomokban, középiskolákban vagy utcasarkokon, azt a benyomást teszi, mintha valamilyen 'belső fénye' lenne, amihez a fiatalok különösképpen vonzódnak. Néhányuk még arra is megkérte, hogy a tanítványai lehessenek.

A figyelemreméltó dolog egy ravaszággal és cinizmussal átítatott korban, hogy őt senki sem tekinti csalónak vagy sarlatánnak.

Még önámító fanatikusnak sem.

Ehelyett az ezüst hajú hölgyet, a megdöbbenően tiszta kék és mégis komoly szemekkel, annak tekintik, ami: A Béke Zarándoknak.

Colorado Springsben volt egy hétig. Tucatnyi összejövetelel beszélt, volt, hogy 5 embernek és volt, hogy 500-nak. Aztán e-hét eleje felé elindult Denver irányába, folytatva egy-nőszemélyes hadjáratát.

Ez a hetedik zarándoklata, hetedik alkalommal szeli át az országot.

Mielőtt maga mögött hagyta a várost, eljött, hogy beszéljen az újságnak.

Nem mondja el a valódi nevét, sem azt, hogy hány évet töltött ebben a világban de a megjelenése fiatalosan kortalan, a mozdulatai spontának, nyilvánvaló eltökéltséget fejeznek ki, tekintete végtelenül őszinte. Egyfajta vibrálás van a szemében és a szavaiban. Bevallja, hogy „hatalmas energiája” van. Ezt ő a „belső békéjének” tulajdonítja.

Azt kérdezték tőle: „Nem fordultak rosszabbra a dolgok a világban?”

„Ó, dehogyan,” kiáltott fel, „csak gondoldj bele, hogy milyen volt a helyzet néhány évvel ezelőtt a koreai háború alatt. Abban az időben még mindig a háború volt az elfogadott módja a nemzetközi konfliktusok megoldásának. Mi a helyzet ma? Ma mindenki a béke szükségességéről beszél. Ma már a háború nem elfogadható.”

A szemében ott volt meggyőződésének őszintesége. De ő nem pusztá lelkesedésre épít.

Még a legcinikusabbak is állíthatják hogy: Ha nem is értek egyet vele a jövőre vonatkozó reményeivel kapcsolatban, azt el kell ismerjem, hogy az érvelése logikus.

Az igazi emberi lényt „Isten-központúként” írja le. Az ezzel kapcsolatos meggyőződése olyan, akár egy szikla.

Azt mondja, hogy nem egy adott felekezeten nevelték fel és ez megkönnyíti számára, hogy mindegyikben forgolódhasson. A rekordja hét prédikáció megtartása egy vasárnapon.

Általában hétköznapi szavakat használ. De a „vallásos hozzáállás” átítatja a gondolkodását. Szilárdan hisz benne, hogy az egyénnek elsősorban vallásos hozzáállásra van szüksége Isten felé, vallásos hozzáállásra az emberek felé és vallásos hozzáállásra önmaga felé.

Béke Zarándok

fénykép: Geoff Appold

Ha megkérdezik, hogy miért létezik gonosz a világban, felkiált „Ó, de hát az csak éretlenség.” Ez lehet, hogy nem vallásos beszéd de a kijelentése egyezik azzal, amit a pszichológusok is állítanak.

Hogyan javíthat egy ember a világon?

Ő azt mondja, hogy meg kell találnia a belső békét.

Megmagyarázza: „Mindannyiunknak szabad akarata van, amit használhatunk arra, hogy éretté váljunk. Be kell látnom, hogy teljes mértékben felelős vagyok az életemért. Nincs más út.”

És ez az oka annak, hogy nem hajlandó ‘tanítványokat’ elfogadni.

„Csak Istennek vannak tanítványai,” mondja. „Nem egészséges egy másik emberi lényt követni, ez nem más mint az éretlenség jele. Minden embernek meg kell találnia a saját érettségét. De ez időbe telik. Nekem 15 évbe telt mire megtaláltam a sajátomat. De a növekedési időszak más minden egyes személynél.”

„Ó,” kiált fel (úgy tűnik ez a kedvenc szava és olyan vidáman mondja, hogy az teljesen lefegyverző), „Én csak arra próbálom inspirálni az embereket, hogy találják meg, mi a feladatuk az életben. Nincs két egyforma ember. Ezért nincs két ember, akinek ugyanaz a munkája. Minden embernek meg kell találnia, hogy mi a munkája az életben. És akkor a munka könnyűvé és örömtelivé válik.”

Elmondja, hogy voltak emberek, akik arra buzdították, hogy alapítson valamilyen saját béke-szervezetet de ő ezt visszautasította.

„Sok embernek beszélek egyetemeken és főiskolákon, középiskolákban és templomokban,” mondja. „Nincs szükség még egy újabb szervezetre.”

De úgy tartja, hogy az intézmények elengedhetetlenek a világbéke eléréséhez.

Megmagyarázta, „Mikor elegendően közülünk eljutnak az érettség megfelelő fokára, ahhoz, hogy hatást gyakorolhassunk a meglévő intézményekre, a dolgok gyors iramban változnak majd a béke irányába.”

„Elfogadok minden emberi lényt, akivel találkozok,” mondja lefegyverző egyszerűséggel.

„Hiszek benne, hogy minden emberi lény helyesen akar cselekedni de nem mindig tudják, hogy mi a helyes.”

Ami az elítélést és gyűlöletet illeti, azt mondja, „Egy negatív reakcióval nem ártok senkinek csak saját magamnak.”

Hovatovább leveleket kap szerte az országból. A Béke Zarándok levelezési címe egyszerűen: *Béke Zarándok, Cologne, N. J. 08213.*

„Csak egy apró farm-város,” magyarázta. „Egy barátnőm beleegyezett, hogy egyfajta postaládaként működjön számomra. Ő továbbküldi nekem a leveleket, én pedig dolgozom rajtuk a beszédeim között.

Tervét, hogy 25.000 mérföldet gyalogoljon a békéért, elérte 1964-ben de folytatta a békéért való gyaloglást, ahogy addig, a kabátjára varrt „Béke Zarándok” felirattal.

Akárcsak Assisi Szent Ferenc, ő sem terheli magát anyagi javakkal. Gyakran az ország számos pontján szerzett barátai szállásolják el, pénzadományokat nem fogad el.

Mikor elindult, egy magányos zarándok volt. Ma már nem pusztán egy elszigetelt alak egy amerikai úton. Beszédre szóló előjegyzései egészen 1984 elejéig érnek.

Zarándoklatát a Swarthmore Egyetem dokumentálja.

(Colorado Springs Gazette-Telegraph, 1979. április 28.)

EGY INTERJÚ BÉKE ZARÁNDOKKAL, 1981. JÚLIUS 6.

(Készítette Ted Hayes, a WKVI rádió igazgatója, az Indiana állambeli Knox-ban, egy nappal Béke Zarándok halála előtt.)

Ted Hayes: Béke, beszéljünk egy kicsit erről a vándorlásról, amit a békéért végzel. Hogyan kezdődött ez?

Béke Zarándok: Nos, 1953. január 1-én kezdődött a Kalifornia állambeli Los Angelesben. Abban az évben elindultam, hogy keresztülgyalogoljak az országon, amit véghez is vittem: cikkcakkban, 5.000 egybefüggő mérföldet tettem meg. Aztán egyszerűen nem álltam meg. Jelenleg a hetedik zarándokutamon vagyok, hetedik alkalommal szelem át az országot. Bejártam az ötven államot, a tíz kanadai tartományt és Mexikó egyes részeit. Ez egy törekvés arra, hogy megtegyek mindent, amit egy kisember tehet a békéért.

Imádkozva gyalogolok és azért a lehetőségért, hogy sok emberrel beszélhessek és hogy talán felbuzdíthassam őket arra, hogy ők is tegyenek valamit a békéért, a maguk módján.

TH: Béke, konkrétan mi hozott Knox-ba?

BZ: Egy régi barátom, Gertrude Ward hívott meg, hogy jöjjek el Knox-ba. Őt máshol ismertem meg, így ez az első látogatásom Knox-ba. És természetesen én állandóan ezt csinálom. Ez része a rendszeres zarándoklatomnak a békéért. Nincs pénzem. Egyáltalán nem fogadok el pénzt. Nem tartozom semmilyen szervezethez, tehát nincs mögöttem szervezett támogatás. És csak annyi tulajdonom van, amit magamon viselek és magammal hordok. Addig gyalogolok, amíg szállást nem adnak és addig böjtölök, amíg ételt nem adnak. Nem is kérem, mindez kérés nélkül megadatik. Én mondom, az emberek jók! Mindenki ott van a jóság szikrája, attól függetlenül, hogy milyen mélyen van eltemetve.

Régen úgy volt, hogy a meghívásokat, amiket kaptam a pillanat szülte. Az esetek háromnegyedében vadidegenek ajánlottak fel szállást. És ritkán hagytam ki egymást követően több mint három vagy négy étkezést, de ma már a meghívásaim gyakran előre egyeztetés alapján történnek. És természetesen ez a helyzet a Knox-ba tett látogatásomat illetően is.

TH: Béke, hadd kérdezzem meg tőled: Mindig Béke Zarándoknak hívtak vagy kislány korodban volt neved?

BZ: Ó, ez nem a régi nevem, de ha levelet küldenél nekem a régi nevemre, azt a levelet nem is kapnám meg. Ma már nagyon is Béke Zarándok vagyok. Azt mondták nekem, hogy ez egy professzionális név, amit következetesen használok. Már tíz vagy tizenkét éve ez a törvényes nevem, persze réges-régen, 1953-ban kezdtem használni, mikor először zarándokolni kezdtem.

Azóta sokat változtak a dolgok, de én azt mondom, hogy egy dolog nem változott és az az én üzenetem a békével kapcsolatban. Az továbbra is: *Ez a béke útja – a gonoszt jóval kell legyőzni, a hazugságot igazsággal, a gyűlöletet pedig szeretettel.* Ennyi év után még mindig ez az üzenet, amit hordozok. És, ami azt illeti még nem tanultunk meg ennek megfelelően élni. A mi korunk kulcsszava igazából a *gyakorlat*. Nem több fényre van szükségünk hanem a már meglévő fényünk szerint kell elkezdünk élni. Mikor eljutunk idáig, csodálatos dolgok fognak történni az életünkben és a világunkban.

TH: Béke Zarándok, tudod, hogy vannak emberek, akiknek eszükbe sem jutna ilyesmit tenni és olyasvalakiről mint te, valószínűleg azt gondolnák, hogy megbolondult. Előfordul, hogy egyesekkel gondot okoz ennek az akadálynak a leküzdése?

BZ: Nos, elég biztos vagyok benne, hogy néhányan azok közül, akik most hallgatnak azt gondolják, hogy nincs ki a négy kerekem. Végül is valami szokatlan dolgot csinállok. És az úttörőkre mindig kissé furcsán tekintettek. De tudod, én szeretem az embereket és látom bennük a

jót. És hajlamos vagy azt felszítani, amit látsz. A világ olyan mint egy tükör: ha rámosolyogsz, visszamosolyog. Én szeretek mosolyogni és általánosságban bizony mosolyokat kapok vissza. Mindennel el voltam látva, amire szükségem volt a zarándoklatom során, anélkül, hogy kértem volna.

TH: Úgy gyalogolsz ebben a mi országunkban, hogy egy garas sincs a zsebedben. Pusztán hitre hagyatkozva jársz, bízva benne, hogy valakinek gondja lesz rád és úgy tűnik, hogy sosem csalódsz. Kell, hogy legyen valami intuíciód, hogy kit közelíts meg, kire mosolyogj, hogy ki lesz jó hozzád, nem?

BZ: Én mindenkire mosolygok. Sosem közelítek meg senkit. Hordom a rövid tunikámat, aminek az elején a *Béke Zarándok*, a hátulján pedig a *25.000 Mérföld Gyalog a Békéért* felirat áll, hogy az emberek megálljanak és beszéljenek hozzám és sokuk így is tesz. Ez a tunika veszi fel számomra a kapcsolatot mindenkivel, a lehető legkedvesebb módon. És azok, akik odajönnek, nagyon különlegesen. Vagy őszintén foglalkoztatja őket a béke vagy van bennük egy jó, élénk kíváncsiság. Tudod, ma már elég jelentős az érdeklődés a békével kapcsolatban. Az indulásom idejében az emberek elfogadták a háborút mint az élet szükséges velejáróját. De ma már természetesen keressük a háború alternatíváit. Ez egy előrelépés – a helyzet jobb mint volt. Mikor elindultam nagyon csekély volt az érdeklődés a belső keresés iránt. Ma már majdhogynem mindenkit érdekel a belső keresés, ami számomra mindenből a legnagyobb előrelépés. És természetesen, mivel én legtöbbször a bennünk levő békéről beszélek, a világban levő béke felé vezető lépésként, az érdeklődés a témám iránt egyre növekszik.

TH: Béke, a Biblia azt tanítja nekünk, hogy mindig lesznek háborúk. Mi a válaszod azoknak, akik ezt mondják? Azt gondold, hogy ez az apró törekvés okozhat változást?

BZ: Valójában az áll benne, hogy „Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket”³⁸. De ez a jövendölés *bőven* beteljesült az évszázadok során. Nem látom be, hogy miért akarnánk, hogy ez a prófécia még többször valóra váljon. Az is a Bibliában van, hogy „... Kardjaikból ezért kapákat kovácsolnak, lándzsáikból pedig metszőkéseket; nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul.”³⁹ Talán itt az ideje, hogy ez a jövendölés teljesüljön be. Én hiszek benne.

Természetesen úgy gondolom, hogy igazából mindannyian erre vágyunk. És mégis, nagyon nagy a pesszimizmus. Beszéltem egy hölgygel, aki azt mondta, „Imádkozom veled a békéért de persze nem hiszem, hogy lehetséges.” Én azt mondtam, „Nem gondold, hogy a béke egybeesik Isten akaratával?” „De igen,” mondta ő, „Tudom, hogy egybeesik.” Én azt mondtam, „Hát akkor hogy mondhatod nekem, hogy az, ami egybeesik Isten akaratával, nem lehetséges?” Nemcsak hogy lehetséges, de elkerülhetetlen. Rajtunk csak az áll, hogy *mikor*.

Tudom, hogy minden jó törekvés jó gyümölcsöt hoz és én továbbra is megteszem a jót, amit tudok. Az eredményeket Isten kezében hagyom. Lehet, hogy nem fognak jelentkezni az én életemben de előbb-utóbb jelentkezni fognak.

TH: Béke, hagyományos értelemben nem helyes odamenni egy nőhöz, akivel csak most találkoztál és megkérdezni tőle, hogy hány éves, de ma meg fogom kockáztatni. Megkérdezem tőled, hány éves vagy?

BZ: Csak annyit tudok mondani neked, hogy nem tudom és ez részemről szándékos tudatlanság. A gondolatainkkal állandóan létrehozunk dolgokat, a korunkat is beleértve. 1953. január 1-én, amikor elindultam én már elég kort kreáltam magamnak és azt mondtam, „ennyi elég.” Azóta mindig úgy gondoltam magamra, mint aki kortalan és makk egészséges és az is vagyok. Nem lettem fiatalabb de nem is látom értelmét annak, hogy fiatalabbá váljak. Jól boldogulok, ahogy vagyok és ha valaki korábban már megtanulta az élet évszakainak leckéjét, az igazán nem kívánja, hogy visszatérjen élete egy előző évszakába.

38 Mt 24:6 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

39 Iz 2:4 (Magyar Bibliatársulat új fordítású Bibliája, 2014).

TH: Ma Béke Zarándok volt a vendégem. Kiadványában azt írja: „A Béke Zarándok felirat áll az elején, a hátamon pedig 25.000 Mérföld Gyalog a Békéért.” És ő megtette azokat a mérföldeket de folytatja a gyaloglást mert fogadalma az, hogy: „Addig fogok vándorolni, amíg az emberiség meg nem tanulja a béke útját, addig gyalogolok, amíg szállást nem adnak és addig böjtölök, amíg ételt nem adnak.” Rendkívül boldog nőszemélynek látszik.

BZ: Persze, hogy boldog ember vagyok. Hogy ismerheti valaki Istent, anélkül, hogy eltöltené a boldogság? Mindannyiótoknak békét kívánok.

VI. MELLÉKLET:

Levelek Béke Zarándoknak

A következő részletek Béke Zarándoknak írt levelekből származnak, főleg abból az időszakból, mikor az utolsó zarándokútja véget ért. Habár Béke elküldött egyes anyagokat, mint pl. újsághírkivágásokat a Swarthmore Egyetem Béke Könyvtárának, ahol gyűjtik a vele kapcsolatos publikációkat de az egyszerűsége tett fogadalmát követve a legtöbb neki címzett levelet kidobta miután megválaszolta őket.

Egy barát: „Mit tettél velem! Én csak megkérdeztem egy kedves hölgyet, hogy nem akarja-e, hogy elvigyem egy darabon és az lett a vége, hogy egy teljesen új, csodákkal teli világ nyílt meg előttem. Az életem minden nap rohamosan változik. Egyszerűen már nem az a férfi vagyok, aki egy hónapja voltam vagy egy hete – tegnap. Folyamatosan új értelmeket fedezek fel a beszélgetésünkben.”

Egy barát: Mikor felbontottam a leveleidet, a lelkem nyugtalanságban volt, az alsóbb énem harcol a felsőbb énemmel – és győz, attól tartok! A csodálatos üzeneteid elárasztottak mint hullámok, megfűrésztöttek és megtisztítottak! Amit mondasz, annyira fején találja a szöveget – IGAZSÁG, csupa nagybetűvel!”

Egy főiskolai professzor: Talán érdekesnek találod ha elmondom, hogy a Filozófia 201 tárgy záróvizsgája a te idézeteidből és az aforizmáiddal kapcsolatos kérdésekből fog állni.

Egy levelezőpartner: Én hallgattam William Jennings Bryant, generációjának legnagyobb szónokát. Szintén hallgattam Dr. Russell Conwell⁴⁰ híres előadását, a Több Hektárnyi Gyémántot és most el akarom mondani, hogy az előadás, amit te tartottál felülmúlta Bryan erőfeszítését és Conwell géniuszát is.”

Egy barát: Nagyon köszönöm, hogy elküldted az írást. Nagyon mélyenszántó. Megpendített bennem egy húrt, ami azóta is rezeg... A leveled úgy érkezett meg hozzám mint egy válasz egy imára – olyan napon kaptam meg mikor óriás szükségem volt a belső békére és a görcsök szinte elolvadtak tőle. Nagyon megnyugtató volt.

Egy pap Texasból: Odaadtam a *Lépések a Belső Béke felé* c. füzetedet a keleti parti papoknak. Mindannyian szeretnék, hogy beszélj a templomukban. Elmondtam nekik, hogy te vagy a legjobb dolog, ami valaha történt a templomunkkal – és ezt komolyan gondoltam. Tudom, hogy te egy áldás vagy az egész világnak.”

Egy barát Baton Rouge-ból: „Őszintén remélem, hogy a józan és életadó üzeneted a békéről megértő fülekre talál, bármerre utazol... Sokan tartják egyre aggasztóbbnak a sokkoló és felháborító militarizmust, amit ma már mindenhol prédikálnak. Az nem lehet, hogy lelkiismeretes ember képes támogatni vagy akár megindokolni egy ilyen nagymértékű készülődést az emberi család nagybani megsemmisítésére. Milyen csodálatos lenne látni a béke és igazság végső győzelmét a halál és pusztítás erői felett...”

40 Russell Herman Conwell (1843-1925) amerikai baptista lelkipásztor, szónok, ügyvéd, író. Híres beszéde az *Acres of Diamonds*.

Egy katolikus nővér Kaliforniából: „Valamilyen oknál fogva folyton a békéért dolgozó katolikusokkal keresztezitek egymás útját... Te egy *jelenkori tanúja vagy Jézus békéjének.*”

Egy főiskolai hallgató Illinois-ból: Néhány hónapja már, hogy találkoztam veled... és az üzeneted azóta is a fejemben van. Olyan sokat hallgattam a ‘sikeres embereket’ arról beszélni, hogy miről szól az élet és vakon követtem a tanácsukat. Viszont sikerült megtalálnom, amit keresek egy kis, fehér hajú hölgyben, aki nem birtokol semmit...”

Egy pap: Köszönöm neked az inspirációt és bátorítást. Te egy istenáldás voltál a felekezetünk számára. A templomunk új életre és harmóniára lelt és missziós munkába is fogtunk.”

Egy főiskolai hallgató: Amióta hallottam az üzeneted sokszor tartottam önvizsgálatot és újragondoltam, hogy mik az értékek és a fontossági sorrend az életemben. Felfedeztem magamban valakit, akiben elsöprő vágy van arra, hogy kinyúljon mások felé és megosszon velük dolgokat, eddig ezt a valakit betemették az önző vágyak és a félelem. Annyira lekötött a túlélésre való igyekezet és hogy előbbre jussak, hogy sokat elmulasztottam az életből. Arra vártam, hogy valaki felnyisson egy vészkijáratot a körülöttem levő apátia és kiábrándulás falán. A remény és szeretet üzenete, amit azon az éjszakán megosztottál a csoportunkkal, segített nekem megnyílni és látni, hogy sok jó van még a világban. Olyan sokan vannak odakint, mint én, akik várnak valakire, bárkire, akiben van hajlandóság arra, hogy elkísérje és megérintse őket... Habár nekem talán sosem lesz bátorságom úgy utazni, ahogy te, segíthetek ezeknek az embereknek Springfieldben... Meg akarom köszönni, hogy *segítettél nekem hinni az emberekben* – ennek a sok oktatásnak a dacára, ez olyasvalami volt, amit sosem tanultam meg... Az eltökéltséged a béke és szeretet iránt sugárzik az arcodból, nincs rá szükség, hogy győzködéshez folyamodj vagy vitatkozz a témáról... Isten igazán megáldott téged... Kívánom, hogy a fényed még sok-sok évig ragyogjon!”

Egy barát: „... sokat jelentett nekem a veled való találkozás. Életemben először elgondolkoztam, hogy mi lehet a szerepem az isteni tervben – korábban sosem jutott eszembe, hogy lehet, hogy van valami személyre szabott dolgom, amit csinálnom kellene...”

Egy rádióhallgató: „51 év hallgatás, olvasás és értekezés alatt sosem hallottam vagy láttam az igazságot – a külső és belső problémákkal kapcsolatban – olyan gyönyörűen és logikusan kihirdetve, ahogy te általad ma, a helyi rádió adásában. Lenyűgöző, hogy mennyire érted a problémákat, amiktől manapság az emberek és kormányok szenvednek; és a megoldások, amiket mondasz olyan logikusnak és ígéretesnek tűnnek.

VII. MELLÉKLET:

Béke Zarándokkal Kapcsolatos Élmények

A következő levelek olyan emberektől származnak, akiknek lehetőségük volt némi időt tölteni Béke Zarándokkal.

Egy barát, aki még a zarándoklata előtt találkozott Béke Zarándokkal: „Nem sokkal azelőtt, hogy Béke Zarándok feltűnt a színen a pasadenai Rózsa Parádé élén, (1953. januárjában) a barátja kísért egy nőt, aki mezítláb volt, cipőit a kezében vitte, a partról jött. Rövidnadrágot viselt és rövid blúzt. Kis idővel azután, hogy a férjemet és engem bemutattak neki, a beszélgetésünk olyan érdekesnek bizonyult, hogy felhívtam három barátomat és rávettem őket, hogy jöjjenek gyorsan oda és ismerjék meg. Együtt töltöttünk egy élvezetes vacsorát, utána pedig csatlakoztunk a város néptánc csoportjához – ezt követően pedig otthon beszélgettünk, a kora hajnali órákba nyúlóan.

Beszélt a munkájáról Washington D.C.-ben, ahol egy béke-csoportnak volt a törvényhozási lobbizója. (Nagyjából tíz évvel később, részt vettem egy Nemzeti Törvényhozási Szemináriumon Washingtonban, a Nők Nemzetközi Ligája a Békéért és Szabadságért szervezésében. Megtudtam, hogy ő volt a béke lobbizójuk és hogy kétségtelenül ő volt a leghatékonyabb, aki valaha dolgozott nekik.) Azt mondta nekünk, hogy minél többet dolgozik a Kongresszusbeli férfiakkal annál inkább meg van győződve róla, hogy az út, aminek követéséhez ezek a férfiak ragaszkodnak csak háborúhoz vezethet. Ahogy ez a meggyőződése erősödött, egy maró kérdés egyre jobban emésztette. Ahogy ő mondta, ‘Magamat nem féltsem. De ha katasztrófa történik, melyik csoport fogja megőrizni az emberiség számára a kultúránk legjavát? A középkorban a kolostorok jó szolgálatot tettek nekünk ebben az ügyben. De ezúttal melyik csoport rendelkezik megfelelő felépítéssel, hogy ellássa ezt a feladatot?’

Rájött, hogy a választ sosem találhatja meg ha Washingtonban marad; és mivel úgy tűnt, hogy senki mást nem érdekel ez a nézőpont, úgy érezte ott kell hagynia a munkáját és meg kell próbálnia magának megtalálnia. Több mint egy évig stopolt szerte az országban, meglátogatva minden fellelhető csoportot, ahol azt tűzték ki célul, hogy működőképes együttélési mintákat alakítsanak ki a szeretetre és osztozkodásra alapozva.

Emlékszem azt mondta, ‘Hosszas keresésem után úgy döntöttem, hogy egy csoportot találtam, ami közel áll ahhoz, hogy megfeleljen arra, hogy a kultúránkat megőrizze az előttünk álló nehéz években – a Koinonia Partnerek⁴¹, Georgiában. De még ez sem az igazi válasz.’

Mikor végül elbúcsúztunk egymástól, mindannyian tudatában voltunk a benne levő mély vágyakozásnak arra, hogy olyan válaszokat találjon, amik lehetővé teszik számára, hogy hasznosan hozzájárulhasson egy olyan világ megteremtéséhez, aminek alapja a nemzetek közti szeretet és együttműködés. Nem telhetett el sok hónap, mikor értesültünk róla, hogy figyelemre méltó barátunk megtalálta a neki megfelelő helyet gyorsan változó világunkban és attól fogva mindannyiunk számára szolgálatot tett, az ő különleges módján.

Három évvel később San Bernardinóban éltünk, Kaliforniában, mikor hallottunk, hogy Béke Zarándok hamarosan keresztülmegy a városon. Elfogadta az ajánlatomat, hogy a betáblázzam a megjelenéseit, amíg a városunkban tartózkodik. Egy metodista lelkipásztor megszervezte, hogy jelen legyen egy egyházi vacsorán és ott közösen elkészítettük a teljes menetrendet. Előjegyeztem a YMCA⁴² Kreatív Élet Klubunkba, egy egészség orientált csoportba. Az elnökünk és a tagok fele mormon. Az elnök eljött egy korábbi találkozóra, hogy felmérje Békét, mivel a tagok közül sokan

41 Egy keresztény farm-közösség, amit 1942-ben alapított két pár Georgiában. A „koinonia” görög szó testvériséget jelent.

42 Young Men's Christian Association, magyarul Fiatalkeresztények Egyesülete.

meg voltak lepődve ‘mit tud erről a furcsa nőről, akit elhoz, hogy beszéljen hozzánk?’. A találkozó után az elnök az mondta nekem, ‘Béke Zarándok egyszerűen csodálatos! CSODÁLATOS! Sosem láttam még olyat mint ő! És az a csomó hitetlen Tamás is mind szeretni fogja. Ő lesz a legjobb előadó, aki valaha járt nálunk!’

A reggelen, mikor Béke megérkezett, a lelkipásztor a lelkemre kötötte, hogy ha Béke egy külső területről telefonál akkor ő azonnal kimegy kocsival és felveszi. Mikor Béke telefonált, én tolmácsoltam neki a lelkipásztor ajánlatát. Ő empátikusan visszautasította, mondván, hogy nagyon fontos kapcsolatokkal találkozott a város külső területein átgyalogolva. Pár nap múlva megértettük, hogy mit jelentett ez. A YMCA-beli találkozónkra folyamatosan érkeztek idegenek és a második alkalommal kénytelenek voltunk egy nagyobb terembe költözni. Az újonnan érkezettek közül majdnem mindenki az ő jóindulatú meghívásának engedelmességgel érkezett, miután beszélt velük a városba jövet.

Mielőtt az őt vendégül látó hölgy gondjaira bízom volna Békét, átnyújtottam neki az ütemterv frissített változatát a templomokban és civil csoportokban tervezett beszédeiről. Miután átnézte, megkérdezte, hogy van-e főiskola a városunkban. Egy pillanattal később már a telefonon gyözködte a Riverside Kaliforniai Egyetem újságírás professzorát, hogy a hallgatóinak a készségeit fejlesztené ha engedélyt adna rá, hogy interjút készítsenek vele. Habár sűrű volt az előjegyzése, ezt is beprézelte. Micsoda szervező!

Egy másik barát, aki ismerte Béke Zarándokot a zarándoklata előtt: Béke Zarándokkal valamivel a II. világháború után találkoztam, mikor Philadelphiában tanítottam és önkéntes munkát végeztem a Megbékélés Társasága irodájában majdnem minden délután. Ő akkor az irodánk egy kis, elválasztott részét használta arra, hogy intézze Scott Nearingtől *A Világ Eseményeinek* kiadását és terjesztését, ami azt hiszem kéthavonta jelent meg, emellett a Nők Nemzetközi Ligája a Békéért és Szabadságért számára végzett különféle önkéntes munkákat. Nagyon csendes és hatékony a munkában. Mikor eljött *A Világ Eseményeinek* postázási ideje, összegyűjtött egy csoport lelkes embert és egy este megcsinálták a hajtogatást és címezést. Egy hétre 10 dollár volt az igénye a megélhetési költségeire, ami elmondása szerint több is volt mint elég.

Azt hiszem akkoriban két ruhája volt, amiket felváltva hordott. Mindig nagyon csinos volt, józan, friss és ápolt, mint egy veréb és ami azt illeti volt valami veréb-szerű az állandó vidámságában, a világos szemeiben és az élénkségében. Tagja volt egy túrázó klubnak, akik gyakran hosszú utakra mentek és évente egyszer, azt hiszem, volt egy 40 mérföld körüli állóképesség-túrájuk. Egy kissé önelégült volt a túra végigcsinálásával kapcsolatban bár tény, hogy a legtöbb tag kidőlt harminc mérföld után.

Elment a Nyugati Partra, stoppolva az ő félelmet nem ismerő módján és ott töltött kb. két évet, azt hiszem, különböző egészségügyi intézményekben dolgozva és a módszereken gondolkozva. Leginkább Shelton⁴³ nyugozta le Texasban, aki kezelés gyanánt egyedül a böjtöltetést alkalmazta.

Az egyetlen kritikám a munkáját illetően (ha ezt kritikának nevezhetjük) az, hogy hallgatóságának nagy részének ‘lelki békét’ kínált — egy olyan árucikket, amire nagyon nagy szükség van a modern világban és sehol máshol nem annyira mint az Egyesült Államokban. Tudom, hogy sosem mulasztotta el a világbékét beilleszteni az üzenetébe de én úgy érzem, hogy ez gyakran háttérbe szorult a hallgatóságának személyes szükségéi mellett. Viszont eljuttatta az üzenetet több tízezer emberhez, akiket a béke mozgalom nem tudott elérni.”

Egy barát, aki elvitte Béke Zarándokot Alaszkába és Hawaiiira, hogy a hozzátartozói is találkozhassanak vele: „Emlékszem, egyszer még az ismeretségünk kezdetén feltettem Békének egy kérdést: ‘Valamikor a bóklásásaid során elő kellett, hogy forduljon, hogy egy vidéki úton gyalogolva egyenesen belefutottál egy motoros bandába, akik közösségeket tartanak félelemben.’

43 Herbert McGolfín Shelton (1895-1985) amerikai természetgyógyász, pacifista, vegetáriánus, a nyers ételek fogyasztásának és a böjtölésnek szószólója.

Emlékszem, ahogy felnézett rám és válaszolt, ‘Leon, te nem érted.’ Amire az én válaszom az volt, ‘Hát pedig én tudom, hogy milyen az.’ Emlékszem, hogy a karomra tette a kezét, hogy teljesen rá figyeljek és úgy mondta, ‘Nem, Leon, te nem érted. Tudod én odamegyek, ahol ők vannak; nem kérem őket, hogy odajöjjenek, ahol én vagyok.’ Hosszú időn keresztül tűnődtem ezen a válaszon. Csak néhány évvel később világosodott meg előttem, hogy mit értett ez alatt.

[*Hawaiiin, egy parkban, találkoztak egy fiatalemberrel a Nagy Szigeten.*] Békéről és rólam kérdezett. Elmondtuk neki, hogy mi épp most érkeztünk a parkba és hogy nem tudjuk hol vagyunk vagy hogy hogyan juthatnánk el oda, ahova menni akarunk. Arra kért minket, hadd lehessen a vezetőnk, hogy megmutathassa nekünk azokat a különleges és izgalmas dolgokat, amiket ismert a környéken. Béke elfogadta ezt az ajánlatot és mi követtük a fiatalembert a parkban egy óráig vagy tovább.

Nem tudom, hogy képes vagyok-e pontosan leírni ennek a fiatalembernek a személyiségét. Kissé ittas volt, ebben biztos vagyok. Teljesen felszabadult volt, lendületes, áradtak belőle a hangos, lelkes kifejezések. ‘Hiper’ volt a modorában és a lelkes buzgalmában, hogy megmutassa nekünk a területét. Minden mondata tele volt a legdurvább fajta négy betűs töltelék szavakkal⁴⁴. Teljesen moderálatlan volt a viselkedése. Finoman szólva kényelmetlen volt számomra olyasvalakinek a társaságában lenni, mint ő. Nem telt sok időbe és eljutottunk a látogatóközpontozhoz, ahol nyüzsögtek a turisták, színes, szigeti öltözetükben lófráltak. Vidám hangulat uralkodott. Rendkívül szégyelltem magam, amiért ennek a nagyszájú fiatalembernek a társaságában vagyok. Hogy Béke mire gondolhatott, mikor megengedte ezt, rejtély volt számomra. A lényeg, hogy szenvedtem.

Nem sokkal ezután egy aktív vulkán kráterének a szélén találtuk magunkat, a megfigyelő platformon. Kifogytunk az időből. Indulnunk kellett vissza Hiloba, hogy le ne késsük a gépünket, ami visszavisz minket. Béke a fiatalemberhez fordult, megköszönte neki a segítségét és megmondta neki, hogy ideje mennünk. Nyilvánvaló volt a csalódottsága, nem akart minket menni látni. Ott állt, könnyek folytak a arcán és csöpögtek az álláról, könyörgött nekünk, hogy hadd mutathasson meg még egy különleges helyet, amit ismert.

Ahogy ott álltam, ennek a fiatalembernek az arcát nézve, eszembe jutottak Béke szavai, néhány évvel korábról: ‘Odamegyek, ahol ők vannak; nem kérem őket, hogy odajöjjenek, ahol én vagyok’ Hirtelen éreztem, hogy határtalanul elítélem magam. Mégis, abban a pillanatban egy mindent elsöprő csodálatot és szerénységet is átéltem. Ahogy birkózok azzal, hogy félretegyem az én-központú élet követeléseit és belépjek az Isten-központú élet teljességébe, gyakran visszagondolok erre a személyes élményre Békével, mikor egy példán keresztül adott nekem egy tudatosságot, amit kincsként őrzök.

Mary O’Kelleytől, aki Béke Zarándok és Jeanette Rankin kongresszusi képviselő barátja volt, az egyetlen képviselő az Egyesült Államok részéről, aki mindkét világháború ellen szavazott (Jeanette telefonált Marynek, hogy szeretne találkozni Béke Zarándokkal):

“Végül sikerült összejönnünk és azt terveztük, hogy Béke Zarándok nála tölti az estét, Jeanette pedig meghív néhány embert, hogy találkozzanak Békével és halljanak a zarándoklatáról. Miután mindent megterveztünk Jeanette felém fordult és azt kérdezte, ‘Kit kellene meghívnom?’ Aztán kiderült, hogy ő egyedül él ott. Se barátok! Se szomszédok!

Jeanette földet vásárolt vidéken mikor még a Kongresszus tagja volt. Athens-ban, Georgia államban sok barátja volt. Mikor az I. világháború ellen szavazott az emberek nem túlzottan örültek ennek. Mikor 1941-ben újra benne volt a Kongresszusban és ismét a háború ellen voksolt, az már túl sok volt, ezért felgyújtották a házat. Volt földje egy kicsit közelebb a megye közepéhez, így elköltözött egy kis házba. Ez húsz évvel ezelőtt történt – de még mindig nem múlt el a nyoma. Keserű volt – úgy érezte, hogy senki sem szereti őt és hogy a férfiak a Kongresszusban egy vértől átitatott úton a megsemmisülésbe vezetnek minket.

Én azt javasoltam, hogy telefonáljon a szomszédoknak. Néhányunk eljött Athens-ból és a ház tele volt. Azt hiszem 50-60 ember lehetett ott.

44 Ezek lehetnek például ‘shit’(szar), ‘fuck’ (baszás), ‘damn’ (rohadt, fránya).

A találkozó után, Béke és Jeanette egész éjszaka beszélgettek. Jeanette mámoros volt, hogy az emberek eljöttek és Béke úgy látta, hogy komoly szükség lenne arra, hogy Jeanette aktiválja magát az életben különben a keserősége felemészti. Jeanette megkérdezte, hogy mit tudna tenni. Béke azt mondta neki, hogy az ő nevével sokat tudna tenni, az anyagi háttérével pedig még annál is többet.

Béke azt mondta, hogy elég határozottan beszélt a helyzet súlyosságáról és a tartozásáról a társadalom felé. Béke azt mondta, hogy úgy érezte Jeanette komolyan fontolóra vette, hogy újra színre lép. Tavasszal alakult egy szervezet az egyetem területén - egy feminista csoport. Jeanette részt vállalt benne.

„Egy szeretetre méltó hölgy volt. Béke megmutatta neki hogyan induljon el az úton vissza a ‘Az ember családja’⁴⁵ felé. Jeanette lassan elkezdett megváltozni. Ott folytatta, ahol a negyvenes években abbahagyta. Ő vezette azt a nemzeti csoportot, ami elment Washingtonba (a Jeanette Rankin brigádot, a vietnámi háború alatt). Élete hátralevő részét a nők jogaiért dolgozva töltötte.”

Egy ferences nővér: „A 70-es években Johnella nővér látta Béke Zarándokot a tv-ben és levelezőtársak lettek, de hat hosszú évet kellett várnia mielőtt találkozhatott vele. Driver nővér elhozta őt a villai otthonunkba és micsoda meleg fogadtatásban volt része! Mindenki akart neki mondani valamit. Johnella nővér sugárzott a boldogságtól és nem tudott elszakadni Béke Zarándoktól. Beszédet tartott nekünk, imával a közösségi teremben.

„Három évvel később eljött három napra és két éjszakára. Eléggé otthon érezte magát és szerette a szép, parkszerű kertünket. Beszélt reggelente, azokhoz közülünk, akiknek nem volt elvégzendő feladatuk és délutánonként is, meg este. Kedvessége, melegsége és őszintesége magnetikus volt.

„Egy reggel kimostuk a személyes dolgait, ő pedig vett egy meleg fürdőt. Mondtuk neki, hogy boldogan ellátnánk új cipőkkel és tunikával de ő azt mondta, hogy jobb szeretné ha nem tennénk ilyet.

„Egy napon több időm jutott rá, hogy egymagam látogatást tegyek nála és alaposan megismerkedtünk. Azt mondtam neki, ‘Szeretnék a társad lenni és veled együtt csinálni, amit eddig tettél a békéért, hogy legyen társaságod, hogy ne legyél egyedül.’ ‘Nem,’ mondta ő, ‘nem tudsz segíteni nekem vagy velem tartani, bármennyire is szeretném, hogy velem legyél. Ez egy teljesen más küldetés és csak egy személynek kell végeznie, nekem, Béke Zarándoknak’ Aztán ezt mondta nekem, ‘Mikor a küldetésem a Békéért véget ér és én már nem leszek, akkor jön el a Béke.’ Próféta volt; a béke már közel van. Beszélt a korai tapasztalatairól, autópályákon és városokban, arról, hogy Isten mindig megővta őt.”

Az ATV talk show műsorvezetője: „A vietnámi háború tombolt. Én épp akkor kezdtem csinálni egy talk show-t a WSM-nek, Nashville-ben. Újoncként és nem túl érett fejjel... égve a vágtyól, hogy megmutassam mit tudok, élveztem a gondolatot, hogy ezt a ‘dilst’ szerepeltessem... én személyesen jegyeztem elő, miután elolvastam a nekem írt levelét, miszerint ebbe az irányba tart (gyalogolva). Mikor belépett a tv-stúdióba, a közönséggel, a zenekarral és a stábbal együtt nevettem. Ki ez a nagymama-hippi?

„Annyi pimaszsággal és olyan otrombán mutattam be, ahogy csak tudtam. Abban az időben a ‘béke pártiak’ kigúnyolása jó reakciót kapott, kiváltképp az ország déli, konzervatív fehérek lakta területén. Az interjú első néhány percében hecceltük egymást – szócsatát vívtunk, talán ez a helyes kifejezés. Nem volt se defenzív se agresszív. De ó, azok a szemek... és azok a kezek... nyúltak, tapogatóztak valami láthatatlan pont után a levegőben, ahogy kifejezte magát... és azok a csillogó kék szemek. Két vagy három perc után a tenyerében voltam. Zavarban voltam és szégyelltem magam. Úgy tűnt, hogy ő megérezte ezt, én meg úgy éreztem mintha végig átlátott volna az egész színjátékon és tudta volna, hogy eljön az a pillanat az interjúban, amikor én rádöbbenek a valóságra.

„Mikor letelt a nyolc perc, már csak néha hallatszott kuncogás a közönség soraiból, a zenekar

45 The Family of Man, kulturális jelentőségű fotókiállítás, az emberi szolidaritás témájában. 1955-ben mutatták be New Yorkban, kurátora Edward Steichen volt.

irányából semmi. A rádióműsor, ami ez után jött - egy óra hosszú - már teljesen korrekt volt, rossz viccek nélkül. Sokkal felnőttebb lettem azon a napon... Készültek vele más interjúk is a következő években de egyik sem volt olyan emlékezetes mint az első.”

TÁRGYMUTATÓ

A

a siker hamis mércéje 21
adománygyűjtés 32
adók 85-86
aggodalmaskodás 25-26, 52
agresszivitás 25, 115
alvási szokások 23
amishok 88
anyagi problémák 112-113
arany fény 58
asztrológia 117-118
ateisták 110

Á

álmok 116

B

baloldaliak 115
betegség, lelki eredetű 18

C

cukor 22

D

dicséretok fogadása 67, 95
dogma 110
dohányzás 45, 108

H

húsevés 22, 86, 107

J

jobboldaliak 115

K

kapitalizmus 114
karate 115
katasztrófák jövendölése 62
kávészás 22, 108

könyvek (útmutatásért) 97
kvékerek 96

M

mondások (Békétől és másoktól)
enni adni egy életre 50
mielőtt a nyelv szólhat 37
tökéletes szeretet 32, 102, 119

R

rasszizmus 44, 114

SZ

szappan használat 48

T

történetek
ajándék repülőjegy 43
alkohol, dohányzás teszt 16-17
autók, vezetés 55-56
buddhisták 80, 96, 102
böjtölés 60-61
camdeni gyilkosságok 84
dánok és németek 80
„Délre a Határtól” motel 41
egy nő aki utálta a munkáját 51
„Ez a furcsa teremtmény” 81-82
életünk párjának megválasztása 52
építész 24
félelmek előző életekből 54-55
fogdai imák 59-60
georgiai vendégszeretet 44
gonosztevők sorsa a tv-ben 88
gyereknevelés 88-89
haragtartó lánytestvér 51-52
hawaii part 55
homokvihar 36
indítékok, üzlet 24
irigyelt pozíció klubban 16
Isten akarata 145
japán katona 80
karácsony 43
kocsma 37-38
kormányzó levele 34

leégett ház 46
letartóztatás csavargásért 33-34
meggyógyított alkoholista 38
Megszólal Egy Öreg Erőd 81
megszűnt fájdalom 50-51
memphisi vendégszeretet 44
mexikói család 44
milliomos hölgy 50
munka a filléres boltban 16
negatív gondolatok 23
oklahomai vendégszeretet 44
orosz kultúra 88
szentesíteni az erőszakot 36
szögesdrót 56
tévés-komikusok 90
Tijuana 31
törékeny nyolcéves kislány 33
ujjlenyomatvétele 35
zavarodott tinédzser fiú 32-33
zsarnok nővér 37
zsidó nő a II. Vh. Alatt 80

Béke Zarándok, fiatal nőként.

Photograph courtesy of Fresno Bee

EGY MEGHÍVÁS

Béke Zarándok Barátaitól

Reméljük, hogy ez a könyv inspirálóan hatott rád. Szintén érdekelhet a Béke Zarándok által írt kis könyvecske, LÉPÉSEK A BELSŐ BÉKE FELÉ címmel. Ez a 32 oldalas könyvecske tartalmazza Béke Zarándok alapvető üzenetét. Elfér egy zsebben vagy táskában és postázható egy kis méretű borítékban, egy bélyeggel. Ideális melléklet karácsonyi üdvözlőlapokhoz és más személyes levelekhez. Számos tanulócsoport rendel nagyobb számmal ebből a könyvecskéből. Bárkinek, aki kéri, ingyen elküldünk egy példányt mindkét könyvből.

A BÉKE ZARÁNDOK BARÁTAI egy non-profit, adómentességet élvező szervezet, aminek küldetése, hogy Béke Zarándok üzenetét terjessze. Ingyen kínáljuk az üzenetét, ahogy ő is tette, anyagi ellenszolgáltatás nélkül. Egy kizárólag önkéntesekből álló munkacsoport és sok kis adomány tette lehetővé, hogy teljesítsünk minden könyv és kazetta igénylést.

Szívesen elküldjük az aktuális listát kínálatunkból, amik között található könyvek, videófelvételek, hangfelvételek és más anyagok. Ezenkívül létezik egy hírlevél, amit elküldünk azoknak, akik kéri.

KÖNYVESBOLTOK FIGYELMÉBE: BÉKE ZARÁNDOK és más kapcsolódó anyagok kereskedelmi kiadása elérhető az Ocean Tree Books kiadótól.

BÉKE ZARÁNDOKRÓL ÍRTÁK

„Én egy vagyok a sokak közül, akik csodálták és utánozni próbálták Béke Zarándok életét és bölcsességét. Adott egy amerikai szent, aki túllépett minden nemzeti, vallási vagy szekta által szabott korláton, hogy szeretetet, megértést és becsületességet kommunikáljon. Az élete maga volt a tanítás.”

- Dan Millman, *A békés harcos útja* c. könyv írója

„Nem fér hozzá kétség, hogy hagyta, hogy Isten írja meg életének forgatókönyvét, minden egyes nap, minden pillanatában.”

- Gerald Jampolsky *A szeretet legyőzi a félelmet* c. könyv írója

„Egy csodálatos hölgy, egy csodálatos könyv! Mindenkinek el kellene olvasnia, aki szereti a békét és az egyszerű életet.”

- Elizabeth Kübler-Ross, *A halál és a hozzá vezető út* c. könyv írója

„... milyen nagy ajándékot kaptunk a tanításaiban és a példamutatásában ennek a csodálatos nőnek, akit Béke Zarándoknak hívnak. A szavai ragyognak a szívemben, mint tündöklő fények és az ő életénél szebb kinyilatkozással az Univerzális Lélek részéről még nem találkoztam.

- John Robbins, a *Diet for a New America* c. könyv írója

„Béke Zarándok... egy rendkívül gyönyörű és spirituális személy.”

- Leo Buscaglia, a *Living, Loving and Learning* c. könyv írója

„Egy csodálatos emberi lény, aki gondolkodásra készített. Magokat vetett el, amik növekedtek bennem az évek alatt.”

- Pat Mische, a Global Education Associates társ alapítója

„A legmagasabb szintű megvilágosodásnak tekintik ha valaki egyszerűen aszerint él, amit mond – Béke Zarándok az üzenete szerint élt. Nekem ő egy hős.”

- Wayne W. Dyer, a *Your Erroneous Zones* c. könyv írója

„Béke Zarándok ragyogó példája annak, hogyan tud egy ember ereje bolygó léptékű gyógyulást előidézni, azáltal, hogy harmóniában él a szívében levő igazsággal.”

- Alan Cohen, a *The Healing of Planet Earth* c. könyv írója

„Egy kortárs szent nagyon megindító elbeszélése; egy nő, aki átélte a megvilágosodást és azt követően céltudatosan annak szentelte az életét, hogy megossza a világgal a békét, amit talált.”

- Roger Walsh, pszichológia professzor, U.C. Irvine

„Egy egyedi könyv, egy egyedi nőtől. Nagyon ajánlom.”

- Library Journal